

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ

NO
357

Μ. ΓΑΛΛΙΑΣ

Η. Π. ΚΑΡΥΩΤΗΣ Α. Ε.

ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ ΕΡΗΜΙΤΕΣ στά νησιά του Ειρηνικού

Το μυστήριο της μοναξιάς των

Ο πόλεμος στην Ανατολική Ασία και τον Ειρηνικό Ωκεανό έφερε τα συμμαχικά στρατεύματα σε μέρη που ήταν εγκατεστημένοι αρκετοί περιερμένοι (αναχωρητές) που είχαν από καιρό εγκαταλείψει τη ζωή του πολιτισμένου κόσμου, για να ζητήσουν την ηρεμία και τη γαλήνη στα βράθη της Άπω Ανατολής.

Έναν άπ' αυτούς συνάντησαν τα βρετανικά στρατεύματα ο' ένα κοινόβιο αναχωρητών στη βορειοανατολική Βιρμανία. Λέγεται Τζάιμς Πάτρικ, ήταν στρατιώτης στον περασμένο πόλεμο και είχε πολυήμερη στην Ανατολή. Όταν απελευθέρωσε, έπεσε στις Ίνδίες, όπου έμελε έπλεξε τη βουδδική θρησκεία, έταξιδεύσε κατοπιν στην Ίνδοκίνα και στο τέλος κατέληξε στο κοινόβιο που ανεφέραμε.

Το κοινόβιο αυτό δεν είχε στην κυριολεξία μοναστήρι, ούτε ανήκει σε ώριμο θρησκευτικό δόγμα. Έκείνοι που ζουν σ' αυτό μπορεί να είναι χριστιανοί ή βουδδιστές, μουσουλμάνοι ή συντοιστές, αρκεί να πιστεύουν στην ύπαρξη μιας ανώτερης ηθικής τάξεως στον κόσμο, να είναι αππληγμένοι από παθή και να μην κάνουν τίποτε που να είναι δυνατόν να βλάψουν τον άλλον.

Η πειθαρχία στο κοινόβιο αυτό είναι πολύ αυστηρή, αλλά δεν εκτείνονται στα ζητήματα της συνειδήσεως. Καθένας μπορεί να επιδιώξει την εσωτερική του τελειότητα και τη γαλήνη της ψυχής του όπως καλύτερα νομίζει. Έκείνοι που υποπίπτει σε σφάλματα καθορίζει μόνος του το είδος και το μέγεθος της ποινής που νομίζει ότι πρέπει να του υποβληθεί, αν όμως αποδειχθεί αδιόρθωτος, του υποδεικνύεται ότι πρέπει να εγκαταλείψει το κοινόβιο.

Ένα άλλο περίεργο ζευγάρι αναχωρητών συνάντησαν μερικές ελλοφές μοναχές του αμερικανικού στόλου στη νήσο Ράιο, κοντά στο νότιο τροπικό κύκλο.

Πρόκειται για ένα ανδρόγυνο Βραζιλιανών - ο άνδρας είναι περίπου 55 χρόνων και η γυναίκα 45 - που έχουν εγκατασταθεί εκεί πριν από 22 χρόνια. Πώς κατέληξαν εκεί; Μυστήριο! Δεν έδειξαν κανένα ενδιαφέρον όταν αντικρίσαν τους Αμερικανούς στη νήσο των και περιωρίστηκαν να τους ρωτήσουν μόνο για την έκδοσι του πολέμου. Τίποτε άλλο. Άλλα όταν οι συνομιλητές των βέλσαν να τους κάμουν κι αυτοί μερικές ερωτήσεις για τη ζωή τους, για την πατρίδα τους, για τις συνθήκες που τους ώθησαν τόσο μακριά από τον πολιτισμένο κόσμο, έτηρησαν έπιμονη σιωπή.

Ήσαν και οι δύο ντυμένοι όπως οι ελάχιστοι ιθαγενείς της νήσου, μιλούσαν τη γλώσσα τους, τάν θγαίνων, είχαν πάρει τις συνήθειές τους και ζούσαν μέσα σε μια καλύβα καμμένη με κορμούς και κλαδιά δένδρων, που η στέγη της και ένα μέρος της προσόψεως της σκεπάζεται με μια ειδική κόλλα, σαν τζελατίνα, που τη μαζεύουν από μερικά θαμνώδη φυτά, που σκεπάζουν το δυτικό μέρος της νήσου. Η κόλλα αυτή έμποδίζει την είσοδο της βροχής στο εσωτερικό της καλύβας.

Η γυναίκα φαίνεται ακόμη αρκετά όμορφη, ενώ ο άνδρας έδινε την εντύπωσι ενός ανθρώπου πρόωρα γερασμένου. Ποιος έφερε τον άσχημο πρόωρα γερασμένο, γιατί είχε πάντα ντυμένους μ' ένα μαύρο ράσο, πράγμα που δείχνει ότι πρέπει να ήταν άλλοτε ιερείς.

Ο «μαύρος άνθρωπος», είχε αρκετά μορφωμένος, με τη διαφορά ότι οι γνώσεις του είναι καθυστερημένες κατά 25 ή 30 χρόνια.

Ο ίδιος αφηγείται ότι υπήρξε άλλοτε ιεραπόστολος, αλλά εγκατέλειψε πολύ γρήγορα το έργο αυτό, που το εύρισκε ίσως μάταιο και σφόνρωσε τη ζωή του στο να κάνει το καλό και να οδηγεί και τους άλλους με το παράδειγμα και τις συμβουλές του στον ίδιο δρόμο.

Φαίνεται, κάποια έρωτική περιπέτεια φαίνεται ότι δεν είναι άσχετη με την απόφασή του αυτή να εγκαταλείψει τον κόσμο, γιατί οι Ευρωπαίοι επισκέπτες του ανακάλυψαν στο βάθος της καλύβας του το πορτραίτο μιας όμορφης νέας, ντυμένης με τη μόδα του 1905 ή του 1910.

Ο «μαύρος άνθρωπος» φαίνεται ότι είναι γαλλικής καταγωγής και θα πλησιάζει σήμερα τα 60 χρόνια. Ο γερνότερος, από τους ιθαγενείς της νήσου θυμούνται ότι έφθασε κάποια στιγμή να είναι μερικοί μερικοί, που απεσπάρθη από ένα μεγάλο πλοίο, που είχε σταματήσει για λίγη ώρα στο ανοικτό πέλαγος. Όταν ο Ευρωπαίος επισκέπτης έφθασε στην ακτή, έβλεπε ένα μεγάλο λευκό πανί και τότε το πλοίο συνέχισε το ταξίδι του.

Ο έρημιτης της Ριζιτάρα έζησε έκτοτε μαζί με τους ιθαγενείς, προσπαθώντας να φαίνεται σ' όλους χρήσιμος και να τους καθοδηγεί με τις συμβουλές του, πράγμα που του εξοφάλλισε την αγάπη και το σεβασμό των.

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ «ΜΠΙΜΠΙ»

Περιπετειώδες διήγημα

Τον καιρό που συνέβη η τρομακτική αυτή περιπέτεια, ταξιδεύαμε με την καινούργια και γρήγορη γαλόνια μας απ' το ένα νησί στο άλλο του Ίνδοκικού Ωκεανού. Οι ναύτες του πληρώματος ήταν όλοι δοκιμασμένοι θαλασσινοί απ' τη Βρετανία. Ο πλοίαρχος και συνταγματάρχης μου Ντελανού είχε κοντά του, όπως πάντα, την κορούλα του Σουλία. Αυτή η μικρούλα είχε μείνει από νωρίς ορφανή από μητέρα, κι από τότε δεν είχε χωριστή καθόλου απ' τον πατέρα της. Τον ακολουθούσε σ' όλα τα ταξείδια του κι ήταν ο άγγελος, η χαρά του καραβιού. Όλο το πλήρωμα την λάτρευε.

Πλησιάζαμε μια μέρα στη Μαδαγασκάρη, όταν συναντήσαμε στο δρόμο μας δυο μικρές βάρκες. Μέσα σ' αυτές βρισκότουσαν έξι μαύροι ιθαγενείς. Εξήγησαν στον πλοίαρχο ότι είχαν φύγει κρυφά απ' το Νατάλ, γιατί τους κυνηγούσαν οι Άγγλοι για άσχημους φόρους, κι ότι βρισκότουσαν από δυο μέρες στο πέλαγος νησιωτικό και δίψασμένοι. Τον παρακάλεσαν να τους πάρη στο πλοίο του ως το πρώτο λιμάνι. Δυσπίστος εκ φύσεως, ο Ντελανού ήταν έτοιμος ν' αρνηθεί. Αλλά η καλόκαρδη Σουλία τον έπεισε ν' αλλάξει γνώμη.

Όταν ωστόσο οι νέγροι πάτησαν στο κατάστραμα του πλοίου, η μικρούλα έτρεξε να κρυφτεί στην καμπίνα της. Γιατί ήταν φοβηκτοί αυτοί οι μαύροι. Αδύνατοι σαν ζωντανά σκελετοί, είχαν μύτη πλακούστη, στόμα τεράστιο, πελώρια αυτιά τυμπανίνα με μαροκόκκαλα, μάτια μικρά, ύπουλα, χαμένα στις κόγχες... Ήταν βρωμεροί, άπαιστοί...

Τραβήξαμε τις βάρκες τους πάνω στο πλοίο. Τους δώσαμε γαλέτες κι αλάτισμένο ψάρι. Τα κατάδρόχισαν όλα σε λίγες στιγμές. Έπειτα έπεσαν να κοιμηθούν σε μια γωνιά του δωματίου. Ο Ντελανού είχε μετανοήσει κι άλλος γιατί τον δέχθηκε, κι είχε αποφασίσει να τους εφοδιάσει με τρόφιμα για μια βδομάδα και να τους αφήσει στο πέλαγος, κοντά στην ακτή.

Ήγχαμε όλοι να κοιμηθούμε. Κατά τα μεσάνυχτα, με έζηνησε ένα τρομερό τράνταγμα. Θέλησα ν' ανοίξω τα μάτια μου, αλλά δεν μπόρεσα. Δεν κάρθνα να κάμω την παραμικρή κίνηση, ούτε και να φωνάξω. Ένα πυρρμένο μωδίσιαμα παρέλυε όλο μου το κορμί. Το μυαλό μου όμως κι' οι αισθήσεις μου λειτουργούσαν κανονικά. Έτσι, άκουσα καθαρά τη Σουλία να φωνάζει σπαρτακτικά:

... Βοήθεια!... Βοήθεια!... Με παίρνουν οι μαύροι!... Μπαμπά! Βοήθεια!...

Έπειτα απλώθηκε βαρεία σιωπή. Έμενα για πολύ άκομα σ' αυτή την κατάσταση, υποφέροντας απεριόρητα. Έπειτα καταφέραμε σιγά-σιγά ν' ανοίξω τα μάτια μου και να κουνήσω τα πόδια μου. Σηκώθηκα, τρεκλίζοντας σαν μεθυσμένος. Μια παράξενη μυρωδιά γέμισε την καμπίνα μου.

Καθώς προσπαθούσα να συγκεντρώσω τις σκέψεις μου, φάνηκε στο κατώφλι ο Ντελανού, μ' ένα ρεβόλβερ στο χέρι. Ήταν κατάκοπος, δεν μπορούσε να μιλήσει. Μούκανε νόημα να τον ακολουθήσω, κι έτρεξε σαν τρελός στη γέφυρα του πλοίου.

Εκεί, ήταν μαζεμένοι όλο το πλήρωμα, ξεαγριωμένοι κι απελπισμένοι μαζί. Και να τι είχε συμβεί: Οι μαύροι μας είχαν αποκοιμιστεί με κοπνούς όπιου. Το πλοίο, σκυδερνιότο, είχε καθίσει σ' ένα άμυδρό βυθό. Κι' οι νέγροι, έπωφελομένοι απ' την επιτυχία της αστακικής μηχανορραφίας τους, είχαν αρπάξει τη μικρή Σουλία κι είχαν φύγει με τις βάρκες τους. Πώς να τους κυνηγήσουμε; Το πλοίο μας δεν θα ξεκολλούσε απ' την άμμο πριν ανέβει η θάλασσα, δηλαδή προτού περάσουν τέσσερες ώρες. Έπρεπε εξ άλλου να βουλώσουμε άμέσως μια τρύπα που είχε ανοίξει στο πλευρό του καραβιού. Όλα είχαν συνωμοτήσει εναντίον μας!

Για καλή μας τύχη όμως, ένας απ' τους μαύρους δεν είχε μπόρεσει να ξεφύγει. Είχε ναρκωθεί κι' αυτός απ' το όπιον, κι' οι σύντροφοί του, πάνω στη βία τους να φύγουν, δεν είχαν αντιληφθεί ότι δεν τους είχε ακολουθήσει. Οι ναύτες τον είχαν βρή ν' κοιμάται και τον είχαν δέσει χειροπόδερα. Μόλις συνήλθε, μας τόν έφεραν για να τον ανακρίνουμε. Ήταν όλοι τόσο έ-

ξαγριωμένοι, ώστε θά τον έκαναν χίλια κομμάτια αν τους άφίναμε ελεύθερους. Μόνο εγώ ήμουν πιο ψύχραιμος. Άρχισα τις ερωτήσεις κι' έμαθα ότι ο μαύρος ήταν Χριστιανός καθολικός. Ξέροντας το θρησκευτικό φαντισμό αυτών των νεοφωτιστών και τον ανέλεπτο φόδο τους μήπως πεθάνουν δίχως εξομολόγησι, σκέφθηκα να επωφεληθώ.

Είπα να φέρουν δυο εικόνες του Χριστού και της Παναγίας. Μόλις τις είδε, ο μαύρος έπεσε και τις προσκύνησε, τρέμοντας συγκοιμήσι. Του δήλωσα τότε ότι θα τον κρεμούσαμε χωρίς να εξομολογηθεί, εκτός αν μας βοηθήσει στον έρωτισμό μας. Το επιχείρημά μου ήταν άκωκτακτικό. Μάθαμε έτσι κάτι που μας έκανε να παγώσουμε απ' τη φόβη. Οι νέγροι είχαν κλέψει τη Σουλία, για να την πουλήσουν στους Μπιμπί της Μαδαγασκάρης, μια φυλή ιθαγενών που διατηρούν την αναρχική στική συνήθεια να βυσιάζουν μικρά κορτσάκια στους θεούς των!

Μόλις η γαλόνια μας ξεκόλλησε απ' την άμμο, την οδηγώσαμε σ' ένα μικρό ερμητικό κόλπο, αφήσαμε δυο ναύτες για να τη φρουρούν, κι οι υπόλοιποι ξεκίνησαν προς το εσωτερικό του νησιού, με οδηγό μας τόν μαύρο. Ήμαστε αποφασισμένοι να μη γυρίσουμε πίσω χωρίς τη Σουλία.

Είχε πιά λυγρήσει από πολλή ώρα, όταν διακρίναμε μια κόκκινη λάμψη μέσα στο δάσος. Πλησιάζαμε με χίλιες προσοχές. Σ' ένα είδος στρουγγυλής πλατείας, ήταν άναμμένη μια μεγάλη φωτιά έμπρός σ' ένα πρωτόγονο βωμό. Γύρω απ' αυτήν, ως διακόσιοι νέγροι χειρονομούσαν και φλυαρούσαν ζωηρά. Σαφηνά, απλώθηκε σιωπή απότομη. Είχε παρουσιασθεί ένας γέρος ιθαγενής με άσπρα γένεια, που κρατούσε στα χέρια του μια μικρούλα, τυλιγμένη σ' ένα σκεπάσμα. Τον ακολουθούσαν δυο άλλοι μαύροι, που κρατούσαν τεράστια σπαθιά. Είχε φτάσει η ώρα της θυσίας!

Ο γέρος άφισε πάνω στο βωμό τη Σουλία. Την ίδια στιγμή, ο Ντελανού πυροβόλησε και σάρωσε κάτω το νέγρο με τα άσπρα γένεια. Οι ναύτες τον μιμήθηκαν. Το έδαφος στρώθηκε σε λίγες στιγμές από σκοτωμένους και τραυματίες. Οι υπόλοιποι νέγροι σκοπίστηκαν μέσα στο δάσος.

Ο Ντελανού τράβηξε προς το βωμό κι' άρπαξε στην άγκαλιά του την κόρη του, ναρκωμένη ακόμη με όπιον. Τη γέμισε φιλά, τρελλός από ευτυχία. Την έσπλωσε έπειτα σ' ένα προχειρο φορείο και πήραμε το δρόμο προς την παραλία.

Ο μαύρος οδηγός μας είχε χαθεί. Όταν όμως φτάσαμε στο πλοίο, τα ερμάρια, τον βρήκαμε εκεί. Είχε πάει πρώτος - μας είπε - για ν' αναγγέλλη την ευχάριστη είδησι στους δυο ναύτες, όμως ήταν ότι είχε πειστεί να εξασφαλισθεί απ' την εκδίκησι των δικών του!

Η Σουλία τρώαζε, όταν συνήλθε και εξαεΐσε το μαύρο. Της διηγήθηκα όμως πόσο μας είχε ελπιρηθείσει. Τον είδε γοιγισμένο, δακρυσιμένο, μετανοήσαν. Καθούχασε τότε και, καλόκαρδη πάντα, τούδωσε πρόθυμα το χέρι της!

K. ΑΡΙΣΤ

Το μπαστουνάκι του "Αττλου

Ο Άγγλος πρωθυπουργός Κλήμεντ "Αττλου είναι από βαθεία πεπεισμένος ειρηνόφιλος και έθρως κάθε βίας. Στον πόλεμο του 1914 είχαν υπηρετήσει με το βαθμό του ταγματάρχου και είχε λάβει μέρος στην έκστρατεία των Δαρδανελών, που τόσο απώλειες είχε στοιχίσει στους Συμμάχους. Πιστός στις αρχές του, δεν είχε κανένα άλλο εκτός από ένα μικρό μπαστουνάκι, με το οποίο οδηγούσε τους πατριώτες του στις φοβερές συγκρούσεις των μικροασιατικών παραλών. Αυτό, όμως, δεν τον έμποδισε να κάνει το καθήκον του με θάρρος, ψυχραιμία και αυταπάρνησι, που είχαν κάμει έντοπως σε όλους. Έτσι, όταν τελείωσε ο πόλεμος, μ' όλο που είχε λάβει μέρος στις μεγαλύτερες μάχες, μπορούσε να κυνηγηθεί ότι δεν είχε σκοτώσει κανέναν εχθρό και δεν είχε βάλει τα χέρια του σε ανθρώπινο αίμα.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛΕΦ. 29-967 • ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 80

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Το έγκλημα ενός ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥ

Από το Λονδίνο έρχεται η πληροφορία. Ένα δράμα που συνετάραξε την άγγλική κοινωνία. Δράστης ο σύζυγος και θύμα η γυναίκα του. Δεν είναι από τα συνηθισμένα έγκλήματα που προκαλεί η ζήλεια, η απιστία, η έχθρότης, οι οικονομικές διαφορές, οι αναριθμητοί άλλοι λόγοι που βολώνουν τη σκέψη και οδηγούν στο άνεκτιστόθωτο.

Τον φόνον αυτό τον διέπρεπε ένας πρεσβύτερος, ονόματι Μείν, ηλικίας έβδομητάς ετών, γιατρός το επάγγελμα και άφοσιωμένος ως αυτή την ηλικία στη συντροφιά της ζωής του.

Η γυναίκα του όμως έπαυσε από ανιστο νόσημα. Καμμία έλπιος θεραπείας με τα μέσα που διαθέθε σήμερα η επιστήμη. Και εν τω μεταξύ φοβηκτοί πόνοι εδασαίναν την ασθενή. Ούτε στιγμή ησυχίας. Έπρεπε να της κάνουν ένεσεις για ν' ανακουφισθεί.

Θα την άφινε στην τυραννία αυτή, ο σύζυγος που την λάτρευε; Η αγάπη του Μείν δεν μπορούσε ν' άνεχθεί ένα τέτοιο μαρτύριο. Και πήρε την απόφαση. Γιατρός ο ίδιος, έκανε στη γυναίκα του πεινήτα στη σκηνή ένεσεις μορφίνης, κι' όταν πιά είδε να φεύγει στον άλλο κόσμο χωρίς πόνο, χωρίς στεναγμό, με την έκφρασι της μακαρίτητος στο πρόσωπο εκείνη που είχαν ταλαιπωρήσει οι πόνοι, ικανοποιημένος γιατί έκανε το καθήκον του, έσκυψε, έφίλησε το μέτωπο της νεκρής κι' ύστερα έβωσε το θάνατο και στον εαυτό του κόποντας με μια λεπίδα τις φλέβες του.

Καταλαβαίνετε πόσο μια τέτοια τραγωδία συνετάραξε την άγγλική πρωτεύουσα. Οι έφημερίδες παραμέρισαν τις άλλες ένημερώσεις και αφιέρωσαν τις σελίδες τους στην περιγραφή του άσυνήθιστου αυτού δράματος με τα δυο θύματα.

Παρά την αυτοκτονία όμως του Μείν η δικαιοσύνη δεν έμεινε άδρανής. Κατά τον άγγλικό νόμο και όταν άκομα παύει η δικαιοσύνη όφείλει αποδωθήσεται, να κινηθεί. Και κινήθηκε. Οι ένορ-ώση το φονέα και αυτοχειρά. Οι ένορ-ώση και στην έτυμηγορία τους ούτε καν μιλούν για φόνον. Μιλούν για θάνατο από υπερβολική δόσι μορφίνης και όνομάζου-ν την πράσι του Μείν όχι έγκλημα, αλλά «ευθανασία».

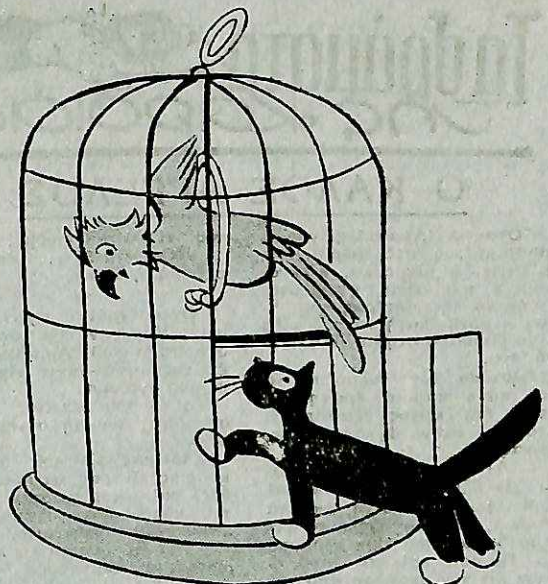
Ευθανασία. Η λέξις που πρέπει στην περίπτωση αυτή. Άς τη στιγμή η τα-τριχή επιστήμη δεν έχει αναγνωρίσει

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ο «Θησαυρός» από του παρόντος τεύχους δρχμ. 80.

Είς την μικράν ταύτην αύξησιν ο «Θησαυρός» ήναγκάσθη να προβή παρα την θέλησιν του, διά τους σοβαρούς λόγους τους σχετικούς με την υπερτίμησιν του χάρτου του ελευθέρου έμπορίου, τους όποιους εξεθέσασεν εις το προηγούμενον τεύχος μας.

Η αύξησις αυτή είναι έλα-χίστη εν αναλογία με την αύξησιν του χάρτου και την από στιγμής εις στιγμήν άναμενόμενην άναπροσαρμογήν των ήμερομισθίων των εργατών.

Ο παπαγάλος: Σε παρακαλώ άφες τ' άστεία, σήμερα είναι ήμέρα άκρωφάνιας.

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΦΑΥΑΡΙΕΣ

Έρωτικές συναλλαγές

Όραίες μου κι' ώραιοί μου, μοιραίες και μοιραίοι, πού λάβα μέο' τις φλέβες σας αντί για αίμα ρέει, πού με τη γοντιά σας στο κάθε σας το βήμα δημιουργείτε γρήγορα κι' ένα καινούργιο θύμα, πού απεχθάνεσθε το φως σαν βέροι συνωμότες, πού εισάστε ανέκαθεν τού έρωτα δεσμώντες, έσεις - αν το θελήσετε - χωρίς πολλά - πολλά θά με κατανοήσετε απ' όλους πιο καλά. Δεν θάνε οι κουβέντες μου σαχλές, ρηκές κι' άνόη- (τες)

κι' έφ' όσον άπευθύνομαι σέ γόπορες και γόντες πού θυμάτε τους κυνηγούν πατείε με και πατώ σε, είμαι σέ θέσι - άπροπό- με βεβαιότητα να πώ:

Ο έρωας έχει σήμερα μεγάλα πάρε - δώσει!

Με άλλα λόγια δηλαδή της Άφροδίτης το παιδί πού με δόλια πρόθεσι στιγμή δεν ήσυχάζει σκορπώντας πότε τη χαρά και πότε την όδυν, φοβάσι για συναλλαγές και κάνει μέγα χάρι όταν μας παίρνει κάτι τι ή όταν μας το δίνει!

Γι' αυτό και οι ταλαιπωροί έρωτοχτυπημένοι, πούνε πιστοί του όδοσι πολύ φανατισμένοι, φροντίζουν κι' έχουν πάντοτε πολλές δσοοληψίες άλλοτε μάλλον άσποκα κι' άλλοτε από σκοπού. Αρχίζοντας απ' τις άγνες κι' άθωες χειραφχές και φτάνοντας - αλλοιμονό! - κι' εγώ δεν ξέρω πού!

Κι' αν θέλετε τα λόγια μου να βγουν φως φανάρι, άκούστε κάποιο έξαλλο έρωτικό ζευγάρι πού μ' ευχαρίστησι άρκετη για τα δικά του ούζαπτε:

— Μού έχεις πάρει το μυαλό μ' αυτές τις φλυαρίες.
— Σταμάτης παρακαλώ μην έχωμ' όποριες.
— Γιατί σ' άρέσει άπονε να υποφέρω τόσο;
— Άχ! την καρδιά μου θάπρεπε στο Λάκη να τη (δωσω).
— Για το θεό! Παράτθος του Λάκη τη φοδέρα.
— Τι νά σου κάνω; Τώρα πιά μου π ή ρ ε σ τον άέρα.
— Με σένα όπως έμπλεσα δεν ξέρω τι θά γίνει.
— Μα θά ξεμυλέσεις γρήγορα. Το λόγο μου σου (δίνω)

αφού τελείως ξεχάσες τα χρόνια τα παλιά πού ζούσαμε άλλα ά ζ ο ν τ α ς και όρκους και φιλιό. Πολύ άργα κατάλαβα πως πάπσοα στην πιττα. Σταμάτα τη μουρμούρα σου και δ,τι θέλεις ζήτα. Με κούρασε η γκρίνια σου και πριν με πιάσει κρίσις σου λέω: — Φτάνει ως εδώ, δεν έχω μάτια να σε δω και την ελευθερία μου ζητώ να μου χαρίσης!

Όρίστε πού τα λόγια μου έδωγχαν φως φανάρι μ' αυτό το κάπως έξαλλο έρωτικό ζευγάρι.

Γι' αυτό και σπεύδω άπροπό- το πάνσοφο συμπέρασμα να σας το ξαναπώ: Ο έρωτας πού άπειρες μάς προξενεί πληγές θέλεις ο άφιλότιμος πολλές συναλλαγές.

Μα δυστυχώς ή ευτυχώς, πότε στα πάρε - δωση του δεν μένει μοναχός, διότι έχει όπαδους κι' από τα δυο φύλα. Παρντόν; Δεν το πιστεύετε;... Και είχα μια σκα- (αία)!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ: 'Η 'Ελβίρα έπειτα από την πράξη της που εσήμαινε καταστροφή και θάνατο για το μησίτηρα της χυρίσει σπύτη της και δίνει έξηγησις στους οικείους της.

13ον — "Οχι δά! έκανε δύσπιστα ο 'Αλκς και στα μάτια του άστραψε ο θυμός.
— Δεν το πιστεύεις; ψιθύρισε με φωνή άχνή η 'Ελβίρα.
— Πώς θέλεις να το πιστέψω; είπε αυτός κι η μισία του έγινε όκληρη.
— Τόν είδα με τα μάτια μου, είπε η 'Ελβίρα, και τα δάκρυα τήν έπνιξαν πάλι. 'Ο θυμός έσβυσε από τη ματιά του 'Αλκς. 'Ακούμπησε το χέρι του στα μαλλιά της κοπέλλας, και της είπε τρυφερά.
— Μη βασανίζεσαι, 'Ελβίρα. Καταλαβαίνω πολύ καλά πώς προσπαθείς να τόν σώσεις. 'Αλλά αυτό δε μπορεί να γίνει. Γλυκειά μου αδερφούλα, η καρδιά μου σπαράζει για τόν πόνο που σου δίνω. Το πικρό αυτό ποτήρι όμως, πρέπει να το πιής. Πρέπει. Δεν μπορείς να το γλυτώσεις.
— Μα άφού σου λέω πως τόν είδα ανάμεσα στους Γερμανούς; Το πρόσωπό του ήταν ματωμένο, σαν να τόν είχαν χτυπήσει.
Τήν κύτταξε ο 'Αλκς στα μάτια.
— 'Ελβίρα, μου το όρκίζεσαι πως είναι άληθεια αυτό που λές; ρώτησε.
— Στο όρκίζομαι, άποκρίθηκε άχνά η κοπέλλα.
— 'Ο 'Αλκς κύτταξε τόν πατέρα του.
— 'Ελβίρα, είπε κι' αυτός, δέν πιστεύω να κάνεις ψώρα παιδιάτικες τρέλλες. Γιατί αν λες ψέμματα, είναι πράγμα που μπορεί πολύ εύκολα να εξεκριθώθ.

— Δε θέλανε ένα τέτοιο ψέμμα, βόγγυξε η κοπέλλα.
— Καλέ, δέν βλέπετε τήν ταραχή της; φώναξε η μητέρα. Γι' αυτό είναι έτσι. Δέν λέει ψέμματα ή καυμένη.
— Τόν είδα με τα μάτια μου, είπε η 'Ελβίρα. Τόν έσπρωξαν μέσα σ' ένα αυτοκίνητο.
— Σε ποιά μέρος;
Τού είπε η 'Ελβίρα το μέρος όπου είχε γίνει ή δραματική σκηνή.
— Τι δουλειά είχε εκεί; ρώτησε ο 'Αλκς. Γιατί να βρεθώ μέσα εκεί ο Στέφανος;
— Εκεί εργάζόταν, άποκρίθηκε η 'Ελβίρα, και κύτταξε τόν αδελφό της στα μάτια.
— Εκεί εργάζόταν; φώναξε ο 'Αλκς. Ξέρεις τι είναι εκεί; Είναι τα γραφεία της κατασκοπείας τους.
— Εκεί εργάζόταν.
— Κι' έού το ξέρεις;
— Τό ξέρω, άποκρίθηκε φυσικά η 'Ελβίρα.
— Τό ξέρεις, και δέν τόλεγε τόσον καιρό;
— Λίγες ημέρες είναι που τό ξέρω, είπε η κοπέλλα. 'Αλλά κι' αν τό ξέρω από πριν, τι θα ώφελοϋσε;...
— Τι θα ώφελοϋσε; 'Α, 'Ελβίρα, άκόμα δέν καταλάβεσ πόσο σοδάρω έγκλημα έκανε αυτός ο άνθρωπος. 'Από εκεί μέσα έφευγαν οι διαταγές που θανάτωναν τά παλληκάρια μας.
— Είσαι τόσο βέβαιος πως ο Στέφανος είναι πράκτορας των Γερμανών; ρώτησε η 'Ελβίρα προσπαθώντας να φανή φυσική ή φωνή της.
— Άκού ερώτησι; φώναξε ο 'Αλκς. Μα άφού έού ή ίδια μου φέρνει τήν πληροφορία πως εργάζόταν εκεί;
— Ναι, αλλά άφού τόν συνέλαβαν;
— Αυτό πια είναι άλλο ζήτημα. Ποιάς ζέρεϊ σε τί τους έπείλε. Ίως δέν κατάφερε καλά καμιά άποστολή. Αυτό τί σημασία έχει; Είναι αναμφισβήτητο πως σκοτώναν στήν υπηρεσία τους.
— 'Αλκς, παρακάλεσε η 'Ελβίρα, μπορεί να είναι όπως τό λες, μπορεί να είναι και χειρότερος άκόμα. 'Αλλά σου ζητάω μία

χάρι. Παρακολούθησε αυτό τό ζήτημα. Μπορείς να μάθεις καμιά λεπτομέρεια; Σου είναι δυνατόν;

— Μου είναι πολύ εύκολο, είπε ο 'Αλκς. 'Εχω ένα φίλο που μεθαίνει λεπτομέρειες γι' αυτούς που συλλαμβάνονται από τους Γερμανούς. Έχει τό μέσα, παίζει στίς φυλακές... 'Εννοία σου, όσο γι' αυτό, ως τό βράδυ θα ξέρω, κατά πασαν πιθανότητα, αν πραγματικά τόν συνέλαβαν οι Γερμανοί, γιατί τόν συνέλαβαν και πού τόν έχουν.

— Θα σου είμαι εύγνωνος, είπε η 'Ελβίρα. 'Αλκς, δέν ξέρω τί έκανε αυτός ο άνθρωπος, μα μη ξεχνάς πως είναι ο άνδρας που άγαπή.

— Τόν αγαπάς άκόμα; ρώτησε σοδάρά ο πατέρας της.
— Ναι, πατέρα, ώμολόγησε η 'Ελβίρα, και κύτταξε τό θυμώκο στό μάτι. Τόν άγαπώ.
— Δεν ξέρω τί να πώ, είπε ο πατέρας της. Πάντως, άς λάβη πληροφορίες ο 'Αλκς.

ΟΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΑΛΚΗ

Γονατιστή, στήν κλειδυμένη κάμαρά της η 'Ελβίρα προσευχόταν.

— Παναγία μου, βοήθησε με τώρα. Έκείνα κάτι που ούτε να τό όμολογήσω στήν εαυτό μου τόλμω. Παράδωκα τόν άνθρωπο που άγαπώ στά χέρια τών έχθρων μας. Τόν στέλνω στό βέδαιο θάνατο, στά βασανιστήρια, στή φρίκη της φυλακής και τού μαρτυρίου. Μα έού που θλίπεις τις καρδιές, ξέρεις για ποιά λόγο τόκανα αυτό. Είδα με τα μάτια της ψυχής μου πως ή ζωή του δε μπορεί να σωθ. Κατάλαβα πως ό τι και να τόλμω, τό κακό δε θαλλάζε. Έπρεπε να τόν σώσω και ενάντια στήν θέλησή του. 'Αλλά για να τόν σώσω πρέπει να τόν σκοτώσω. Βοήθησε τόν, Παναγία μου, να περάσει τό μαρτύριο. Κι' αν γίνεται, άς σωθ. Αν δέν γίνεται, κάνε να πεθάνω σαν παλληκάρη, κάνε να αναφέρουν τ' όνομά του για παράδειγμα. Κάνε να μετανιώσω για τό κακό που έκανε και να δεχθώ με καλή καρδιά τόν εξιλασμό. Κάνε, Παναγία μου γλυκειά, να καταλάβη τό σκοπό μου, να μη με μισή, αλλά να με συγχωρήσει. Γλυκειά μου Παρθένε, έού που πόνεσες βλεπόντας τό γυίο σου στό σταυρό, λυπήσου κι' αυτό τό παραστρεπμένο παιδί. Σκέψου πόσο πάλαιψε στή ζωή του, σκέψου ότι ή κακία του κόρημο τούφερε άγίατρευτη πίκρα στήν καρδιά, και συγχωρήσε τόν. Κάνε να δεχθί τό θάνατο καρτερικά, αν δέν μπορεί να σωθ.

— Έκλαιγε σιγανά, κι' αίσθανόταν τήν καρδιά της να λυγρή από λύπη. Μέσα της όμως βεβαίη, δέν ήταν πια ή άγρια τρικυμία που λυσομανούσε τις προηγούμενες ημέρες. Σάν κάτι να είχε ήμερεύει, τώρα πού είχε τελειώσει ο δικός της ο ρόλος. Και περίμενε τόν 'Αλκς με άνυπομονησία.

Βραδάκι γύρισε ο 'Αλκς σπύτη.
— Περιεργό πράγμα, είπε σοδάρως. 'Ο

Εύσυνειδήτο γκαρσόνι

— 'Ο κ. Περικλής βγαίνει άπ' τό γραφείο του κι' επειδή έχει πολλή δουλειά άποφασίζει να πάη και να γευματίη στήν γειτονική γαλακτοπωλεία.
Κάθεται κι' ένα τραπέζι και ζητάει άπ' τό γκαρσόνι να του βερσίρη σούγιά.
Τά σούγιά είναι έτοιμα σε λίγο.
Τό γκαρσόνι τά φέρνει ζεστά-ζεστά και τά βάζει έμπρός στήν κ. Περικλή.
'Ο κ. Περικλής τακτοποιεί τά υαλιά του στή μύτη του, κύτταξε τό πιάτο του καλά-καλά, κατασφιδάζει και γυρίζοντας στό γκαρσόνι του λέει θυμωμένος:
— Τι είναι αυτά, παιδί μου;
— Τι σωμαίνει, κύριε;
— Τι σωμαίνει λέει; Μέσα στό βούτυρο κολυμπάει μεγαλοπρεπώς μια μινιά!
Τό γκαρσόνι πέρνει ύφος έμβριθές, σκύβει, κύτταζει με μεγάλη προσοχή τό πιάτο, χαμογελάει και λέει στήν κ. Περικλή:
— Δεν έχετε δικήν, κύριε.
— Δεν έχω δικήν;
— Όχι, δέν έχετε δικήν. Γιατί πρώτα δέν είναι μινιά αυτό που κολυμπάει στό βούτυρο, αλλά κουνουπί. 'Επειτα δέν είναι βούτυρο αυτό, αλλά μαργορίνη. Κατά τά άλλα... έχετε δικήν.
Ο ΘΑΚΟΣ

φίλος μου πήρε κάτι παράξενες πληροφορίες για τό Στέφανο.

— Λέγε γρήγορα παρακάλεσε η 'Ελβίρα.
— Είναι βέβαιο πως τόν συνέλαβαν οι Γερμανοί. Τόν έχουν στίς φυλακές 'Αβέρωφ και τόν άναγκρύνουν.

— Με ποιά κατηγορία; ρώτησε ο πατέρας.
— Λένε πως ήταν πράκτωρ τών 'Αγγλων.

Γέλασε όκληρά ο θυμώκος.
— Τι τρέλλαι! Αυτός πράκτωρ τών 'Αγγλων;

— Κι' όμως αυτή είναι ή κατηγορία, είπε ο 'Αλκς παραξενεμένος.
— 'Η 'Ελβίρα στήν αρχή δέν μπορούσε να άρθρώσει λέξη.

— Πράκτωρ τών 'Αγγλων; ψιθύρισε άσφωνα, προσπαθώντας να δώση στή φωνή της τόν τόνο της φυσικότερης άπορίας.
— Δεν μου τό χωράει τό μυαλό, είπε ο 'Αλκς. Δεν μου τό χωράει τό μυαλό.

— Κάποιο λάθος θα συμβαίνει, συμφωνήσε ο πατέρας. Πως είναι δυνατόν; Είναι γελίο και να τό σκέπτεται κανείς αυτό τό πράγμα.

— Κάποιο λάθος θα συμβαίνει βεβαίη, είπε ο 'Αλκς.

— 'Η 'Ελβίρα τούς κύτταξε. Κι' άσφωνα, ή φωνή της άκούστηκε πνιγμένη, μα θριαμβευτική:
— Έγώ τό πιστεύω. 'Η ψυχή μου δέν ήθελε να παραδεχθί πως είναι τέτοιο πράς όπως τόν περιγράφει έσεις.

— Έτσι τόν έδειχναν οι περιστάσεις.
— Δεν είναι προδότης, φώναξε η 'Ελβίρα και τά μάγουλά της φώτισκαν.

— Ήταν όμορφη καθώς σκετόταν τώρα δα, κρυμμένη, με μία λάμψη πονεμένης ευτυχίας στό μάτι.

— Δεν είναι προδότης... 'Αλκς, θέλω να τόν ιδώ. Πως μπορεί να τόν ιδώ, τώρα άμέσως κιόλας;
— Μα δέν είναι δυνατόν, άποκρίθηκε ο αδελφός της.

Τούπιασε η 'Ελβίρα τό χέρι τρέμοντας, ικετευτικά:
— Άλκς, αν μ' άγαπάς, κάνε μου αυτή τη χάρι. Βρες τρόπο να τόν ιδώ αύριο κιόλας. Θα πεθάνω αν δέν τόν ιδώ αύριο, θα σκοτωθώ. Θέλω να μάθω από τό στόμα του τήν άλήθεια. Θέλω. Τ' άκούς 'Αλκς;

— Έστρεψε στήν κορυφή κι' ή άγωνία της όμωφόρηνε πιο πολύ τό άρμονικό της πρόσωπο.

— 'Ηούσαρε, είπε ο 'Αλκς μολοκά, πρέπει να κάνεις ύπομονη λίγες ημέρες. Να τελειώση ή άνάκρισις.

— Δέ μ' ενδιαιφέρει ή άνάκρισις, φώναξε ή κοπέλλα. 'Εγώ θέλω να τόν ιδώ αύριο. Θέλω ν' άκούσω από τό στόμα του τήν άλήθεια. Αύριο θα μου πη τήν άλήθεια, δε θάχη λόγο, πια να ύποκριθώ.

— Μα αυτό που ζητάς είναι αδύνατο, είπε ο πατέρας της.

— 'Ο 'Αλκς φαινόταν συλλογισμένος και κύτταξε τήν αδελφή του με συμπόνια.

— Άσε, πατέρα, έπίσε κιόλας άμέσως. Θέλω, θα πάω τώρα κιόλας μέσον.

— Μα χρειάζεται δύναμη για να λαβαίνω τό ίδιο μέσον πούχομε για τούς φυλακισμένους, είπε ο 'Αλκς. Είναι κάποιος δις-ερμηνεύς, έχουν αυτός είναι δικός μας. Ο αυτόν, άλλά δι' αυτού να πάω ένα σπ-προσπαθώω να μπορέση να ιδή ή 'Ελβίρα μείωμα για να μπορέση.

— Άύριο τό Στέφανο, φώναξε ή κοπέλλα, κι' εύχάρησε τό χέρι τού αδελφού της.

— Άσε, πατέρα, έπίσε κιόλας άμέσως. Θέλω, θα πάω τώρα κιόλας μέσον.

— Μα χρειάζεται δύναμη για να λαβαίνω τό ίδιο μέσον πούχομε για τούς φυλακισμένους, είπε ο 'Αλκς. Είναι κάποιος δις-ερμηνεύς, έχουν αυτός είναι δικός μας. Ο αυτόν, άλλά δι' αυτού να πάω ένα σπ-προσπαθώω να μπορέση να ιδή ή 'Ελβίρα μείωμα για να μπορέση.

— Άύριο τό Στέφανο, φώναξε ή κοπέλλα, κι' εύχάρησε τό χέρι τού αδελφού της.

— Άσε, πατέρα, έπίσε κιόλας άμέσως. Θέλω, θα πάω τώρα κιόλας μέσον.

— Μα χρειάζεται δύναμη για να λαβαίνω τό ίδιο μέσον πούχομε για τούς φυλακισμένους, είπε ο 'Αλκς. Είναι κάποιος δις-ερμηνεύς, έχουν αυτός είναι δικός μας. Ο αυτόν, άλλά δι' αυτού να πάω ένα σπ-προσπαθώω να μπορέση να ιδή ή 'Ελβίρα μείωμα για να μπορέση.

— Άύριο τό Στέφανο, φώναξε ή κοπέλλα, κι' εύχάρησε τό χέρι τού αδελφού της.

— Άσε, πατέρα, έπίσε κιόλας άμέσως. Θέλω, θα πάω τώρα κιόλας μέσον.

— Μα χρειάζεται δύναμη για να λαβαίνω τό ίδιο μέσον πούχομε για τούς φυλακισμένους, είπε ο 'Αλκς. Είναι κάποιος δις-ερμηνεύς, έχουν αυτός είναι δικός μας. Ο αυτόν, άλλά δι' αυτού να πάω ένα σπ-προσπαθώω να μπορέση να ιδή ή 'Ελβίρα μείωμα για να μπορέση.

— Άύριο τό Στέφανο, φώναξε ή κοπέλλα, κι' εύχάρησε τό χέρι τού αδελφού της.

— Άσε, πατέρα, έπίσε κιόλας άμέσως. Θέλω, θα πάω τώρα κιόλας μέσον.

— Μα χρειάζεται δύναμη για να λαβαίνω τό ίδιο μέσον πούχομε για τούς φυλακισμένους, είπε ο 'Αλκς. Είναι κάποιος δις-ερμηνεύς, έχουν αυτός είναι δικός μας. Ο αυτόν, άλλά δι' αυτού να πάω ένα σπ-προσπαθώω να μπορέση να ιδή ή 'Ελβίρα μείωμα για να μπορέση.

— Άύριο τό Στέφανο, φώναξε ή κοπέλλα, κι' εύχάρησε τό χέρι τού αδελφού της.

— Άσε, πατέρα, έπίσε κιόλας άμέσως. Θέλω, θα πάω τώρα κιόλας μέσον.

— Μα χρειάζεται δύναμη για να λαβαίνω τό ίδιο μέσον πούχομε για τούς φυλακισμένους, είπε ο 'Αλκς. Είναι κάποιος δις-ερμηνεύς, έχουν αυτός είναι δικός μας. Ο αυτόν, άλλά δι' αυτού να πάω ένα σπ-προσπαθώω να μπορέση να ιδή ή 'Ελβίρα μείωμα για να μπορέση.

— Άύριο τό Στέφανο, φώναξε ή κοπέλλα, κι' εύχάρησε τό χέρι τού αδελφού της.

— Άσε, πατέρα, έπίσε κιόλας άμέσως. Θέλω, θα πάω τώρα κιόλας μέσον.

— Μα χρειάζεται δύναμη για να λαβαίνω τό ίδιο μέσον πούχομε για τούς φυλακισμένους, είπε ο 'Αλκς. Είναι κάποιος δις-ερμηνεύς, έχουν αυτός είναι δικός μας. Ο αυτόν, άλλά δι' αυτού να πάω ένα σπ-προσπαθώω να μπορέση να ιδή ή 'Ελβίρα μείωμα για να μπορέση.

— Άύριο τό Στέφανο, φώναξε ή κοπέλλα, κι' εύχάρησε τό χέρι τού αδελφού της.

— Άσε, πατέρα, έπίσε κιόλας άμέσως. Θέλω, θα πάω τώρα κιόλας μέσον.

— Μα χρειάζεται δύναμη για να λαβαίνω τό ίδιο μέσον πούχομε για τούς φυλακισμένους, είπε ο 'Αλκς. Είναι κάποιος δις-ερμηνεύς, έχουν αυτός είναι δικός μας. Ο αυτόν, άλλά δι' αυτού να πάω ένα σπ-προσπαθώω να μπορέση να ιδή ή 'Ελβίρα μείωμα για να μπορέση.

— Άύριο τό Στέφανο, φώναξε ή κοπέλλα, κι' εύχάρησε τό χέρι τού αδελφού της.

— Άσε, πατέρα, έπίσε κιόλας άμέσως. Θέλω, θα πάω τώρα κιόλας μέσον.

— Μα χρειάζεται δύναμη για να λαβαίνω τό ίδιο μέσον πούχομε για τούς φυλακισμένους, είπε ο 'Αλκς. Είναι κάποιος δις-ερμηνεύς, έχουν αυτός είναι δικός μας. Ο αυτόν, άλλά δι' αυτού να πάω ένα σπ-προσπαθώω να μπορέση να ιδή ή 'Ελβίρα μείωμα για να μπορέση.

— Άύριο τό Στέφανο, φώναξε ή κοπέλλα, κι' εύχάρησε τό χέρι τού αδελφού της.

βίρα, κύτταξε με μάτια μεγαλωμένα από άγνυμία τήν πόρτα. Και σε λίγο ο Στέφανος σταθηκε μπροστά της.

— Μπορείς να μιλήσεις εδώ, τούς είπε ένας Γερμανός φύλακας, και τούς έδειξε μία πούχη γωνία μ' ένα μπαγκ.

Στά αυτομάτο προχώρησε ή 'Ελβίρα προς τό έκετό, κι' ο Στέφανος τήν άκολουθούσε διαστακτικά. Και ήλθε ή στιγμή πούτρεμε ή 'Ελβίρα. Στάθηκαν άντίκρου ο ένας στήν άλλον, και πριν τή ρωτήσουν τά χείλη του, ή ματιά του τή ρωτούσε.

— Στέφανε, τραύισε η 'Ελβίρα.

— Πες μου, 'Ελβίρα, τίς είπε ούτός με φωνή πνιγμένη. Μιά λέξη, μονάχα πριν μου τίς τίποτε άλλο. Έσύ τάνανες όλα αυτά;

— Δίτασε μία στιγμή ή κοπέλλα. Μία στιγμή που φάνηκε και στους δύο όλόκληρος αίματος. Κι' επί τέλους ή φωνή της άκούστηκε άχνή.

— Ναι, Στέφανε.

— Και λούφι θυμού πέρασε στή ματιά του, και μία σύσπαση στό πρόσωπό του που ήταν μελανισμένο από τά χτυπήματα.

— Και τόλμας να στέθηκε πάλι μπροστά μου; τί ρώτησε με δόντια σφιγμένα.

— Στέφανε, ήθελα... γιατί πρέπει να σου πω πριν τελειώση ή άνάκρισις...

— 'Η θεοί σου δέν είναι κοντά μου, τίς είπε κοφτά. Πήγαινε στήν αδελφό σου και βεβαιώσε τόν ότι τό έργο σας πέτυχε. Πες του ότι με είδες στή φυλακή, ότι είδες τό πρόσωπό μου μαυρισμένο από τά χτυπήματα... Πες του άκόμα ότι ένενήντα ένια τοίς έκατό ο θάνατός μου είναι βεβαίος. Και δέξου τό συγχαρητήριο όλης της παρέας του, και ιδιαίτερα τού 'Αλέξη.

— Έπειτα, σπείψε να άρραβωνιστής μ' αυτόν, πριν περάση ο θαυμασμός τους για τήν ηρωική σου πράξη.

Μιλούσε με λύσσα και με πίκρα, αν και ψιθυριόταν. Κάθε του λέξι άγγιζε σάν πυρμένο σίδερο τήν καρδιά της έρωτευμένης κοπέλλας.

— Στέφανε, τόν διέκοψε επί τέλους. Δεν πιστεύω να μάς επιτρέψουν να μιλήσουμε πολλά ώρα. Γι' αυτό, σε ικετεύω, άφασέ με να σου πώ αυτά που θέλω. Και μετά, είναι δικαίωμά μου, να με κάνης ό,τι θέλεις. Μπορείς και να με σκοτώσης.

Γέλασε αυτός πικρά, περιφρονητικά.

— Δε στό λές ασέτια, Στέφανε. 'Αν θέλεις άπορείς να με πνίξης με τό χέρι σου. Δεν θα φωνάζω, δε θ' άκουσθί φωνή από τό χείλη μου.

— Μίλησε, τίς είπε σπώνοντας τούς ώμους. Σ' άκούω. Τι έχεις να μου πής...

— Στέφανε άρχισε ή 'Ελβίρα ψιθυρίζα, πρέπει να ύψωθης στό ρολό που σουτάζει. Μη με διακόπτεις, θα καταλάβης. Πρέπει να καταλάβης. 'Ο αδελφός μου κι' οι φίλοι του έμειναν εκεί πούσαν άμφισβόλια, Γερμανών. Δε είχαν καμιά άμφισβόλια, και άποφασίζουν να σε σκοτώσουν... Δεν θα τους ξέρευνες. 'Εγώ, τί έπρεπε να κάνω; Μπορούσα ίως να σε είδοποιήσω, και να σε σώσω. 'Αλλά αυτό θα ήταν δική μου προδοσία.

— Έπρεπε να γίνω προδότης και προτιμούσα να πεθάνω παρά να τό κάνω αυτό. Μα πάλι δέν ήθελα να σ' άφήσω να πεθάνης με τέτοιο φοβερό στήγμα στό όνομά σου και στή μνήμη σου. Και σκέφθηκα να σε κάνω ήρωα, παρά τί θέλποι σου.

Στήν αρχή τήν κύτταξε δύσπιστα, περιφρονητικά. 'Όσο μιλούσε όμως ή κοπέλλα, τό πρόσωπό του άλλαζε έκφρασι, έδεικνε έκπληξη, ένδιαιφέρον.

— Βέβαια να σε κάνω ήρωα, έπανελάβε ή κοπέλλα. 'Εγώ σοδάρω τό σκεδισμένομα στή τέχνη. Έγώ έστειλα ένα ανώνυμο γράμμα και δε κατηγορήσει στους Γερμανούς. Κι' έγώ ήλθα τώρα να σε παρακάλεσω, να σε ικετεύσω, να παίξεις τό ρόλο σου ηρωικά.

— Θέλεις δηλαδή να παραδεχθώ πως είμαι πράκτωρ τών 'Αγγλων; ρώτησε ο Στέφανος με παγερή ειρωνεία.

— Είναι ο μόνος τρόπος να σώσης τήν τιμή σου, Στέφανε, ψιθύρισε ή κοπέλλα.

— Κι' ο πιο άσφαλης τρόπος να σώση τή ζωή μου, είπε γρήγορα ο νέος.

— 'Η 'Ελβίρα άναστήριξε.

— Στέφανε, ψιθύρισε γρήγορα, πιστεύω με ότι τί ζωή σου πνύω ένώ πιο πολύ παρά έού ο ίδιος. 'Αλλά αυτή ή στιγμή, δέν πρέπει να τί συλλογισμός. Είσαι 'Ελβίρα, δέν πρέπει να ένα θανάσιμο άμάρτημα, κι' έκανες τήν πατρίδα. Έγώ σου δίνω τό μέσον να εξέλθης μ' ένα ύραίο όνόματά, ή και να σώσης τήν τιμή τού άνάτολά σου. Δέν ξέρω αν είναι προτιμότερη μία ζωή άτιμωμένη. 'Αλλά, κι' ή ζωή αυτή είναι ζωή λίγων ήμερών. Γιατί άποσώθη, ποτε δε θα έξωφνης από τήν έκδίκησιν τόσων ανθρώπων που πήρες στό λαμό σου.

Τήν κύτταξε με μάτια μεγάλα, λές και τήν έβλεπε πρώτη φορά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Τάσος 'Εμμανουήλ — Σοφία Παπαδοπούλου έμνηστεύθησαν. Τους εύχομαι ταχεία τήν στέψιν.

ΜΑΡΙΤΣΑ

Η ζωή και το οίκτρο τέλος του 'Ηλιογάβαλου

Μία μεγάλη μαύρη πέτρα — ένας κοινός αερόλιθος — για τήν όποιαν όπληξε ο θρύλος ότι είχε πέσει από τόν ήλιο, ήταν τό άντικείμενο της λατρείας τών κατοίκων της 'Εμείσης, πόλεως της Συρίας. 'Ιερείς της ανατολικής αυτής θεότητας ήταν ένας νεανίας 14 έτών, ο Βάριος. Άδύτος Βασιανός, έπονομαζόμενος 'Ηλιογάβαλος. Για τόν νεανία αυτό, που έφανίζονταν στό πλήθος πολυτελέστατα ντυμένος και με βαμμένα τά χείλη και τά μάτια, ψιθυριόταν ότι ήταν νάφος γυιός τού αυτοκράτορος Καρακάλλα. 'Όπως κι' αν είχε τό πράγμα κανείς δέν ύποψιάζονταν ότι κάτω από τήν πορφύρα τού έφήβου αυτός κρυβόταν μία διεστραμμένη φύσις. 'Η μητέρα, ή γιγιά και ή θεία τού 'Ηλιογάβαλου, γυναικές έξυπνες και φιλόδοξες, εργάζονταν πάντοτε μ' επιδειξιότητα μέσα στή σκιά, προετοιμάζοντας τό ένδοξο μέλλον τού νεαρού Ιερέως, βασιζόμενες στή δεισιδαιμονία και τήν εύπιστία τού όχλου.

Έτσι, στίς 16 Μαΐου τού έτους 218 π. χ. μία όλοκληρη λεγών, άγορασμένη από τόν 'Ηλιογάβαλο με άσθονα χρυσάφι, έκήρυξε έκπτο τόν αυτοκράτορα Μακρίνιο κι' άνέβασε στό θρόνο τόν νεαρόν Ιερέα. 'Όλη ή Συρία έτάθη τότε με τό μέρος τού 'Ηλιογάβαλου.

Και όταν ο Μακρίνιος προσπάθησε να πωή τήν επανάστασι ήταν πια άργά. 'Ο δυστυχής αυτοκράτωρ νικήθηκε σε μία μάχη στό σύνορα της Φοινίκης, συνεήλθη άμυχάλοτος και έφονεύθη.

Έπειτα από λίγους μήνες, ο 'Ηλιογάβαλος, άκολουθούμενος από μία πολυτέλη άκολουθία έγκατεστάθη στή Ρώμη. Είχε φροντίσει να πάη μαζί του και τήν ιερή μαύρη πέτρα. Κάτω από τόν νέο αυτό αυτοκράτορα ή Ρώμη έπρόκειτο να ιδή ημέρες πολύ χειρότερες από έ-κείνες που είχε περάσει όταν ήταν στό θρόνο ο Νέρων και ο Βιτέλλιος.

Ο 'Ηλιογάβαλος δέν άπασχολήθηκε ποτέ με τήν πολιτική. Δέν είχε γίνει άρχων τού κόσμου για να χαλιζέται με τις υποθέσεις τού Κράτους. Γι' αυτό άνέβασε όλες τις φροντίδες της διοικήσεως στή γιγιά του, ή όποια άρχισε να λαμβάνη μέρος στή Σύγκλητο, δίπλα στους ύπάτους.

Η μητέρα τού 'Ηλιογάβαλου έγκατεστάθη στό Κυρινάριο, όπου με μερικές φίλες της έδινε διάφορες γιορτές καταπατώντας κάθε έννοια άδειοπρεπείας και ήθικής. 'Όσο για τή θεία τού αυτοκράτορος, αυτή άποφασίστηκε άποκλειστικά στήν άνατροφή τού μικρού γυιού της 'Αλεξάνδρου.

Τό λίγο μυαλό, που είχε ο 'Ηλιογάβαλος, τό χρησιμοποίησε για να έφευρίσκη διαρκώς νέες τιμές για τόν αερόλιθο, τόν όποιο έλάτρευε. Έπείτας μάλιστα ως τό σημείο να τού προσφέρη ως θυσία νεογέννητα βρέφη, τά όποια άπομεινε με σκληρότητα μέσα από τήν άγκυλιά τών γονέων των. Κι' όσο μεγαλύνονταν ήταν ο πόνος τών δυστυχισμένων αυτόν γονέων, τόσο περισσότερο θεωρούσε ο μισοτρελός αυτοκράτωρ ότι γινόταν εμμένως δεκτική ή θυσία του.

Μέσα σε όλίγους μήνες ο 'Ηλιογάβαλος παθρεύθηκε και χωρίς πέντε αυτών, μία από τις όποιες ήταν μάλιστα έστία!

Η επιδείξις κι' ο θεατηρισμός επικρατούσαν μέσα στό αυτοκρατορικό άνάκτορο. Πάντα ήταν στραμένα πέταλα από τριαντάφυλλα και όκάνιων. Τά πολυτιμότερα άρώματα ήταν σκορπισμένα σ' όλους τους διαδρόμους και τά διαμερίσματα. Κάθε τόσο έβδοντο πλούσια συμπόσια, στή όποια οι προσκαλεμένοι, έπαλθόμενοι πάνω σε κρεβάτια άσημένα, πνιγνουν κυριολεκτικά κάτω από βροχή άνθους.

Αλλά ο αυτοκράτωρ άγαπούσε να παίξη

συγχρόνος άσχημες φάρσες σ' όσους τόν περιστοιχίζαν. Πολλές φορές έβλεπε τή νύχτα μέσα στά δωμάτια τών αλλικών του έξημερών μένα λιοντάρια, λεοπαρδάλεις ή άρκούδες! 'Όταν οι δυστυχείς αυτοί έμπνούναν κι' έβλεπαν μέσα στό σκοτάδι τήν λάμψη τών ματιών των θηρίων και άκούσαν τούς βρυχηθμούς των, δοκίμασαν τόσον τρόμο, ώστε πολλοί από αυτούς πέθαιναν από συγκοπή.

Αλλά και μετάξυ τού λαού ο αυτοκράτωρ δημιούργησε μίαν ημέρα άρκετά θύματα, ριχνοντας άναμεσα στό πλήθος, τό όποιο σπρώχονταν να μπη στήν 'Ιπποδρόμιο, μερικές εκατοντάδες δηλητηριωδών φιδιών. Με τις σκληρές αυτές φάρσες διασκεδάζε ο μανιακός αυτοκράτωρ.

Έκείνος τόν όποιο δέν μπορούσε να χωνέψη ο 'Ηλιογάβαλος, ήταν ο δωδεκαετής έξάδελφός του 'Αλεξάνδρος, που με τήν αλγότητά τών τρόπων του άποτελούσε ζωηρή αντίθεση μέσα στήν έκφυλή αλή. 'Ο αυτοκράτωρ, τόν είχε υιοθετήσει, πιεζόμενος άπ' ή γιγιά του. Τώρα όμως τόν θεωρούσε επικίνδυνο αντίπαλο.

Ο στρατός, ο λαός, ή Σύγκλητος, άγαπούσαν πολύ τό νεανία αυτό, στήν όποια ή μητέρα του 'Ιουλία Μαμαρία είχε φροντίσει να δώση τελεία μόρφωσι. Γι' αυτό ο αυτοκράτωρ άποφασίσε ν' άπαλλάξη όπωσδήποτε άπ' τόν 'Αλεξάνδρο. Ζήτησε, λοιπόν, πρώτα από τή Σύγκλητο ν' άκυρώση τήν υιοθεσία, αλλά ή πρότασι του δέν έγινε δεκτή. Τότε ο 'Ηλιογάβαλος διάταξε να σβύσουν τό όνομα τού 'Αλεξάνδρου από τόν κατάλογο τών όνομάτων τών πατρικίων. '

3

Ο άπογοιευμένος

Η συνειδητή σκηνή που ένας άντρας υποδέχεται την όποιαδήποτε αγαπημένη του: Δύο χαμόγελα, ένα άγκάλιασμα, δύο φιλά: Το ένα στα χείλη, το άλλο, περαστικό, στο λαιμό. Έπειτα τα συνειδημένα λόγια:

— Άργησα λίγο, αγάπη μου.
— Ναι. Κι' έλεγα μήπως δεν έρθης.
— Μά δεν ξέρεις τί μου έτυχε.

Και λέει τι της έτυχε. Μία οποιαδήποτε συνειδητή δικαιοδοσία: Το τραύ που είχε καθυστερήσει, το ρολόι που είχε σταματήσει, κάποιος βαρετός επισκέπτης στο σπίτι που δεν έλεγε να ξεκολλήσει, κάποιος γνωστός που την είδε στο δρόμο και της έπιασε την κουβέντα. Κάτι απ' ό' αυτά.

Έπειτα, το κατελάει που πετιέται στην πολυθρόνα και το παλτό που πάει να του κάνει συντροφιά.

— Δεν πειράζει όμως που άργησα. Θα καθίσω περισσότερο απόψε. Όλο τ' άπογευμα είναι δικό μας. ... Άναφέ μου ένα τσιγάρο.

Ο άνταππής κάνει τη δουλειά του. Οι πρώτες τούλες θαλάνων την ατμόσφαιρα. Έκλεινους την ξαναφίλει.

Μην είσαι τόσο βασιστικός. Κάποτε να μιλήσουμε λίγο.

Έκλεινους: Λίγους διαταγμάς, ένα χάζι στα μαλλιά της.

— Ξέρεις, αγάπη μου. ... Θα μείνεις λίγη ώρα ακόμα. Είπε μια βασιστική δουλειά που δεν πρέπει να την αφήσω. Θα κάτσω, λοιπόν, όμορφα όμορφα, σαν νάσαι στο σπίτι σου— και μήπως δεν είσαι;— θα βάλλω το ράδιο, θα πάρω κι ένα βιβλίο στο χέρι και η ώρα θα περάσει χωρίς να την καταλάβεις.

— Πόση ώρα;
— Μισή. ... Το πολύ τρία τέταρτα. Δεν μου θυμάσαι, α;— Άφου είναι ανάγκη! ...

— Όπως μην άργήσεις πολύ!
— Θα βάλλω φτερά για νάρθη γρήγορα κοντά σου.

— Ένα φιλά ακόμα κι' εκείνος φεύγει χαρούμενος.

Κι' η Έλενα είναι σαν στο σπίτι της. Κάθεται λίγο εξαπλωμένη στο φατέγι κι' αποτελειώνει το παγίτη της. Πίνει ένα λικέρ. Άνοιγει το ραδιόφωνο, που το βάζει να παίξει πολύ χαμηλά. Και σκέπτεται την εύτυχη της. Είναι ο μεγάλος έρωτας της ζωής της. Γνωρίζει το Νίκο σ' ένα φιλικό σπίτι. Της έκανε εντύπωση που καθόταν σοβαρός και μελαγχολικός. Τα μάτια του ήταν γεμάτα θλίψη. Τη θλίψη εκείνη, που άφηνε σαν ανάμνηση στο πρόσωπο του ανθρώπου μια βαθεία απογοήτευση, που πέρασε, η και πολλές μαζι. Τον ρώτησε:

— Γιατί τόσο μελαγχολικός, Νίκο;
— Μήπως ήταν απογοιευμένος από τη ζωή; Και πώς να μην ήταν. Όλας αυτές ο κόσμος που γελούσε, που έβριζε, που αστειευόταν, που χόρευε, του ήταν ξένος, δόξα, ξένος. Κι' αυτό το ξεφρενισμένο γλέντι τον έκανε να νοιώθει περισσότερο τη μοναξιά του στη ζωή.

— Άνοιξε μου την καρδιά σου. Πότε πώς μιλάτε σ' ένα φίλο.

Και την άνοιξε την καρδιά του. Είχε μια μεγάλη απογοήτευση στη ζωή του. Έρωτική βλάβη. ... Είπε τόσο φευτικές οι γυναίκες σήμερα. Όχι πώς την άγαπούσε ακόμα. ...

— Αγάπη ακόμα ένα τσιγάρο και σηκώθηκε. Ήταν η πρώτη φορά που έμενε εντελώς μόνος στο σπίτι του. Γάντα ήταν κι' αυτός εκεί. Έκτος από σήμερα. Και το σπίτι ενός κυρίου, παίρνει κάποιον αλλοδαπό χαρακτήρα, όταν ο κύριος λείπει. Έχει κάτι το παράξενο, σαν κάποιο μυστήριο να πλανιέται μέσα σ' αυτό. Θάρρος, και κάθε γυναίκα του, κάθε επιπλό του, έχει κρυμμένο κι' άπονο μυστικό.

Σηκώνεται, γεμάτη περιέργεια. Άνοιγει τη ντουλάπα. Είναι τα κουστούμια του, βαλ-

μένα με τάξη. Τα παπούτσια, οι γραβάτες. Πηγαίνει στη μικρή βιβλιοθήκη. Άνασκαλεύει τα βιβλία. Προσπαθεί ν' ανοίξει το συρτάρι του μικρού γραφείου. Είναι κλειδωμένο. Κρίμα. ... Άνοιξε ένα μεγάλο φάκελλο που βρίσκεται απάνω στο γραφείο. Είναι ένα γραμμά φρεσκογραφισμένο, που απευθύνεται σε κάποιο φίλο, χωρίς άλλο: «Άγαπητέ Νάσο»... Νά το διαβάσει! Πολλήν ώρα παλεύει με τον πειρασμό. Καλά τα κουστούμια κι' οι γραβάτες. Άλλα ένα γραμμά; Έχει πάρε καλή ανάτρεψη και ξέρει ότι δεν είναι σωστές τέτοιες αδιακρίσιες. Έπειτα η συνειδητή της της λέει: Δεν κάνει. ... Μά πάλι. ...

Νά τι έγραφε το γραμμά: «Άγαπητέ Νάσο,

... (τυπικές φράσεις χωρίς σημασία). Και τώρα η τελευταία μου περιπέτεια. Έκανα άλλη μια φορά τη διαπίστωση πως η πιο αποτελεσματική μέθοδος για ψάρεμα, είναι η μέθοδος του άπογοιευμένου. Έπιτυχία 200% που παντός στα αλθηματικά κρουσινία. Κάθε γυναίκα έχει ένα απόθεμα οίκτου μέσα της, που θα πάθει άσφοδία αν δεν βρει κάπου να τοποθετηθεί. Ο άπογοιευμένος, λοιπόν, είναι η πιο κατάλληλη τοποθέτηση. Κάθε γυναίκα νομίζει ότι είναι καλύτερη απ' όλες τις άλλες που περάσαν από τη ζωή σου και φλεγειται από την έπιθυμία να σου το αποδείξει. Θέλει να σου θεραπεύσει την πληγή, που μία άλλη σου άνοιξε. Γίνεται ένα είδος ερωτικής νοσοκόμιας και παίρνει τα καθήκοντά της μ' έναν ένθουσιασμό, που μπορεί να συγκριστεί έναν άνοητο. Η νοσοκόμα η δική μου, αυτή τη φορά, είναι ξανθή, έχει περίφημα γαλάνα μάτια, ώραιο κορμί και ακούει στο γοητευτικό όνομα Έλενα. Με νοσηλεύει τέσσερις μήνες κι' έχει πιστέψει ότι θα ράψει έναν άνθρωπο, που, από την αλθηματική άποψη, άπολαμβάνει κτηνώδη όγεια. Γλεντάω μια χάρη την ύπαρξή, που είναι γεμάτη χιούμορ. Τη λυσιμια την καμμένη, αλλά μου φαίνεται πως θα πειλάει μου φαίνεται ότι η αινιότητα σου έρωτα δεν κλείνει, σου νήσος, χρόνο. Γράψε μου και τα δικά σου νέα. Οπωσδήποτε σου συνιστώ τη μέθοδο του άπογοιευμένου. Γειά σου. Νίκος».

Αυτά έγραφε το γραμμά. ...

Και είχε τέσσερις μήνες από τότε. Τον άσπασε πρελλά— και είχε η πρώτη της αγάπη. Τού δόθηκε μ' όλη της την ψυχή, μ' όλο της το σώμα. Τό έρωτας τόσο όμορφο και τόσο φυσικό. Και ήταν εύτυχημένη όχι τόσο γιατί την άγαπούσε κι' εκείνος, όσο γιατί έδλεπε πως, σιγά-σιγά, τον θέραιπε από την απογοήτευση του. Ξαναέρθηκε το χαμόγελό του. Ήταν όρες που γελούσε πλατεία κι' αλθητίν, έκανε κέφι, χόρευε μαζί της, ήταν εύθυμος και πρελλάς. Είχε σώσει έναν άνθρωπο. Έναν άνθρωπο που άξιζε να σωθεί.

— Άγαπη ακόμα ένα τσιγάρο και σηκώθηκε. Ήταν η πρώτη φορά που έμενε εντελώς μόνος στο σπίτι του. Γάντα ήταν κι' αυτός εκεί. Έκτος από σήμερα. Και το σπίτι ενός κυρίου, παίρνει κάποιον αλλοδαπό χαρακτήρα, όταν ο κύριος λείπει. Έχει κάτι το παράξενο, σαν κάποιο μυστήριο να πλανιέται μέσα σ' αυτό. Θάρρος, και κάθε γυναίκα του, κάθε επιπλό του, έχει κρυμμένο κι' άπονο μυστικό.

Σηκώνεται, γεμάτη περιέργεια. Άνοιγει τη ντουλάπα. Είναι τα κουστούμια του, βαλ-

μένα με τάξη. Τα παπούτσια, οι γραβάτες. Πηγαίνει στη μικρή βιβλιοθήκη. Άνασκαλεύει τα βιβλία. Προσπαθεί ν' ανοίξει το συρτάρι του μικρού γραφείου. Είναι κλειδωμένο. Κρίμα. ... Άνοιξε ένα μεγάλο φάκελλο που βρίσκεται απάνω στο γραφείο. Είναι ένα γραμμά φρεσκογραφισμένο, που απευθύνεται σε κάποιο φίλο, χωρίς άλλο: «Άγαπητέ Νάσο»... Νά το διαβάσει! Πολλήν ώρα παλεύει με τον πειρασμό. Καλά τα κουστούμια κι' οι γραβάτες. Άλλα ένα γραμμά; Έχει πάρε καλή ανάτρεψη και ξέρει ότι δεν είναι σωστές τέτοιες αδιακρίσιες. Έπειτα η συνειδητή της της λέει: Δεν κάνει. ... Μά πάλι. ...

Νά τι έγραφε το γραμμά: «Άγαπητέ Νάσο,

... (τυπικές φράσεις χωρίς σημασία). Και τώρα η τελευταία μου περιπέτεια. Έκανα άλλη μια φορά τη διαπίστωση πως η πιο αποτελεσματική μέθοδος για ψάρεμα, είναι η μέθοδος του άπογοιευμένου. Έπιτυχία 200% που παντός στα αλθηματικά κρουσινία. Κάθε γυναίκα έχει ένα απόθεμα οίκτου μέσα της, που θα πάθει άσφοδία αν δεν βρει κάπου να τοποθετηθεί. Ο άπογοιευμένος, λοιπόν, είναι η πιο κατάλληλη τοποθέτηση. Κάθε γυναίκα νομίζει ότι είναι καλύτερη απ' όλες τις άλλες που περάσαν από τη ζωή σου και φλεγειται από την έπιθυμία να σου το αποδείξει. Θέλει να σου θεραπεύσει την πληγή, που μία άλλη σου άνοιξε. Γίνεται ένα είδος ερωτικής νοσοκόμιας και παίρνει τα καθήκοντά της μ' έναν ένθουσιασμό, που μπορεί να συγκριστεί έναν άνοητο. Η νοσοκόμα η δική μου, αυτή τη φορά, είναι ξανθή, έχει περίφημα γαλάνα μάτια, ώραιο κορμί και ακούει στο γοητευτικό όνομα Έλενα. Με νοσηλεύει τέσσερις μήνες κι' έχει πιστέψει ότι θα ράψει έναν άνθρωπο, που, από την αλθηματική άποψη, άπολαμβάνει κτηνώδη όγεια. Γλεντάω μια χάρη την ύπαρξή, που είναι γεμάτη χιούμορ. Τη λυσιμια την καμμένη, αλλά μου φαίνεται πως θα πειλάει μου φαίνεται ότι η αινιότητα σου έρωτα δεν κλείνει, σου νήσος, χρόνο. Γράψε μου και τα δικά σου νέα. Οπωσδήποτε σου συνιστώ τη μέθοδο του άπογοιευμένου. Γειά σου. Νίκος».

Αυτά έγραφε το γραμμά. ...

Και είχε τέσσερις μήνες από τότε. Τον άσπασε πρελλά— και είχε η πρώτη της αγάπη. Τού δόθηκε μ' όλη της την ψυχή, μ' όλο της το σώμα. Τό έρωτας τόσο όμορφο και τόσο φυσικό. Και ήταν εύτυχημένη όχι τόσο γιατί την άγαπούσε κι' εκείνος, όσο γιατί έδλεπε πως, σιγά-σιγά, τον θέραιπε από την απογοήτευση του. Ξαναέρθηκε το χαμόγελό του. Ήταν όρες που γελούσε πλατεία κι' αλθητίν, έκανε κέφι, χόρευε μαζί της, ήταν εύθυμος και πρελλάς. Είχε σώσει έναν άνθρωπο. Έναν άνθρωπο που άξιζε να σωθεί.

— Άγαπη ακόμα ένα τσιγάρο και σηκώθηκε. Ήταν η πρώτη φορά που έμενε εντελώς μόνος στο σπίτι του. Γάντα ήταν κι' αυτός εκεί. Έκτος από σήμερα. Και το σπίτι ενός κυρίου, παίρνει κάποιον αλλοδαπό χαρακτήρα, όταν ο κύριος λείπει. Έχει κάτι το παράξενο, σαν κάποιο μυστήριο να πλανιέται μέσα σ' αυτό. Θάρρος, και κάθε γυναίκα του, κάθε επιπλό του, έχει κρυμμένο κι' άπονο μυστικό.

Σηκώνεται, γεμάτη περιέργεια. Άνοιγει τη ντουλάπα. Είναι τα κουστούμια του, βαλ-

μένα με τάξη. Τα παπούτσια, οι γραβάτες. Πηγαίνει στη μικρή βιβλιοθήκη. Άνασκαλεύει τα βιβλία. Προσπαθεί ν' ανοίξει το συρτάρι του μικρού γραφείου. Είναι κλειδωμένο. Κρίμα. ... Άνοιξε ένα μεγάλο φάκελλο που βρίσκεται απάνω στο γραφείο. Είναι ένα γραμμά φρεσκογραφισμένο, που απευθύνεται σε κάποιο φίλο, χωρίς άλλο: «Άγαπητέ Νάσο»... Νά το διαβάσει! Πολλήν ώρα παλεύει με τον πειρασμό. Καλά τα κουστούμια κι' οι γραβάτες. Άλλα ένα γραμμά; Έχει πάρε καλή ανάτρεψη και ξέρει ότι δεν είναι σωστές τέτοιες αδιακρίσιες. Έπειτα η συνειδητή της της λέει: Δεν κάνει. ... Μά πάλι. ...

Νά τι έγραφε το γραμμά: «Άγαπητέ Νάσο,

... (τυπικές φράσεις χωρίς σημασία). Και τώρα η τελευταία μου περιπέτεια. Έκανα άλλη μια φορά τη διαπίστωση πως η πιο αποτελεσματική μέθοδος για ψάρεμα, είναι η μέθοδος του άπογοιευμένου. Έπιτυχία 200% που παντός στα αλθηματικά κρουσινία. Κάθε γυναίκα έχει ένα απόθεμα οίκτου μέσα της, που θα πάθει άσφοδία αν δεν βρει κάπου να τοποθετηθεί. Ο άπογοιευμένος, λοιπόν, είναι η πιο κατάλληλη τοποθέτηση. Κάθε γυναίκα νομίζει ότι είναι καλύτερη απ' όλες τις άλλες που περάσαν από τη ζωή σου και φλεγειται από την έπιθυμία να σου το αποδείξει. Θέλει να σου θεραπεύσει την πληγή, που μία άλλη σου άνοιξε. Γίνεται ένα είδος ερωτικής νοσοκόμιας και παίρνει τα καθήκοντά της μ' έναν ένθουσιασμό, που μπορεί να συγκριστεί έναν άνοητο. Η νοσοκόμα η δική μου, αυτή τη φορά, είναι ξανθή, έχει περίφημα γαλάνα μάτια, ώραιο κορμί και ακούει στο γοητευτικό όνομα Έλενα. Με νοσηλεύει τέσσερις μήνες κι' έχει πιστέψει ότι θα ράψει έναν άνθρωπο, που, από την αλθηματική άποψη, άπολαμβάνει κτηνώδη όγεια. Γλεντάω μια χάρη την ύπαρξή, που είναι γεμάτη χιούμορ. Τη λυσιμια την καμμένη, αλλά μου φαίνεται πως θα πειλάει μου φαίνεται ότι η αινιότητα σου έρωτα δεν κλείνει, σου νήσος, χρόνο. Γράψε μου και τα δικά σου νέα. Οπωσδήποτε σου συνιστώ τη μέθοδο του άπογοιευμένου. Γειά σου. Νίκος».

Αυτά έγραφε το γραμμά. ...

Και είχε τέσσερις μήνες από τότε. Τον άσπασε πρελλά— και είχε η πρώτη της αγάπη. Τού δόθηκε μ' όλη της την ψυχή, μ' όλο της το σώμα. Τό έρωτας τόσο όμορφο και τόσο φυσικό. Και ήταν εύτυχημένη όχι τόσο γιατί την άγαπούσε κι' εκείνος, όσο γιατί έδλεπε πως, σιγά-σιγά, τον θέραιπε από την απογοήτευση του. Ξαναέρθηκε το χαμόγελό του. Ήταν όρες που γελούσε πλατεία κι' αλθητίν, έκανε κέφι, χόρευε μαζί της, ήταν εύθυμος και πρελλάς. Είχε σώσει έναν άνθρωπο. Έναν άνθρωπο που άξιζε να σωθεί.

— Άγαπη ακόμα ένα τσιγάρο και σηκώθηκε. Ήταν η πρώτη φορά που έμενε εντελώς μόνος στο σπίτι του. Γάντα ήταν κι' αυτός εκεί. Έκτος από σήμερα. Και το σπίτι ενός κυρίου, παίρνει κάποιον αλλοδαπό χαρακτήρα, όταν ο κύριος λείπει. Έχει κάτι το παράξενο, σαν κάποιο μυστήριο να πλανιέται μέσα σ' αυτό. Θάρρος, και κάθε γυναίκα του, κάθε επιπλό του, έχει κρυμμένο κι' άπονο μυστικό.

Σηκώνεται, γεμάτη περιέργεια. Άνοιγει τη ντουλάπα. Είναι τα κουστούμια του, βαλ-

μένα με τάξη. Τα παπούτσια, οι γραβάτες. Πηγαίνει στη μικρή βιβλιοθήκη. Άνασκαλεύει τα βιβλία. Προσπαθεί ν' ανοίξει το συρτάρι του μικρού γραφείου. Είναι κλειδωμένο. Κρίμα. ... Άνοιξε ένα μεγάλο φάκελλο που βρίσκεται απάνω στο γραφείο. Είναι ένα γραμμά φρεσκογραφισμένο, που απευθύνεται σε κάποιο φίλο, χωρίς άλλο: «Άγαπητέ Νάσο»... Νά το διαβάσει! Πολλήν ώρα παλεύει με τον πειρασμό. Καλά τα κουστούμια κι' οι γραβάτες. Άλλα ένα γραμμά; Έχει πάρε καλή ανάτρεψη και ξέρει ότι δεν είναι σωστές τέτοιες αδιακρίσιες. Έπειτα η συνειδητή της της λέει: Δεν κάνει. ... Μά πάλι. ...

Νά τι έγραφε το γραμμά: «Άγαπητέ Νάσο,

... (τυπικές φράσεις χωρίς σημασία). Και τώρα η τελευταία μου περιπέτεια. Έκανα άλλη μια φορά τη διαπίστωση πως η πιο αποτελεσματική μέθοδος για ψάρεμα, είναι η μέθοδος του άπογοιευμένου. Έπιτυχία 200% που παντός στα αλθηματικά κρουσινία. Κάθε γυναίκα έχει ένα απόθεμα οίκτου μέσα της, που θα πάθει άσφοδία αν δεν βρει κάπου να τοποθετηθεί. Ο άπογοιευμένος, λοιπόν, είναι η πιο κατάλληλη τοποθέτηση. Κάθε γυναίκα νομίζει ότι είναι καλύτερη απ' όλες τις άλλες που περάσαν από τη ζωή σου και φλεγειται από την έπιθυμία να σου το αποδείξει. Θέλει να σου θεραπεύσει την πληγή, που μία άλλη σου άνοιξε. Γίνεται ένα είδος ερωτικής νοσοκόμιας και παίρνει τα καθήκοντά της μ' έναν ένθουσιασμό, που μπορεί να συγκριστεί έναν άνοητο. Η νοσοκόμα η δική μου, αυτή τη φορά, είναι ξανθή, έχει περίφημα γαλάνα μάτια, ώραιο κορμί και ακούει στο γοητευτικό όνομα Έλενα. Με νοσηλεύει τέσσερις μήνες κι' έχει πιστέψει ότι θα ράψει έναν άνθρωπο, που, από την αλθηματική άποψη, άπολαμβάνει κτηνώδη όγεια. Γλεντάω μια χάρη την ύπαρξή, που είναι γεμάτη χιούμορ. Τη λυσιμια την καμμένη, αλλά μου φαίνεται πως θα πειλάει μου φαίνεται ότι η αινιότητα σου έρωτα δεν κλείνει, σου νήσος, χρόνο. Γράψε μου και τα δικά σου νέα. Οπωσδήποτε σου συνιστώ τη μέθοδο του άπογοιευμένου. Γειά σου. Νίκος».

Αυτά έγραφε το γραμμά. ...

Και είχε τέσσερις μήνες από τότε. Τον άσπασε πρελλά— και είχε η πρώτη της αγάπη. Τού δόθηκε μ' όλη της την ψυχή, μ' όλο της το σώμα. Τό έρωτας τόσο όμορφο και τόσο φυσικό. Και ήταν εύτυχημένη όχι τόσο γιατί την άγαπούσε κι' εκείνος, όσο γιατί έδλεπε πως, σιγά-σιγά, τον θέραιπε από την απογοήτευση του. Ξαναέρθηκε το χαμόγελό του. Ήταν όρες που γελούσε πλατεία κι' αλθητίν, έκανε κέφι, χόρευε μαζί της, ήταν εύθυμος και πρελλάς. Είχε σώσει έναν άνθρωπο. Έναν άνθρωπο που άξιζε να σωθεί.

— Άγαπη ακόμα ένα τσιγάρο και σηκώθηκε. Ήταν η πρώτη φορά που έμενε εντελώς μόνος στο σπίτι του. Γάντα ήταν κι' αυτός εκεί. Έκτος από σήμερα. Και το σπίτι ενός κυρίου, παίρνει κάποιον αλλοδαπό χαρακτήρα, όταν ο κύριος λείπει. Έχει κάτι το παράξενο, σαν κάποιο μυστήριο να πλανιέται μέσα σ' αυτό. Θάρρος, και κάθε γυναίκα του, κάθε επιπλό του, έχει κρυμμένο κι' άπονο μυστικό.

Η συνειδητή σκηνή που ένας άντρας υποδέχεται την όποιαδήποτε αγαπημένη του: Δύο χαμόγελα, ένα άγκάλιασμα, δύο φιλά: Το ένα στα χείλη, το άλλο, περαστικό, στο λαιμό. Έπειτα τα συνειδημένα λόγια:

— Άργησα λίγο, αγάπη μου.
— Ναι. Κι' έλεγα μήπως δεν έρθης.
— Μά δεν ξέρεις τί μου έτυχε.

Και λέει τι της έτυχε. Μία οποιαδήποτε συνειδητή δικαιοδοσία: Το τραύ που είχε καθυστερήσει, το ρολόι που είχε σταματήσει, κάποιος βαρετός επισκέπτης στο σπίτι που δεν έλεγε να ξεκολλήσει, κάποιος γνωστός που την είδε στο δρόμο και της έπιασε την κουβέντα. Κάτι απ' ό' αυτά.

Έπειτα, το κατελάει που πετιέται στην πολυθρόνα και το παλτό που πάει να του κάνει συντροφιά.

— Δεν πειράζει όμως που άργησα. Θα καθίσω περισσότερο απόψε. Όλο τ' άπογευμα είναι δικό μας. ... Άναφέ μου ένα τσιγάρο.

Ο άνταππής κάνει τη δουλειά του. Οι πρώτες τούλες θαλάνων την ατμόσφαιρα. Έκλεινους την ξαναφίλει.

Μην είσαι τόσο βασιστικός. Κάποτε να μιλήσουμε λίγο.

Έκλεινους: Λίγους διαταγμάς, ένα χάζι στα μαλλιά της.

— Ξέρεις, αγάπη μου. ... Θα μείνεις λίγη ώρα ακόμα. Είπε μια βασιστική δουλειά που δεν πρέπει να την αφήσω. Θα κάτσω, λοιπόν, όμορφα όμορφα, σαν νάσαι στο σπίτι σου— και μήπως δεν είσαι;— θα βάλλω το ράδιο, θα πάρω κι ένα βιβλίο στο χέρι και η ώρα θα περάσει χωρίς να την καταλάβεις.

— Πόση ώρα;
— Μισή. ... Το πολύ τρία τέταρτα. Δεν μου θυμάσαι, α;— Άφου είναι ανάγκη! ...

— Όπως μην άργήσεις πολύ!
— Θα βάλλω φτερά για νάρθη γρήγορα κοντά σου.

— Ένα φιλά ακόμα κι' εκείνος φεύγει χαρούμενος.

Κι' η Έλενα είναι σαν στο σπίτι της. Κάθεται λίγο εξαπλωμένη στο φατέγι κι' αποτελειώνει το παγίτη της. Πίνει ένα λικέρ. Άνοιγει το ραδιόφωνο, που το βάζει να παίξει πολύ χαμηλά. Και σκέπτεται την εύτυχη της. Είναι ο μεγάλος έρωτας της ζωής της. Γνωρίζει το Νίκο σ' ένα φιλικό σπίτι. Της έκανε εντύπωση που καθόταν σοβαρός και μελαγχολικός. Τα μάτια του ήταν γεμάτα θλίψη. Τη θλίψη εκείνη, που άφηνε σαν ανάμνηση στο πρόσωπο του ανθρώπου μια βαθεία απογοήτευση, που πέρασε, η και πολλές μαζι. Τον ρώτησε:

— Γιατί τόσο μελαγχολικός, Νίκο;
— Μήπως ήταν απογοιευμένος από τη ζωή; Και πώς να μην ήταν. Όλας αυτές ο κόσμος που γελούσε, που έβριζε, που αστειευόταν, που χόρευε, του ήταν ξένος, δόξα, ξένος. Κι' αυτό το ξεφρενισμένο γλέντι τον έκανε να νοιώθει περισσότερο τη μοναξιά του στη ζωή.

— Άνοιξε μου την καρδιά σου. Πότε πώς μιλάτε σ' ένα φίλο.

Και την άνοιξε την καρδιά του. Είχε μια μεγάλη απογοήτευση στη ζωή του. Έρωτική βλάβη. ... Είπε τόσο φευτικές οι γυναίκες σήμερα. Όχι πώς την άγαπούσε ακόμα. ...

— Αγάπη ακόμα ένα τσιγάρο και σηκώθηκε. Ήταν η πρώτη φορά που έμενε εντελώς μόνος στο σπίτι του. Γάντα ήταν κι' αυτός εκεί. Έκτος από σήμερα. Και το σπίτι ενός κυρίου, παίρνει κάποιον αλλοδαπό χαρακτήρα, όταν ο κύριος λείπει. Έχει κάτι το παράξενο, σαν κάποιο μυστήριο να πλανιέται μέσα σ' αυτό. Θάρρος, και κάθε γυναίκα του, κάθε επιπλό του, έχει κρυμμένο κι' άπονο μυστικό.

Σηκώνεται, γεμάτη περιέργεια. Άνοιγει τη ντουλάπα. Είναι τα κουστούμια του, βαλ-

μένα με τάξη. Τα παπούτσια, οι γραβάτες. Πηγαίνει στη μικρή βιβλιοθήκη. Άνασκαλεύει τα βιβλία. Προσπαθεί ν' ανοίξει το συρτάρι του μικρού γραφείου. Είναι κλειδωμένο. Κρίμα. ... Άνοιξε ένα μεγάλο φάκελλο που βρίσκεται απάνω στο γραφείο. Είναι ένα γραμμά φρεσκογραφισμένο, που απευθύνεται σε κάποιο φίλο, χωρίς άλλο: «Άγαπητέ Νάσο»... Νά το διαβάσει! Πολλήν ώρα παλεύει με τον πειρασμό. Καλά τα κουστούμια κι' οι γραβάτες. Άλλα ένα γραμμά; Έχει πάρε καλή ανάτρεψη και ξέρει ότι δεν είναι σωστές τέτοιες αδιακρίσιες. Έπειτα η συνειδητή της της λέει: Δεν κάνει. ... Μά πάλι. ...

Νά τι έγραφε το γραμμά: «Άγαπητέ Νάσο,

... (τυπικές φράσεις χωρίς σημασία). Και τώρα η τελευταία μου περιπέτεια. Έκανα άλλη μια φορά τη διαπίστωση πως η πιο αποτελεσματική μέθοδος για ψάρεμα, είναι η μέθοδος του άπογοιευμένου. Έπιτυχία 200% που παντός στα αλθηματικά κρουσινία. Κάθε γυναίκα έχει ένα απόθεμα οίκτου μέσα της, που θα πάθει άσφοδία αν δεν βρει κάπου να τοποθετηθεί. Ο άπογοιευμένος, λοιπόν, είναι η πιο κατάλληλη τοποθέτηση. Κάθε γυναίκα νομίζει ότι είναι καλύτερη απ' όλες τις άλλες που περάσαν από τη ζωή σου και φλεγειται από την έπιθυμία να σου το αποδείξει. Θέλει να σου θεραπεύσει την πληγή, που μία άλλη σου άνοιξε. Γίνεται ένα είδος ερωτικής νοσοκόμιας και παίρνει τα καθήκοντά της μ' έναν ένθουσιασμό, που μπορεί να συγκριστεί έναν άνοητο. Η νοσοκόμα η δική μου, αυτή τη φορά, είναι ξανθή, έχει περίφημα γαλάνα μάτια, ώραιο κορμί και ακούει στο γοητευτικό όνομα Έλενα. Με νοσηλεύει τέσσερις μήνες κι' έχει πιστέψει ότι θα ράψει έναν άνθρωπο, που, από την αλθηματική άποψη, άπολαμβάνει κτηνώδη όγεια. Γλεντάω μια χάρη την ύπαρξή, που είναι γεμάτη χιούμορ. Τη λυσιμια την καμμένη, αλλά μου φαίνεται πως θα πειλάει μου φαίνεται ότι η αινιότητα σου έρωτα δεν κλείνει, σου νήσος, χρόνο. Γράψε μου και τα δικά σου νέα. Οπωσδήποτε σου συνιστώ τη μέθοδο του άπογοιευμένου. Γειά σου. Νίκος».

Αυτά έγραφε το γραμμά. ...

Και είχε τέσσερις μήνες από τότε. Τον άσπασε πρελλά— και είχε η πρώτη της αγάπη. Τού δόθηκε μ' όλη της την ψυχή, μ' όλο της το σώμα. Τό έρωτας τόσο όμορφο και τόσο φυσικό. Και ήταν εύτυχημένη όχι τόσο γιατί την άγαπούσε κι' εκείνος, όσο γιατί έδλεπε πως, σιγά-σιγά, τον θέραιπε από την απογοήτευση του. Ξαναέρθηκε το χαμόγελό του. Ήταν όρες που γελούσε πλατεία κι' αλθητίν, έκανε κέφι, χόρευε μαζί της, ήταν εύθυμος και πρελλάς. Είχε σώσει έναν άνθρωπο. Έναν άνθρωπο που άξιζε να σωθεί.

— Άγαπη ακόμα ένα τσιγάρο και σηκώθηκε. Ήταν η πρώτη φορά που έμενε εντελώς μόνος στο σπίτι του. Γάντα ήταν κι' αυτός εκεί. Έκτος από σήμερα. Και το σπίτι ενός κυρίου, παίρνει κάποιον αλλοδαπό χαρακτήρα, όταν ο κύριος λείπει. Έχει κάτι το παράξενο, σαν κάποιο μυστήριο να πλανιέται μέσα σ' αυτό. Θάρρος, και κάθε γυναίκα του, κάθε επιπλό του, έχει κρυμμένο κι' άπονο μυστικό.

Σηκώνεται, γεμάτη περιέργεια. Άνοιγει τη ντουλάπα. Είναι τα κουστούμια του, βαλ-

μένα με τάξη. Τα παπούτσια, οι γραβάτες. Πηγαίνει στη μικρή βιβλιοθήκη. Άνασκαλεύει τα βιβλία. Προσπαθεί ν' ανοίξει το συρτάρι του μικρού γραφείου. Είναι κλειδωμένο. Κρίμα. ... Άνοιξε ένα μεγάλο φάκελλο που βρίσκεται απάνω στο γραφείο. Είναι ένα γραμμά φρεσκογραφισμένο, που απευθύνεται σε κάποιο φίλο, χωρίς άλλο: «Άγαπητέ Νάσο»... Νά το διαβάσει! Πολλήν ώρα παλεύει με τον πειρασμό. Καλά τα κουστούμια κι' οι γραβάτες. Άλλα ένα γραμμά; Έχει πάρε καλή ανάτρεψη και ξέρει ότι δεν είναι σωστές τέτοιες αδιακρίσιες. Έπειτα η συνειδητή της της λέει: Δεν κάνει. ... Μά πάλι. ...

Ένας Ιλιγγιώδης λογαριασμός

Ένας Άμερικανός... χασομέρης, έκαμε ένα περίεργο λογαριασμό. Ας υποθέσουμε ότι πρόκειται να εξοφλήσει κάποιος ένα λογαριασμό 5 δολαρίων. Μπορεί να χρησιμοποιήσει γι' αυτό διάφορα νομίσματα— του ενός δολαρίου ή μικρότερα— και να κάνει μ' αυτά πολλούς συνδυασμούς, δίνοντας περισσότερα απ' το ένα είδος, λιγότερα απ' το άλλο κλπ. Ξέρете λοιπόν πόσοι είναι όλοι αυτοί οι συνδυασμοί, δηλαδή κατά πόσους τρόπους μπορεί να γίνει η πληρωμή; Όταν τον Ιλιγγιώδη αριθμό 2.305.843.009.113.693.951.

Αν υποθέσει δε ότι κανείς μια πληρωμή κάθε δευτερόλεπτο, ημέρα και νύχτα, θα χρειαζόσαστε για όλες αυτές 103 χρόνια!

Ο τάφος με τη σκυιά

Υπάρχει σ' ένα μικρό νεκροταφείο, σε απόσταση λίγων μιλίων από το Λονδίνο, ένας τάφος παλαιός, που η πλάκα του έχει σκιστεί στη μέση, για ν' άφισα να περάσει ο κόρμος μιας πελώριας σκυιάς. Όπως μιας πληροφειής ή επιγναφής του, έχει τσαφί εκεί το 1800 κάποιος Μπέν Ουάγκερ, αλθμιστικός του ναυτικού. Κατά την παράδοση, ο νεκρός κρατούσε στο χέρι του ένα σκυό, σύμφωνα με τις τελευταίες του θελήσεις κι' απ' αυτό φημιόσε η σκυιά, η οποία έσπασε την ταφόπετρα κι' έγινε δέντρο πανύψηλο.

Ένας καταπληκτικός αριθμομνήμων

Ένα καταπληκτικό φαινόμενο αγράμματος αριθμομνήμων ήταν ο Άγγλος Τζεντνόντ Μπάρτον. Κάποτε έρρασθησε επί ένα μήνα με το μυαλό του να μνησεί, χωρίς να μεταχειριστεί διάλογο, τι και μολούδι, για να υπολογιστεί πόσα σε χύρο ενός κυθκού, μιλιά του 024.000 ανθρώπων τριέες συνθήματα, των διαστάσεων. Άλλοτε πάλι, πολλή πλοσίασε ένα «φάρνιν» (μικρό, πολλή κό νόμισμα) 140 φορές με τον άγγι του, και βόηκε σε 3 μήνες τον τελικό αριθμό: 725.958.238.096.074.907.868.531.656.993.638.851.106 λίρες. 2 σελανία, πολλή αλθημιασθή τον μακροσκελίστο αυτόν αριθμό με τον έαυτο του. Και, σε 2 1/2 μήνες, βόηκε, πάντοτε δίχως χαρτί και μολούδι, το γινόμενον, που άπτελετο από 75 μονοψήφιους αριθμούς κι' άρχισε με 527 είκοσπετράκις εκατομμύρια...

Έστέφη πριν γεννηθεί

Τον 4ον αιώνα μ. Χ. η σύζυγος του Σάχη της Περσίας Χορμούζ κήρεψε έναν έπρόκειτο να γίνει μπέρτα. Η άδελφίαι της του φύλλου του παιδιού που θα γεννιόσε, γαργάλιζε τις έλπίδες και τις φιλοδοξίες διαφόρων πριγκιπιών μνηστήρων του θρόνου. Και θα έσπασε εμπύλιος πόλεμος, αν οι μάγοι της Αυλής δεν προέβλεπαν ότι η χήρα του Χορμούζ θ' άποκτόνησε γιό. Δίχως ν' άμφισβάλουν καθόλου για την άκρίβεια της προφητείας, οι Πέρσαι προετοίμασαν άμέσως την τελετή της στέφης. Το βασιλικό κρεβάτι, στο οποίο ήταν έζαυμένη η έπιτοκος, στήθηκε στη μέση του παλατιού, τριγυρισμένο απ' όλους τους έπιστάτους, και το βασιλικό στέμμα τοποθετήθηκε πάνω στην κοιλιά της μπέρτας του μέλλοντος Σάχη. Έπειτα όλοι έπεσαν και προσκύνησαν τον... άό

Ο «κλέφτης» που ΓΙΝΕΤΑΙ ΗΡΩΣ...

Την αγαπούσαν και οι δυο — καθένας με τον τρόπο του: Ο Λάμπης ευγενικά, διακριτικά, σαν κύριος με λεφτά και κομμωτική θέσι, ο Νότης παλαδά, ξελάτνη, ασυλλογιστά, σαν παιδί του λαού με πλούσια καρδιά και φτωχιά τόση. Κι η Φανή, ανάμεσα σ' αυτές τις δυο γυναίκες, είχε πελαγώσει η καρμιοσύνη για καλό: Η καρδιά της την έσπρωχνε περισσότερο στο Νότη. Πιο πολύ μπορούσαν να συνεννοηθούν οι δυο τους, πιο μεγάλη ομοιογένεια είχαν και τα λόγια τους... Ναι, μα ο άλλος, ο Λάμπης, ήτανε, βλέπετε, μεγάλος κύριος. Ήξερε να φερέται, ντυνόταν όμορφα, μύριζε πιο όμορφα από κάποιον... Κι ύστερα, είχε λεφτά... «Εν» απόγευμα, την ώρα που συνάντησε τη Φανή, της έδωσε ένα μικρό δαμάσκι. «Εκείνη το άνοιξε, και μέσα σ' ένα βαθύχρωμο βελούδινο κουτί είδε ένα χρυσό ρολογάκι του χεριού με διαμαντάκια να της στέλνει λαμπρές αχτινοβολίες...

— Σε θέλει γυναίκα του... της είπαν οι δικόι της, οι φίλοι της, οι γνωστοί...
— Χαρά στην τύχη σου, καυμένη... πρόσθεσε μια ηλιόστρα.
— Αότος είνε γαμπρός άξιος, όχι ε- κείνος ο άλλος, ο κουρελής!...
Κι' αέκρινε ο άλλος, ο κουρελής, ένοιωσε ο φουκαράς πως τόχανε χωρίς έλπιδα το παιχνίδι... Τα λεφτά τον βουλούσαν βαθεία στη συνείδηση της καλής του... Κι' έτσι ζαλίστηκε, φλό- μωσε, κι' έφτασε εκεί που δεν έπρεπε να φτάση: Άνοιξε μια νύχτα ένα σα- ράφικο της οδού Αιόλου, κι' έκλειψε ένα-ένα, μοναδικά... — δαχτυλίδι!...

Τό πήγε την άλλη μέρα στη Φανή και της τό πέρασε στο δάχτυλο.
— Τ' είν' αυτό;... τον ρώτησε.
— Ο άρραβώνας μας, αν θές!... της είψε.

Ήτανε μονάχα ο άρραβώνας του με τη Φανή: Τον πιάσανε, τον δικάσανε, βρήκαν ελαφρυντικά — τον έρωτα, τον

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

ΤΖΙΤΖΙΚΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η νέα αισθηματική σειρά του Βερθέρο. Καλλιτέχνες, υποβί- ριστές, όλοι αυτοί που αποτε- λούν τον εθισμό και τρανικό μοτίβο του σήμερα που δεν νοιάστηκε ποτέ για το αύριο, θα παραβάνουν σε μια σειρά αλη- θινών ιστοριών ζωντανή και συ- ναρπαστική γεμάτη χιούμορ και πάνο. Ο κόσμος της ξενιστικής φτώχειας του γελωτός πόνου, της εύθυμης τραγωδίας, θα προ- σφερθή στους αναγνώστες του «Θησαυρού» από το άλλο φύλλο στη σειρά:

ΤΖΙΤΖΙΚΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟΥ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

αίλινο κακό-σύμπελο το ανθρώπου...
— Κι' επειδή στο μεταξύ είχε ακολου- θήσει «εμπρακτος» μετάνοια — η Φανή είχε δώσει πίσω με φρίκη το κλειμένο δαχτυλίδι... — καταδικάστηκε ο Νότης μόνο σ' ενός χρόνου φυλάκιση...
... Βγήκε απ' τη φυλακή, την παρα- μονή της ημέρας που ο Λάμπης θ' έ- ραδωνιόταν επίσημα τη Φανή. Εκεί- νον το πρωί όμως, οι σειρήνες αναγγέ- λισαν με ούραλασματα, πως ο Ίταλός γυμναστής από την Αλβανία για να κα- ταπιή τη μικρή Έλλαδα... Ο Νότης ντύθηκε απ' τους πρώτους — και να μην τον καλούσανε, θα πήγαινε έθελον- τής — και τράβηξε γραμμή για το πρό- σω... Εκεί, στην πρώτη γραμμή του κινδύνου, ζητούσε να πνίξη τον αθά- σταχο πόνο της πληγωμένης καρδιάς του.

Ο Λάμπης φρόντισε κι' έμεινε στα έμπεδα: Θέσσαν ευχαριστημένους να πάω στο μέτωπο, δικαιολογήθηκε κι' άξιο- πρέπεια στη Φανή, αν δε συλλογιζόμουν έσένα...

Ήτανε τόσο κομψός, τόσο μυρωδα- τος και τόσο φρεσκοδουραμένος — άχ! του πηγαίνανε τόσο τα στρατιωτικά!... Η Φανή έπεσε συγκινημένη στην άγ- καλιά του...

Την άλλη μέρα, γινόντουσαν επίσημα οι άρραβώνες τους — την ίδια στιγμή ακριβώς που ο Νότης, δίπλα στη ση- μαία του συντάγματος του, έμπαυε στην Κορυτσά!...

Πέρασαν οι μήνες του χειμώνα, ηρ- θε η άνοιξη. Στο διάστημα αυτό, η Φα- νή δεν έγραψε ούτε μια φορά στο μέ- τωπο — σ'όταν «κλέφτης». Κατά το Φλεβάρη, ήρθε ένα δούλο δικό του, από ένα νοσοκομείο του μετώπου:

«Οδανίτσα, —
— Σε συλλογιέμαι και πεθαίνω... Λαβώθηκα σοδρά... Καταβολαίνω πως δε θα ζήσω... Μα, θα πεθάνω με τ' όνομά σου στα χείλια μου... Γειά σου ΝΩΤΗΣ»

Οι γάμοι της με το Λάμπη, που δεν είχε κουνήσει ούτε βήμα από την Α- θήνα, θα γινόντουσαν τον Ιούλιο. Ο θήνα, θα γινόντουσαν της της φώκις δια άρραβωνιαστικός της της φώκις καλός, τα προικία. Την ήθελε ντυμένη καλά, τα κοκκία σωστή στο πλευρό του... Κάθε βράδυ πήγαινε και την έβλεπε — βρα- βόδο πήγαινε και την έβλεπε — βρα- βόδο, γιατί την ημέρα ήτανε πνιγμένος στην ύπνωση...

«Ενα ανοιξιάτικο απόγευμα — ο πό- λεμος είχε πια τελειώσει, οι Γερμανοί προχωρούσαν βιαστικά προς την Α- θήνα... — η πόρτα της Φανής χτυπή- θηκε σιγά από ένα χέρι παιδρεμέ. Πήγε κι' άνοιξε η ίδια η Φανή. Θέ μου! Μπροστά της βρισκόταν ένας αξύριστος, βρώμικος και κατακίτρινος στρατιώ- της.

— Φανή...
— Ήταν ο Νότης. Δίπλα της, — δι- πλα του... — έρεβε ο άλλος, που πέ- ριμενε στη σάλα: Ο Λάμπης.

— Τι θέλεις;... ρώτησε αόστηρα.
— Ο Νότης τον κύτταξε, τους κύτταξε και τους δυο... Η ματιά του ήτανε

θαμπή απ' τα δάκρυα... Ο θάνατος δε με θέλη- σε... Η πληγή τρύπησε το στήθος δι- σε... Η καρδιά... Κι' αότη η καρ- διά... άναψις πάντα, Φανή!...

Η γυναίκα γύρισε διαδοχικά το βλέμμα της στους δυο άντρες: Ο ένας το κουτί, φρέσκος, ξυρισμένος, πλού- σιος... Ο άλλος, αξύριστος, αδύνα- τος, φουκαράς.

— Νά, Φανή... Κι' αυτό δικό σου... μουμύρισε ο Νότης.

— Απ' τα κουρέλια έβγαλε κάτι. Ή- ταν ο πολεμικός σταυρός.

Σαφικά, σά νάχε άνοιξει μπροστά της ένας άλλος κόσμος κρυμμένος ως τώρα από τα μάτια της, είδε: Αυτός ο κουρελής, ο «κουρελής» ήταν ήρωας...

Με κλάματα έβρεξε στην άγκαλιά του. «Υστερα, άπλά, έβγαλε τη βέρα της και την έδωσε στον άλλο».

— Λάμπη, με συγχωρείς... Είχα κά- νει λάθος... Δε θέλω νά σε κάνω δυ- στυχιμένο...

— Τι έννοεις;...
— Θά πάω το Νότη...

Η ευρισμένη φάτσα κινρίνισε. Ο Νότης είχε πέσει εύτυχισμένος σε μια καρέκλα... Ο άλλος πήρε το καλσιό- δωμένο του πλίκιο, και βγήκε σιω- πηλός από το δωμάτιο...

Του γύρισε όλα τα δώρα, όλα της εί- χε κάνει, η Φανή, και ρίχτηκε μαζί με το Νότη με τα μούτρα στη δουλειά. Παντρεύτηκε μαζί του φτωχά, μα πε- ρήσαν: Παντρεύτηκε έναν ήρωα...

Κι' έζησε μαζί του, αότη καλά, κι' έ- μεις καλύτερα... ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ'ΟΛΟΥΣ

Οι εφιάλτες και τα διάφορα νοσήματα

Οι καρδιακές, νευρικές και ψυχικές ασθένειες

Τα τρομερότερα από τα όνειρα είναι οι εφιάλτες. Έχει παρατηρηθεί, μάλιστα, ότι υπάρχουσες ασθε- νειες προαναγγέλλονται από τρομακτικά όνειρα και εφιάλτες, που ακολουθούνται από διάφορα προαισθη- ματα.

Ανάμεσα στις ασθένειες αυτές την πρώτη θέση κατέχουν οι παθήσεις της καρδιάς, των πνευμόνων και του αναπνευστικού συστήματος. Όταν τα εφιαλτικά αυτά όνειρα επαναλαμβά- νονται συχνά, παρατρεί ο Ιατρός Ζιράρ, μπορούμε να τα θεωρήσουμε ως συμπτώματα μιας σοβαρής παθήσεως, μ' όλο που η εκδήλωσή της μπορεί να βραδύνει για αρκετό διάστημα ακόμη. Τα όνειρα αυτά γίνονται πολύ συντομα, όσο πλησιάζουμε στη μοι- ραία στιγμή της εμφάνισης της ασθένειας. Συμ- βαίνουν, τότε, κατά τον πρώτο ύπνο και είναι τόσο τρανικά και άπαιστα που κάνουν τον άνθρωπο να ξυπνή άποτομα και να τινάξει τρομαγμένος από το κρεβάτι του.

Μια άλλη ασθένεια που προαναγγέλλεται σχεδόν πάντοτε από τρομακτικούς εφιάλτες, είναι η λύσσα. Προτού ακόμη εμφανισθούν τα συμπτώματα της, ο ασθενής βλέπει τα πιο φοβερά όνειρα, που κά- νουν τον ύπνο του αληθινά μαρτυρικό.

Οι νευρικές και ψυχικές ασθένειες προαναγγέ- λονται επίσης από μια ιδιαίτερη μορφή όνειρων, που έχουν κίνησις από καιρό την προσοχή των φρε- νολόγων. Τα όνειρα αυτά παρατηρούνται συνήθως κατά την προδρομική περίοδο των νευρώσεων και των σπρονολογιών. Αλλοιώσεων και παραμορφώνονται όλοένα διαφορετικά από τα μέχρι της στιγμής εκεί- νης όνειρα του ασθενούς.

Στη λυπαμάνια τα όνειρα αότα είναι ελεύθερα και καταθλιπτικά. Ο ασθενής ξυπνάει πολλές φορές μουσκεμένος στον ιδρώτα και με το πρόσωπο πλημ- μυρισμένο από δάκρυα. Η τελευταία αυτή περιπτω- σίς είναι συννηθέστερη στις υπερευσαίσθητες και νευ- ρικές νέες.

Τα όνειρα που προαναγγέλλουν τις διάφορες μορ- φές μανίας είναι παράξενα, ακατάστατα και αου- νάρτητα.

Στην ηλιθιότητα και τις βαρύτερες μορφές πα- ραφροσύνης τα όνειρα σπανίζουν και μόλις δια- ρκούν ελάχιστα λεπτά. Μοιάζουν πιο πολύ σαν εα- φνικές άστροφές, που η λάμψη τους σβύνει πολύ γρήγορα.

Οι υποχονδριακοί, όπως και οι ύστερικές γυναί- κες βλέπουν όνειρα που συνοδεύονται από πόνους σε διάφορα μέρη του σώματος ή από μια καταθλι- πτική αγωνία στο στήθος και γύρω από το λαιμό. Σε πολλά άτομα η εισβολή του πνεύματος προ- αγγέλλεται από πολλές ώρες προπτήτερα από μια ακατάσχετη δίψα, που τα κυριεύει κατά την διάρ- κεια του ύπνου και που τους δημιουργεί αντίστοιχα όνειρα, όπως π. χ. ότι ζήτανε να πούν νερό και δεν βρίσκουν πουνέρα κτλ.

Πολλοί γιατροί παρατηρούν ότι οι διάφορες μορ- φές αιμορραγιών προαναγγέλλονται συχνά από ό- νειρα πυρκαϊγής ή αιματηρών σφαγών.

Παρατηρείται επίσης ότι άτομα που όνειρεύονται ότι τους έκοψαν το πόδι ή ότι ένα μέλος τους έγινε πέτρινο, ξυπνούν την άλλη μέρα παράλυτοι ή πα- ραίονουν παράλυση έπειτα από λίγες μέρες.

Ο περί- στον ύπνο του ότι ένα φείδι τον είχε δαγκώσει στο πόδι. Έπειτα από λίγες ημέρες, ένα γαγγραινώδες έλκος εμφανίστηκε στο μέρος αυτό. Ένας άλλος διάσημος επιστήμων, ο Γκέσνερ, όνειρεύτηκε επίσης ότι ένα φείδι τον δάγκωσε στο πλευρό. Το άλλο πρωί, ένας κοκοήνης άνδρας έξεδηλώθη στο σημείο αυτό, που έπρεπε τον θάνατο του σοφού μέσα σε πέντε ημέρες.

Οι παθήσεις του στομάχου προαναγγέλλονται από όνειρα εξαιρετικά όδυνηρα και συγκλονιστικά. Τα όνειρα αυτά είναι συννηθέστερα στους δυσπεπτικούς και προηγούνται από κάθε νέα επιδείνωση της ασθε- νείας των.

Πολλοί από τους συγχρόνους επιστήμονες και Ιατρούς πιστεύουν ότι κάθε παθολογική επεξεργα- σία που γίνεται μέσα στον οργανισμό αντανακλά πάντοτε δια του υποσυνείδητου στον εγκέφαλο και δίνει άφορη στη δημιουργία όνειρων που βρίσκον- ται σε άμεση ή έμμεση σχέση με την πάθηση αυτή. Η αντανακλάση αυτή γίνεται ευχερέστερα κατά την ώρα του ύπνου, όποτε ο εγκέφαλος είναι αππληγμέ- νος από τις εξωτερικές παραστάσεις και δεν βρίσκε- ται κάτω από την εξάρτηση και τον έλεγχο του λο- γικού. Πρόκειται δηλαδή για ένα είδος ένδοσκηπ- τικής ή ενδοσκόπησης, που διευκολύνεται από την ήρε- μία της συνειδήσεως και τη νάρκη του σώματος.

Οι πληροφορίες που φθάνουν στον εγκέφαλό μας κατά τον τρόπο αυτό είναι πολύτιμες και έχουν την αξία αληθινών προγνώσεων. Άλλωστε, σ' αυτές τις περιπτώσεις, δεν υπάρχει καμιά μεσολάβηση (ψυ- στηριώδης) συνάψεως. Ο οργανισμός μας αυτο- πληθοφορείται για την κατάστασή του, επωφελο- μένος από τις ευνοϊκές συνθήκες του ύπνου και γι' αυτό αντιλαμβάνεται τις διάφορες νοσηρές αλ- λιώσεις που γίνονται μέσα σ' αυτόν, προτού να πάρουν μια ώριμη μορφή και να εκδηλωθούν ως ασθένειες.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ της Γκραίης Μούρ

Ηθοποιοί και συγγραφείς

Η αξέχαστη Γκραίης Μούρ, το υπέροχο άηδον της δόξης, βρίσκεται αυτή τη στιγμή στο Παρίσι. Άλλα- αλλοίμονο, οι Παρισινοί δεν θα έχουν την εύχρη και την ακούσουν. Γιατί η μεγάλη ηθοποιός και τραγουδίστρια έχει καταταχθεί στον άμερι- κανικό στρατό και έχει α- ναλάβει την ρητή υποχρέω- ση να τραγουδή μόνο για την ψαγωγία των Αμερι- κανών στρατιωτών.

Αντίθετα, όμως, οι Γά- λλοι θα μπορούσαν να διαδρά- σουν ένα έργο της, που πρό- κείται να εκδοθή σε γαλλι- κή μετάφραση εντός του φθι- νωπώρου.

Γιατί η Γκραίης Μούρ δεν είναι μόνο ηθοποιός. Ο πό- λεμος την έκαμε και συγγρα- φέα. Το βιβλίο που εξέδωσε στην Αμερική έπροέβλεπε πολύ καλά εντύπωση και δια- δόθηκε άπληστα από το α- μερικανικό κοινό.

Ο τίτλος του είναι: «Μια φορά είνε κανείς άνθρωπος». Πρόκει- ται για ένα έργο με δυνατό λυρισμό, που άνασχευται με μεγάλη τέχνη μια πυχλή α- πό την έωτερική ζωή κάθε ανθρώπου. Η συγγραφέας ηλθαδή υποστηρίξει πως μό- νο μια φορά μέσα στην ετα- λείωση διαδρομής των χρόνων δίνεται η ευκαιρία στον άν- θρωπο να ζήσει αληθινά, άν- θρώπινα. Όλον τον άλλον καιρό είνε μια μηχανή, που δουλεύει ακατάπαυστα, χω- ρίς άγάπη, χωρίς ενδιαφέ- ρον, χωρίς λόγο και χωρίς σκοπό.

Το βιβλίο αυτό είνε ένα είδος αυτοβιογραφίας, μέσα στο οποίο η μεγάλη καλλι- τέχνης μας δίνει το έωτερικό δράμα της ζωής της: Εί- νε πολύ πιθανόν.

Το βέβαιο είνε ότι ένα πν- κνό μυστήριο έκλυσε παν- τα τη ζωή της Γκραίης Μούρ, για την οποία πολύ λίγα πράγματα είνε γνωστά. Πιεύ- ηταν οι έρωτικές της περι- πτείες: Η καρδιά της δεν χτύπησε ποτέ; Και αν ναι, τότε γιατί κανείς δεν έμαθε τίποτε γι' αυτό;

Εκείνοι που γύρισαν πε- ρισσότερο τη μεγάλη καλλι- τέχνης μας βεβαιώνουν πως η ζωή της κλείνει μια μεγάλη άπογοιέση, που φρόντισε να την κρύψη από τα μάτια του κόσμου. Από την επο- χή αυτή, η Γκραίης Μούρ έ- ξεχασε πως είνε γυναίκα και ρίχτηκε με όλη της τη δύ- ναμη στην τέχνη, που την α- πέρριψε ολοκληρωτικά.

Την άπογοιέση της με- γάλης ηθοποιού την δείχνει περισσότερο από ό,τι δήποτε άλλο η έπιμνη της σε μια μοναδική τουαλέτα, που κα- τάττης πια σαν έπιλήμια της: Είνε ένα μαύρο φορέ- μα, στολισμένο με άσπρινες πούλιες. Από αρκετά χρό- νια τώρα, η Γκραίης Μούρ δεν έφορεσε άλλη τουαλέτα, άδιαφορώτας για τη μόδα και τις απαιτήσεις της.

Με την τουαλέτα αυτή η καλλιτέχνης εμφανίζεται και σήμερα. Μόνο ότι στο έρι- στερό μέρος του στήθους της διακρίνεται κανείς μια διπλή σειρά από μικρά πολύχρωμα σπειρήτια. Είνε τα δίσταμα των παρασχημάτων και των με- ταλλών που της άπένειμαν οι κυβερνήσεις των Ηνωμέ- νων. Στην πρώτη σειρά, βρίσκεται η γαλλική Λεγεών της Τιμής και οι πο- λεμικοί σταυροί της Μεγά-

λης Βρετανίας και των Η- νομένων Πολιτειών.

Η ζωή της στο Παρίσι είνε πολύ άπλη. Ένας Γάλλος δημοσιογράφος έγραψε χαρακτηριστικά ότι η Γκραί- ης Μούρ τρώει σαν πούλι και κοιμάται άδιάκοπα.

Και αυτό είνε αλήθεια. Το φαί της Γκραίης Μούρ είνε ελαφρότατο, όπως είνε άρρώστου ή ενός μικρού παι- διού.

Αντίθετα, δίνει μεγάλη προσοχή στον ύπνο της. Δεν ξυπνάει ποτέ πριν α- πό... τις δύο το μεσημέρι. Πάειν το λουτρό της, προ- γευματίζει ελαφρά και κα- τώπιν ένακοιμάται ως τις έ- πτά το βράδυ.

Αυτή τη φορά, σηκώνεται όριστικά από το κρεβάτι της και, ενώ κάνει την τουαλέ- τας της, άκούει την γραμμά- τεά της που της διαβάσει την αλληλογραφία της και δίνει διάφορες οδηγίες. «Ε- πείτα, φεύγει για το Κέν- τρον Ψυχαγωγίας του Αμε- ρικανού Στρατιώτου, για να τραγουδήσει το καθημερινό ρεπερτόριο της έμπρός στο μικρόφωνο του ραδιοφωνικού θαλάμου.

Από εκεί, γυρίζει λίγο πριν από τα μεσάνυχτα στο σπίτι της, μέσα σε μια πό- λυτελέστατη λιμουζίνα, που την οδηγεί ο Τζιμ, ένας γι- γαντόσωμος σφάφερ από το Τέξας.

Και το μονότονο πρόγραμ- μα της ζωής της συνεχίζεται άδιάκοπα κατ' αυτόν τον τρόπο.

Λέγεται, όμως, ότι η Γκραίης Μούρ έτοιμάζει ένα νέο έργο, που αυτή τη φο- ρά θα είνε κινηματογραφικό. Πρόκειται για ένα σενάριο,

που η όπιδέση του περιστρέ- φεται γύρω από το σημερι- νό πόλεμο. Μέσα σ' αυτό η καλλιτέχνης προσπαθεί να παραστήσει μ' έναν πρωτότυ- πο τρόπο τις συγκινήσεις, τις χαρές και τους πόνους του συγχρόνου πολέμου.

Μια νέα ταινία

— Η Γουάρνερ, μια από τις επέντε μεγάλες εταιρεί- ες κάνει πολύ θόρυβο τελευ- ταία για την καινούργια ται- νία: «Ο έμπιστος πράκτωρ». Πρωταγωνιστούν πέντε κο- λασσοί της δραματικής τέχ- νης:

Ο Σαρλ Μπουαγιέ — ο πιο άγαπημένος καλλιτέχνης του σινεμά σήμερα... Η Λορίν Μπακνάλ — η αποκάλυψη του 1945, μια ξανθή μικρούλα, 18 χρονών, με τα πιο περί- εργα μάτια και το πιο έκ- φραστικό στόμα του κόσμου.

Ο Μπόγκαρτ την έρωτεύη- κει αλλά και την παντρεύ- ηκε σε μια βρομάδα μέσα. Ο Βίκτωρ Φρανσέν — με το αλβινό γένι του. Ο Πίτερ Λόρρε — που λένε πως τα γουρλωμένα μάτια του μέ- νουν έτσι κι' όταν... κοιμά- ται! Και η Κατίνα Παζινού.

— Η Κατίνα έγινε σούπερ μέσα σ' ένα 24ωρο. Στην προέμερα της πρώτης της ταινίας «Για τον γαμπρό» οι καμπαζέ, κριτικοί, καλ- λιτέχνη και κοινό συνειδη- σαν πως έπεσε κι' α- τότες τους πρωταγωνιστές του φιλμ, τον Γκάρι Κού- περ και την Ίγκριν Μπέρ- γκμαν — μια Σουηδή νεαρή καλλιτέχνης που θεωρείται λασάκι της Γκρέτα Γκάρμπο.

— Άλλά η Κατίνα δεν έ- δραίωσε άκόμα τη φήμη της. Οι έπόμενες ταινίες της ή- ταν μέτριες. Σήμερα της δι- δεται η τελική ευκαιρία. Στο πλευρό του Μπουαγιέ, του Πίτερ Λόρρε, του Βί- κτωρ Φρανσέν θα δείξει τι έ- ξίζει. (Για την Παζινού θα γράψουμε εκτενέστερα σ' άλλο τεύχος).

Κινηματογραφικά νέα

— Η Μύρνα Λού, όταν ξεκουάζεται στη βίλλα της, περνά τον καιρό της σαν νοι- κοκυρούλα. Κεντά και ράβει με τόσο τέ- χνη, ώστε τα εργοχείρα της προκαλούν τον γενικό θαύμασμό.

— Άλλά και η Τζίντζερ Ρότζερς, όπως και η Άννιτα Λούις άναψουν να πλέκουν μέρες τους και να ράβουν διάφορα φορέ- ματά τους, σκανδαλίζοντας έτσι πολλούς από τους θαυμαστές των, οι οποίοι τις θεωρούν ικανές να κάνουν μόνο τρέλλες και να βασανίζουν τους φίλους των.

— Δυό από τα μεγαλύτερα φιλμ που θα μας παρουσιάση προσεχώς η Μέτρον-Γκόλ- ντριν — Μάγερν — το παγκόσμια γνω- στόν έρνον του Σιγκκεθις (Κ-θ-δ-Β-δ-ν-τ-ι-ς) και το άριστο έργο του Ιουλίου Βέρν (20.000 λέξεις υπό την θάλασσα ν). Το δεύτερο είνε εξ όλο- κλήρου έγχρωμο.

— Πρόκειται να προβληθή στην Ουά- σινγκτον και ενώπιον του προέδρου Τρού- μαν, ένα φιλμ με θέμα την ιστορία των έρωθροδέρμων και την ζωή τους. Η ται- νία αυτή έχει μήκος 33.000 μέτρων και η προβολή της θα διαρκέση... 20 ώρες!

Οι 10 ώραιότεροι άντρες

Τελευταία ένας άμερικανός δημοσιο- γράφος, ρώτησε την Μαντελέν Καρρόλ ποιοί είνε κατά την γνώμη της οι δέκα ώραιότεροι άνδρες του κόσμου. Απαντών- τας, η Μαντελέν δεν άνώδυσε ούτε τον Ρόναλντ Κόλμαν, ούτε τον Κλάρκ Γκέμπλ, ούτε τον Μπίμπ Τάιπλορ. Άνέφερε τον... Μπέρναρ Σάου τον Άντονι Ήντεν, τον Λίντμπεργκ, τον πυγμαίο Τούννευ, τον ναύαρχο Μπύρντον, τον Μάκ. Άρθουρ και μερικούς άλλους. Ξένους όλους προς τον κινηματογράφο. Από την ημέρα της δη- λώσεως της αυτής, οι άρεστικοί συνάδε- λφοί της δεν την πολυκυνεύουν.

Τα φίλια στον κινηματογράφο

— Λόγω του πολέμου αφέθηκαν στο Κόλλυ- γουντ τα φίλια από της δόξης. Ήταν μια γενική άπαισιση των μαχομένων. Έφ'ότος γυ- ρίστηκαν 12.000 σκηνές φίλων κι' αυτό ά- ποτέλει ρεκόρ πρωτοφανές στην ιστορία του Κόλλυγουντ.

— Επίσης αφέθηκαν οι σκηνές φθών, 10.000 φθώνι κινηματογραφήθηκαν έφ'ότος και ο γνωστός δραματικός καλλιτέχνης Χάιμερ Μπόγκαρτ έρχεται πρώτος. Έσκότωσε 18.

Η προϊστορική όψις του πλανήτη μας

Ένα κολοσσιαίο φιλμ

Τό σπουδαιότερο, όμως, είνε η κίνηση. Πως θα κινηθούν αυτά τα μεγαθήρια για να δώσουν την έντύπωση μιας πραγματικής ζωής;

Και η περιπτώσις αυτή έχει αντιμετωπισθή. Τό έωτερικό καθένος από τα μεγαθήρια αυτά θα περιλαμβάνη ένα μικροσκοπικό ηλεκτρικό έρ- γαστάσιο — είδος εγκέφαλου — που τα καλώδια του — νεύρα — θα διακλαδίζονται έως και τα ελά- χιστα μέρη του σώματος των π.χ. τα βλέφαρα ή τό τρίχια του κεφαλιού των ή τις πτυχώσεις του θώρακος και της κοιλίας.

Ένα σύστημα ηλεκτρονικών δεκτών, που θα είνε τοποθετημένο στο κυριώτερο κέντρο, θα δέχονται τις έντολες που θα εκπέμπονται από ένα άλλο σύστημα ηλεκτρονικών πομπών, που θα βρίσκονται σε μικρή απόσταση και θα διευθυνών- ται από συνεργεία όλοκληρα επιστημόνων, τε- χνικών, όπερατέρ κτλ.

Έτσι, οι κινήσεις θα είνε αυτόματες και όλο- τελα φυσικές. Οι έντολες θα διαδίδονται σε κατάλληλα κύματα, θα συλλαμβάνονται άμέσως από τους αντίστοιχους δέκτες και θα κάνουν τα μεγαθήρια να βαδίζουν, να αναρρίχωνται, να κο- λυμβούν μέσα στο νερό, να παλύνουν μεταξύ των και να κατασπαράσσονται, με μια άπύλυτη φυσικότητα και έναν τέλειο αθορητισμό.

Και αυτές άκόμα οι λάψεις του βλέμματος — έκφρασεις θυμού, λαίμαργίας, φόβου, ήυπα- βείας άγωνίας κτλ... — θα κανονίζονται κατά τον ίδιο τρόπο.

Για να είνε η απόδοση καλύτερη, κάθε κίνη- σις θα φωτογραφίζεται χωριστά από πολλούς ό- περατέρ συγχρόνως και κατόπιν θα συναρμολο- γούνται οι ταινίες που θα άποτελέσουν μίαν ει- κόνα. Έπειτα, οι εικόνες θα συναρμολογούνται ή μια με την άλλη, για να άποτελεσθή μια σκηνή κτλ.

Τα μεγαλύτερα μέρη του κολοσσιαίου αυτού φιλμ θα γυρισθούν στα παρθένα σκεδών δάση της Κεντρικής Αμερικής και του Καναδά. Όρισμένες σκηνές θα παρθούν επίσης στα βάθη της άφρι- κανικής ζούγκλας.

Με τη συνεργασία Άγ- γλων και Αμερικανών ε- πιστημόνων πρόκειται να γυρισθή στις Ηνωμένες Πολιτείες μια μεγαλειώ- δης κινηματογραφική ται- νία, που θα παριστά τη ζωή του πλανήτη μας

κατά το στάδιον που προηγήθη της εμφάνισης του ανθρώπου.

Στην ταινία αυτή δεν πρόκειται, βέβαια, να λάβουν καθόλου μέρος ήθοποιοί, γιατί οι πρω- τανιστοί θα είνε τα διάφορα είδη του ζωτιού βασιλείου που έχουν εξαφανισθή σήμερα και που μερικά λείψαντα των μόνον διατηρούνται στα ζωολογικά μουσεία υπό μορφήν σκελετών ή συ- ννηθέστερα απολιθωμάτων.

Άλλά πως πρόκειται να άνασπώσουν οι μακρυ- νοί αυτοί κάτοικοι του πλανήτη μας; Επειδή, δεν πρόκειται να γίνει καμιά νε- κρανάστασις. Οι πρωτανιστοί αυτοί θα κατα- σκευασθούν σήμερα, με βάσι τα επιστημονικά δεδομένα που κατέχουμε και που θα συμπληρω- θούν από την φαντασία των σοφών που ανέλαβαν τό τεράστιο αυτό έργο.

Τα πελώρια μαμμούθ, οι δεινόσαυροι, τα πε- ροδάκτυλα και τα άλλα ζωα της προϊστορικής αυτής εποχής, μ' όλο που θα βγουν μέσα από ανθρωπίνα εργαστήρια, δεν θα είνε λιγώτερο ζωντανά από τα μακρινά πρότυπά των και θα άπορρέουν να μας δώσουν μίαν αληθινή ανα- παράστασι της ζωής, των συνθηκών και των τι- τογενών αγώνων των.

Η τεχνική της κατασκευής των είνε πολύ άπλη. Άλλο ζήτημα, βέβαια, αν στην εφαρμογή της η τεχνική αυτή συναντάει ανυπερήλυτες δι- κίες, που δεν θα επιτρέψουν την όριστική σκολής. Αλλά είνε πολύ πιθανόν να πεντέ του- συναρμολογήσει τις ταινίες πριν από πέντε το- υλάχιστου χρόνια, όπως έβόλως ο δόκτωρ Φράι- ζερ, που διευθύνει το επιστημονικό μέρος.

Τό σώμα των ζώων θα κατασκευασθή από μια ειδική είδησις κόλλας. Κατόπιν θα προστεθή το τρίχωμα ή τό πέρισμα, αν πρόκειται για πούλια ή μί' φολεδωτή επένδυσις για τό έρπετα.

Ο χρωματισμός θα γίνει με μια ειδική συ- σκευή, που καλείται «αερονόμος» και που έχει την ιδιότητα να δίνει μια όμοιομορφη χροιά σε μια επιφάνεια, χωρίς να διακρίνονται οι ραβδώ- σεις που δημιουργεί τό πινέλο.

23

Ένα δράμα ΣΤΟ ΒΥΘΟ

Περιπετυήδες διήγημα

Ο Μπλάς Ζερλίνκο κι' ο Κάμιλο Ένκαλα, οι καλύτεροι βουτηχτές της θάλασσας, είχαν κατεβεί στο βυθό της θάλασσας, για τις εργασίες της ανέλκυσης ενός ναυαγίου. Ήταν κι' οι δυο νέοι, γερά παλληκάρια. Κι' όμως δουλεύαν, ο Μπλάς έβριζε ξαφνικά προς το ένα μέρος, για ν' αποσύνην ένα δοκάρι που προεξείχε. Την ίδια στιγμή ο σύντροφός του, σαν νάχε τρελλωθεί ξαφνικά, σήκωσε το τεκούρι του, για να τον χτυπήσει στο κεφάλι ή για να τον κόψει το σωλήνα του αερίσιμου. Αλλά δεν μπόρεσε να καταφέρει το χτύπημα. Μία μυοτηνική δύσπνοια τον άρπασε ξαφνικά και τον παρέλυσε! Κάτι σαν φεύδι τυλιχτηκε γύρω του, κι' άμέσως κατόπι άλλα όμοια έφαιναν τα πόδια, το λαιμό, το κορμί του...

Ο Μπλάς γύρισε απότομα κι' είδε μια πελώρια μάσα, με δυο μάτια όμοια, άγρια! Ήταν ένα τεράστιο χταπόδι!... Ο νέος κατάλαξε το θανάσιμο κίνδυνο που διέτρεχε ο σύντροφός του. Τον πήρε απ' το χέρι το τεκούρι κι' άρχισε να κόβει τους πλοκάμους του τεράστου. "Επειτα το χτύπησε στο κεφάλι και το σκότωσε. Τότε έδωσε σύνθημα να τους ανέβουν στο πλοίο.

Μόλις τούθωσαν, το σκάφανδρο, ο Κάμιλο θέλησε να φείξη στην άγκυρα του το σωτήρα του. Πώς να σου εξηγήσω το χρέος μου; του είπε με συγκίνηση.

—Άρκει μόνο νάρθης στο γάμο μου με τη Μαυελίτα, αν θέλεις να μ' ευχαριστήσης!

Ο Ένκαλα δάγκωσε τα χείλη του. Αλλά άπάντος άμέσως, σφίγγοντας το χέρι του Μπλάς:

—Συμφωνώ! Θάρρο δίκως άλλο. Και θα γλεντήσουμε με την καρδιά μας!

Επίσης κι' έμερα του γάμου. Στο τραπέζι, ο Μπλάς σκαβόθηκε κι' έδωσε ένα γεμάτο ποτήρι κρασί στον Κάμιλο.

—Πίες το στην υγεία μου, καλέ μου σύντροφε! του φώναξε.

Έκείνος άδειασε το κρασί. Κι' ο Ζερλίνκο προσέθεσε, με καινούργια ζωηρότητα:

—Άκουσε με τώρα όλοι. Έχω να σας πω κάτι χταποδιού... που έκαμε σφικτότερο τη φίλια μας με εκείνο ζωό δεν άζει να βρη τέτοιο θάνατο! Γιατί μεσά ας διπλα στην διαλεκτική μου Μαυουελίτα!

—Τι έννοιας;... Έξηνισον;... φωνάζαν διάφοροι προσκεκλημένοι με άπορία.

—Εκεί κάτω, στο βυθό, σπρώχθηκε ξαφνικά ένα τσίπσι!... Άς υποθέσουμε ότι ήταν κάποιος αντίχειρας, που ήθελε να μου πάρη την άμφορη άρραβωνίας, γιατί έτυχε να κυττάω λοξά απ' το κρούσταλλο δεξιά με τους πλοκάμους του, τον κράτσο ακίνητον νοιώθω τσίφεις γιατί ανταπέδωσα τόσο άσχημα την Έντ μιλούσε, ο Μπλάς κυττάσε σαρκαστικά κι' ά-ξαρνικά φώναζε:

—Είπε μεθυμένος ο Ζερλίνκο... ή τρελλός! Ή πέταξε ρήγες απ' τη φαντασία του. Κι' η εύγνωμοσύνηται τέτοια πράγματα εις βάρος μου, να με κα-γανπίει μου, δεν είμαι μεθυμένος, ούτε τρελλός! Πρώτον, για να μη με κατηγορήσουν απ' το θάνατο; Λείψα στον κίνδυνο. Δεύτερον, γιατί ήθελα να σου κηρύξω την ήμερα του γάμου μου με την κοπέλλα που δεν καταφες να μου πάρη!

—Κανείς δεν θα πιστέψη τις φευτικές σου... και πρώτα απ' όλους η Μαυουελίτα!

—Όπωσδήποτε, έγω έκδικητικά! Το κρασί που ή-πες πρό όλίγου ήταν δηλητηριώμενο. Θα νοιώσης σε λίγο το φορμάκι να σου σπαράξει τα σπλάχνα και θα πεθάνης με φρικτούς πόνους!

Ο Κάμιλο έθωπε μία φωνή άπλητισμένη. "Εφερε τα χέρια του από λαιμό του, στην κοιλία του... Του δηλητηριάσεως. Επεισε στα πόδια του Μπλάς, τρο-χάσοντας με!

—Τραυλίζω. Ναι, σε μούσους για-τί ήθελα κι' έγω τη Μαυουελίτα... Ένα γιατρό, πρόσ θεού! θώναζε ένα γιατρό, να με γλυτώση! Μη μ' άφισσε να πεθάνω!

Ο Ζερλίνκο έβαλε τα γέλια.

—όύγε από 'δω, άρειε! φώναζε. Και να μη σε ξαναβώ πια μπροστά μου. Πτε δεν σκέφθηκες να σε δηλητηριάσω. Μου φτάνει ο φόβος σου, που σ' έκαμε να εξομολογηθής το έγκλημά σου. όύγε!

Ο Κάμιλο σπρώχθηκε, έτρεξε προς την πόρτα και χόθηκε, άφηνοντας τους άλλους να συνεχίσουν το γλέντι τους.

T. MARINO

Ένας διάσημος πολύγαμος

Δεκάξη γυναίκες μέσα σ' ένα χρόνο

Ένας από τους μεγαλύτερους πολυγάμους, που αναφέρει η Ιστορία, ήταν άναμφισβήτητος ο Άγγλος λοχαγός Ουίλλιαμ Πλαίστου.

Σύμφωνα με την έκθεσι της αστυνομίας, που συνετάχθη το 1749, ο Πλαίστου ένομιμήθηκε μέσα σ' ένα χρόνο δεκάξη γυναίκες, που όλες ήταν άρκετά πλούσιες και μερικές πολύ όμορφες. "Ετσι, ή... επιχείρησις αυτή του άπέφερε ένα ποσόν 25 περίπου χιλιάδων λιρών, που έπληρε είτε ως προκαταβολή, είτε ως προίκα από τα θύματα του. "Εφρόντιζε, έξη-γεί με άφέλεια ή έκθεσις, να μην περνάη περισσότερο από το μίσην από μέλιτος κοντά σε κάθε μία από αυτές τις γυναίκες! κατόπι έφευγε με διάφορες προφάσεις κι' ο δυστυχισμένος έπεριμενεν ανύποπτες την έπιστροφή του.

Εκτός από το ποσόν των με-τρητών που άναφέραμε, ο Πλαίστου θα μπορούσε να διεκδικήση επίσης έναν πύργο στη Σκωτία, τρία σπίτια σε διάφορες συνοικίες του Λονδίνου, ένα μεγάλο άγρόκτημα στο Κέντ και ένα έργοστάσιο στο Λέιθ. Γιατί όλα αυτά άπο-τελούσαν μέρος από τις προίκες που έπαιρνε.

Γεννημένος για τοχοδιώκτης, έ-διάλεγε τα θύματά του σε τρόπο που να μην ύπαρχη φόβος να άνακαλωθή. "Ετσι, πότε παντρεύ-ταν στη Σκωτία, πότε στο Κέντ, πότε στην περίφημη Κόρζον Στρήτ του Λονδίνου και έφρόντιζε ώστε οι γάμοι του να μην γίνονται γνω-στοί σε μεγάλο κύκλο. Ή ίδιό-της του ως στρατιωτικού του έ-δινε έπειτα εύκολες προφάσεις για να άπομακρυνθή, όταν πια έ-έλεπε ότι δεν μπορούσε να άπο-σπάση τίποτε άλλο από το θύμα του.

Την τελευταία φορά, όμως, την έπαθε. Είχε νυμφευθή στο παρεκ-κλήσι του Κέιθ τη δεκάτη έκτη αύγουστο του — μία νέα άκόμη και πολύ πλούσια χήρα ενός έμπόρου που είχε πεθάνει στις "Ινδίες — και ή γαμήλιος πομπή διέσχισε μετά το τέλος της ιεροτελεστίας το μικρό κήπο του ναού για να βρη στο δρόμο, όπου έπεριμενε μια σειρά από άμάξι.

Μερικοί περίεργοι παρακολου-θούσαν το θέαμα.

Ξαφνικά, άντηξε μια σπαρα-κτική γυναικεία φωνή:

—Ουίλλιαμ! Ουίλλιαμ! Πές μου πως δεν είσαι σού!

Και, την ίδια στιγμή, μία γυ-ναίκα έτρεξε και κρεμάσθηκε από το λαιμό του.

Ο Πλαίστου θα ήθελε πολύ να άρνηθή πως ήταν "αυτός". Αλλά πως θα μπορούσε να το κάμη; Ή γυναίκα αυτή, που είχε κρε-μασθή από το λαιμό του, ήταν μία από τις σύζυγους του, ή Αλ-κατερίνη Άτκινς, που την είχε έγκυκαταλείψει πριν από πολλούς μήνες στο Φόρθ, λέγοντας της ότι έπληγανε στο Λονδίνο για ύπρε-σια.

Η δυστυχισμένη, άφοδ άπειλί-σθηκε να τον περιμένει, ήλθε κι' αυτή στην πρωτεύουσα και άπει-θυνηκε στο όπουργείο των Στρα-τιωτικών, όπου, όμως, της είπαν ότι ο λοχαγός Πλαίστου είχε από καιρό άποστατευθή και ότι δεν ενώνριζαν τίποτε γι' αυτόν.

Μερικές όποιες πέρασαν από το μυαλό της και άρχισε να τον άναζητή παντού, ως που, μία με-ρα, ή τύχη την έφερε έξω από την έκκλησία, όπου ο σύζυγός της... ξαναπαντρεύταν.

Ο Πλαίστου σκέφθηκε πως θα ήταν άσικο να προσπαθή να δώση έξηγήσεις. Με μία γρήγορη κίνησι, άποσπάσθηκε από τα χέ-ρια τους και άφαιώντας τη νέα σύζυγο του άντιμέτωπο με την παλιά, το έβαλε στα πόδια.

Η άστυνομία έκαμε τότε μία συστηματική έρευνα και άλοκλήρω το σκάνδαλο των δεκάξη γάμων του ήλθε εις φώς.

Όστόσο, ο Πλαίστου παρέμενε πάντα άσύλητος.

νομικοί τον άνακάλυψαν άνάμεσα στους περιπατητάς του Μαβλίε-πον-Γκάρντεν και τον συνέλαβαν. Τη στιγμή που τον έβασαν σ' ένα άμάξι, για να τον άδηγήσουν στις φυλακές του Νιουγκέιπ, ένα άλλο άμάξι ήλθε να σταματήση πλάι.

Μέσα σ' αυτό βρισκόταν μία ά-πό τις γνωστές γυναίκες του ήμι-κόσμου, ή Σουζάννα "Οδενς, που ήταν άλλοτε φίλη του Πλαίστου. "Υακούοντας σ' ένα αούδρητο αίσθημα συμπάθειας, άποφάσισε άμέσως να τον σώση και άρχισε να συζητή με τους άστυνομικούς και να τους ζητή θήθεν διάφορες πληροφορίες.

Στο διάστημα αυτό, ο Πλαί-στούς κατέθηκε από το άμάξι ό-που τον είχαν βάλει, χωρίς να τον φρουρούν, πέρασε με την κοιλιά κάτω από το άμάξι της Σουζάν-νας και μπήκε μέσα σ' αυτό από την πόρτα που βρισκόταν στο άν-τιθέτο μέρος από εκεί που στε-κόταν οι άστυνομικοί.

Το άμάξι άπομακρύνθηκε άμέ-σως με μεγάλη ταχύτητα. Σε μία στροφή, ο Πλαίστου άποκατέρι-ψε με εύγνωμοσύνη τη φίλη του και πήδησε στο δρόμο.

Όταν οι άστυνομικοί έφθασαν σε λίγο το άμάξι της νέας, δεν είδαν κανένα άλλον μέσα σ' αυτό έκτός από τη Σουζάννα "Οδενς.

Ο Πλαίστου κατόρθωσε να φύ-γη λίγο καιρό άργότερα για την "Αμερική κι' από τη στιγμή αυτή χάνονται τα ίχνη του.

(Ή σκηνή στο κομ-ψό της σαλονάκι. Έ-κείνη δεσπονίς του κόσμου, καοτανή, μαυ-ρομάτια, σοκολατέ-νια από την ήλιθε-ραπειά, με πριούν φορεματάκι σπόρ, μό-λια έχει φθάσει από τις Σπέντες, έαπλω-μένη σε μία πολυθρό-να άναπαύεται από την κόυρασι του τα-ξιδιού. Άκόμη δεν έ-χει σπρώξει ή ύπρε-σια τα δυο βαλιτζά-κια της από το χώλλ. Έκείνος ξανθός, γα-λάνος, κομψός, στο πρωινό του γκριζο κοστούμι, διασκελίζει τα βαλιτζάκια και μπαινεί στο σα-λονάκι.)

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρός): Καλώς ώρισε!

ΕΚΕΙΝΗ (γελαστή): Ευχαριστώ!... Αλλά υπο-ρούσε, νομίζω, να πεταχθής... Σούγραφα τρεις φορές!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρά): Το ζέρω! αλλά έσχνάς πως δε μπορούσα ν' άφίσω τη δουλειά μου!

ΕΚΕΙΝΗ (πικρά): Πάντα βάζεις τη δουλειά σου πάνω από μένα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (κοφτά): Και σ' το κέφι σου!

ΕΚΕΙΝΗ (ταρταμένη): Αυτό είναι το καλώς ώρισε!... Με κατηγορείς, που πήγα να παρα-βήρω με τη μαμά... να φύγω από το καμίνι της Άθηνας... Κι' έπειτα είχα τόσο άνάγκη από θαλάσσια λουτρό!

ΕΚΕΙΝΟΣ (με βλέμμα τυροφρό): "Αλήθεια... και σ' άφέλησαν!... Γύρισε πιο γοητευτική! και σ' άφελαν!

ΕΚΕΙΝΗ: "Ας! τα κολλημένα!... Άν μ' ά-γαπούσε λίγο θα ρχόσουν!... Η μαμά θ' ά-γαπούσε πολύ να σε ιδί!... Και θ' ά-άφελουν ρότανε πολύ να μπάνια... Άλλά δεν ήρθε!

ΕΚΕΙΝΟΣ (άργα και σταθερά): Έμένα δε μου χρειάζονταν καινούργια φλέτ!

ΕΚΕΙΝΗ (άνακαθήςτη στην πολυθρόνα): Τι άν-νοεις!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν έννοώ τίποτα! Έχω άπλως πληροφόρησι! Τις γλέντασες τις Σπέντες!

ΕΚΕΙΝΗ (όρθια): Δε σου επιτρέπω να μου ρί-χνης στο πρόσωπο κακοήθειες των τριδών!... (άναμμένη): Θά μου πής άμέσως πρόσωπα... όνόματα... γενονότα!... Κι' έπειτα, φίλε μου, άποισες θέλει να ζέρη βετικά... φροντίσει να βλέπη με τα μάτια του!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαρκαστικά): Ν' άφίσω τη δουλειά μου για να σε παρακολουθώ!... Ευχαριστώ!... μου για να σε παρακολουθώ!... Νά με κατασκοπεύεις!

ΕΚΕΙΝΗ (άναμμένη): είνε πιο σίκι... Μάθε και να με συκοφαντεις! σε δύο μήνες στις Σπέντες ήμουν λοιπόν πως έγω, σου άπο ξενοδοχείο... και στην ύπρεσνία!... και παντού!... Τ' άκους; Και ό,τι έκαμε να το πής άμέσως!... Με όνόματα, σου έζαναζέω!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαρκαστικά): Και με... φωτογρα-φίες!... Ναι, με φωτογραφίες!... (σπκνέται, βγάζει το πορτοφόλι του, το χτυπά βίαια). Έχω

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ...

Γύρω μας άπλωνόταν άργα ή νύκτα...

Το μετέμει που έξοπασε άπότο-μα άνάδωψε τα φύλλα των δέν-τρων, σου κατέφε βριστικά κι' έ-νοχα τα μαλλιά, τριγύρισε με ά-μαρτυλή διάθεσι το κορμί σου, έ-κλειψε κάτω από το άρμα σου και συνέχισε τον χαρούμενο δρόμο του...

Τ' άστέρια μας έλουζαν μ' ένα χλωμό φως...

Τα πνεύματα του δάσους σώ-παιναν λές και δεν ήθεσαν να τα-ράξουν λές άσκοπες φλαβίες την υποβλητική σιγή που μας έτύλιγε. Κι' ήμιασε μόνοι...

Μόνοι κι' ευτυχιμένοι...

Είχα γύριε το κεφάλι μου στα πόδια σου και άρχίζουσα μ' εύ-γνωμοσύνη τη θαύλα σου...

Κι' έσύ είχες σπλώσει το βλέμ-μα σου σ' ένα μακρινό σημείο του όρίζοντα...

Κι' έφίλησα το χέρι σου και σου είπα: Ικετεύω...

—Τραγουδάς μου κάτι, πολυ-γαπημένε...

Χαμνέλασε κι' έχοντας πάντα καρφωμένο το βλέμμα στο ίδιο ση-μείο άρχισε να τραγουδάς με την παρθένη μελωδική φωνή σου:

—Όταν κανείς ο λουλάς έσύ δεν πρέπει να μιλάς, κύτταξε τριγύρω κι' μάγκες κάνουν (όλοι τουμπέλιζαν)!

Γ. ΓΙΑΝ.

Ο γυρισμός

που κάναμε στην Κόστα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κοφτά): Κανένα γκρουπ!... Είσαι με τον καθένα χωριστά... και φιλομειδεστάτη!...

ΕΚΕΙΝΗ (πεισματωμένη): "Ε... κι' έπειτα! Γνωριμίες της άκτής!... άποτρωφες άθώες!...

Ηθελα να ζέρω ποιος σου τις έστειλε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ένας φίλος!

ΕΚΕΙΝΗ: Και που τις βρήκε;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Να ρωτήσεις τους κυρίους, που φω-τογραφίζονταν μαζί τους.

ΕΚΕΙΝΗ (άλλοτερας ύφος): Μά γιατί γίνεσαι παιδί!...

—Άν ύπρηκε τίποτα ύποπτο!... αν είχα ένα φλέτ, θα σε καλούσα με τόσο έπιμονή!

ΕΚΕΙΝΟΣ (άνοιγντας το πορτοφόλι του): Θέ-λεις να ήδης τις φωτογραφίες!...

ΕΚΕΙΝΗ (πνευρά): Ευχαριστώ!... (Άλλάζον-τας τόνο). Άλλά τώρα θα δεις!... (έντονα). Τις στείλεις αυτές τις φωτογραφίες... άμέσως!

ΕΚΕΙΝΟΣ (τις βγάζει από το πορτοφόλι, και την κυττάει κι' αυτή στα μάτια): Έξαρτάται!...

ΕΚΕΙΝΗ (με άγνυνη): Από τί!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπορείς να με βεβαιώσεις ότι δεν είχες ούτ' ένα μυθιοτηροματάκι στις Σπέντες;...

ΕΚΕΙΝΗ (πετάγοντας στο χώλλ): Ή άπόδειξις είναι έδω!... (Άνοιγει το ένα βαλιτζάκι, βγά-ζει ένα σημειωματάριο. Το ήμερολόγιό μου!... έρείς με πόση θεοσκευτική άκρίβεια το κρα-τά!... Άνοιγει το σημειωματάριο, τον ηλσιάζει, διαβάσει) 28 'Ιουλιού: (Θέε μου πόσο μου λείπει!... Άπόψε θα τού γράψω να ρήθ!) 2 Αύγουστου: (Περιμένω με άγνυνη άπάν-τησι!... 5 Αύγουστου: (Άπελιόσι!... Δεν έννοει να έξοκωλλω... από την Άθίνα!... 8 Αύγουστου: (Άπόψε τον ήθελα κοντά μου στη βάρκα... θα τού γράψω να ρήθ...) (θριαμ-βευστικά). Λοιπόν! Τι λές τώρα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκιζοντας άργα τις φωτογραφίες. Χωρίς να ύποψιστώ ότι δεν είναι αυτός ο άνα-φερόμενος από ήμερολόγιό). Ορίστε, τις έσχίσα.

ΕΚΕΙΝΗ (συνκινημένη): Άγάπη μου! (Φιλί διαρκείας. Ή ύπρετρία παίρνει τις βαλιτζες από το χώλλ, κάνοντας πως δεν βλέπει τους άγκαλιασμένους).

ΣΠΥΡΙΔΟΣ ΜΕΛΑΣ
Της Άκαδημίας Άθηνών

Το σκαρπίνι γίνεται μπιφτέκι!

Λονδρέζικα γλέντια του 18ου αιώνος

Ύπάρχουν άναριθμητοι τρόποι, για να έκφραση κανείς τον θαυ-μασμό και την άγάπη του σε μία γυναίκα. Άλλά εκείνος που άνα-φέρει ο "Οράτιος Μπαλκίεζ" στα άπομνημονεύματά του για τη ζωή των κοσμικών κέντρων του Λονδί-νου κατά τον 18ον αιώνα έχει μεί-νει μοναδικός στα έρωτικά χρο-νικά όλων των εποχών.

Η καταπληκτική σκηνή που θα άφηγηθούμε έκτυλχθηκε ένα χει-μωνιάτικο βράδυ του 1756 σ' ένα από τα πιο ήμισμμένα λαϊκά κέν-τρα διασκεδάσεως του Κόβεντ Γκάρτεν, που είχε στην πρόσονί του τη μεγαλοπρεπή έπιγραφή "Ο πύργος", μ' όλο που ήταν μία άβλια παράγκα από έύλα.

Έκείνο το βράδυ, ή μεγάλη αί-θουσα του ήταν γεμάτη από μία έκλεκτη πελατεία, που την άπο-τελούσαν νεαροί λόρδοι, τραπέζι-τες και άλλοι γλεντζέδες.

Κατά τα μεσάνυχτα, έκαμε την έμφάνισή της στον "Πύργο" ή Φάνυ Ροδνέμαν, μία από τις πιο έα-κοσμήνες όμορφες του ήμκόσμου της εποχής.

Την άνέβασαν άμέσως σ' ένα τραπέζι και ή γοητευτική Φάνυ άρχισε να χορεύει, ενώ γύρω της οι θαμώνες του κέντρου είχαν σχη-ματίσει ένα μεγάλο κύκλο και την έπαινε με όλη τους την έπιθυμία.

Ξαφνικά, ένας απ' αυτούς, που τον φώναζαν "ο άρσας Ντέρρυς" και που ήταν γυιός του λόρδου Κέννιγκτον, έπροχώρησε προς το μέρος της στο τέλος ενός χο-ρέου.

ΕΚΕΙΝΗ (έπιτακτι-κά): Νά τις δώ-αμέ-σως!... (Με άφέλεια). Θα είνε με το Τζακ... με το όρνασι... και με τον Έρνεστ!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαρκα-στικά): Όστε ύπρη-ξαν και μπυδύες!... Λαμπρά!... Έδώ εί-σαι όμως με ρω-μικούς... κάτι μαν-τραλούς με μα-γιά... όπως και σ' έ-παινε!

ΕΚΕΙΝΗ (γοργά): Θα είνε το γκρουπ,

έδω μέσα δυο-τρείσι.

ΕΚΕΙΝΗ (έπιτακτι-κά): Νά τις δώ-αμέ-σως!... (Με άφέλεια). Θα είνε με το Τζακ... με το όρνασι... και με τον Έρνεστ!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαρκα-στικά): Όστε ύπρη-ξαν και μπυδύες!... Λαμπρά!... Έδώ εί-σαι όμως με ρω-μικούς... κάτι μαν-τραλούς με μα-γιά... όπως και σ' έ-παινε!

ΕΚΕΙΝΗ (γοργά): Θα είνε το γκρουπ,

έδω μέσα δυο-τρείσι.

ΕΚΕΙΝΗ (έπιτακτι-κά): Νά τις δώ-αμέ-σως!... (Με άφέλεια). Θα είνε με το Τζακ... με το όρνασι... και με τον Έρνεστ!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαρκα-στικά): Όστε ύπρη-ξαν και μπυδύες!... Λαμπρά!... Έδώ εί-σαι όμως με ρω-μικούς... κάτι μαν-τραλούς με μα-γιά... όπως και σ' έ-παινε!

ΕΚΕΙΝΗ (γοργά): Θα είνε το γκρουπ,

έδω μέσα δυο-τρείσι.

ΕΚΕΙΝΗ (έπιτακτι-κά): Νά τις δώ-αμέ-σως!... (Με άφέλεια). Θα είνε με το Τζακ... με το όρνασι... και με τον Έρνεστ!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαρκα-στικά): Όστε ύπρη-ξαν και μπυδύες!... Λαμπρά!... Έδώ εί-σαι όμως με ρω-μικούς... κάτι μαν-τραλούς με μα-γιά... όπως και σ' έ-παινε!

ΕΚΕΙΝΗ (γοργά): Θα είνε το γκρουπ,

έδω μέσα δυο-τρείσι.

ΕΚΕΙΝΗ (έπιτακτι-κά): Νά τις δώ-αμέ-σως!... (Με άφέλεια). Θα είνε με το Τζακ... με το όρνασι... και με τον Έρνεστ!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαρκα-στικά): Όστε ύπρη-ξαν και μπυδύες!... Λαμπρά!... Έδώ εί-σαι όμως με ρω-μικούς... κάτι μαν-τραλούς με μα-γιά... όπως και σ' έ-παινε!

ΕΚΕΙΝΗ (γοργά): Θα είνε το γκρουπ,

έδω μέσα δυο-τρείσι.

ΕΚΕΙΝΗ (έπιτακτι-κά): Νά τις δώ-αμέ-σως!... (Με άφέλεια). Θα είνε με το Τζακ... με το όρνασι... και με τον Έρνεστ!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαρκα-στικά): Όστε ύπρη-ξαν και μπυδύες!... Λαμπρά!... Έδώ εί-σαι όμως με ρω-μικούς... κάτι μαν-τραλούς με μα-γιά... όπως και σ' έ-παινε!

ΕΚΕΙΝΗ (γοργά): Θα είνε το γκρουπ,

έδω μέσα δυο-τρείσι.

ΕΚΕΙΝΗ (έπιτακτι-κά): Νά τις δώ-αμέ-σως!... (Με άφέλεια). Θα είνε με το Τζακ... με το όρνασι... και με τον Έρνεστ!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαρκα-στικά): Όστε ύπρη-ξαν και μπυδύες!... Λαμπρά!... Έδώ εί-σαι όμως με ρω-μικούς... κάτι μαν-τραλούς με μα-γιά... όπως και σ' έ-παινε!

ΕΚΕΙΝΗ (γοργά): Θα είνε το γκρουπ,

έδω μέσα δυο-τρείσι.

ΕΚΕΙΝΗ (έπιτακτι-κά): Νά τις δώ-αμέ-σως!... (Με άφέλεια). Θα είνε με το Τζακ... με το όρνασι... και με τον Έρνεστ!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαρκα-στικά): Όστε ύπρη-ξαν και μπυδύες!... Λαμπρά!... Έδώ εί-σαι όμως με ρω-μικούς... κάτι μαν-τραλούς με μα-γιά... όπως και σ' έ-παινε!

ΕΚΕΙΝΗ (γοργά): Θα είνε το γκρουπ,

έδω μέσα δυο-τρείσι.

ροδ, έκαμε μία βαθεία όπόκλησι μπροστά της κι' έπειτα άρπαξε το κομψό πόδι της και της έβγαλε το μυτερό σκαρπίνι που φορούσε.

Οι θαυμαστές της Φάνυ ήταν έτοιμοι να το ζητήσουν το λόγο γι' αυτή την άπρεπεία του, αλλά δεν πρόφθασαν, βλέποντας εκείνο που έκανε κατόπι.

Ο νεαρός λόρδος είχε γεμίσει τώρα το σκαρπίνι με σαμπάνια, το είχε φέρε στο στόμα του και έ-πινε με άπληστία το μεθυστικό ποτό.

Η Φάνυ είχε ξεκαρδισθή στα γέλια και οι άλλοι έκαναν τώρα το ίδιο.

Ο άρσας Ντέρρυς φώναζεν έ-πειτα τον πατήρ, που έδωσε το σκαρπίνι και του έπαι:

—Νά μου το σεβρίστε στο σου-πέ μου!

Φλεγματικός ο "Άγγλος μάγει-ρος και συνθησμένος να πραγμα-τοποιή τα πιο παράξενα γούστα των πλουσιών πελατών του, άπο-μακρόνηκε κρατώντας το σκαρ-πίνι στο χέρι του χωρίς να τη τί-ποτε.

Το έπαγγελματικό καθήκον του έπέβαλλε να ικανοποιή την ά-παίτησι του πελάτου του. Πώς δ-μως; Ο δυστυχισμένος έσπαζε το κεφάλι του, χωρίς να μπορή να βρη τον τρόπο.

Επειτα από άρκετη ώρα, πήρε ένα μεγάλο μαχαίρι και άρχισε

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Η νέα και όμορφη Σελέστ Σαμπάρν μένει όρφανή κι έρρητη στον κόσμο μετά το θάνατο του πατέρα της και της μητέρας της. Ο πατέρας της που πλούτισε σκόπιως στην Αμερική, την αφήνει γενική κληρονόμος του. Ορίκει συγχρόνως διά της διαθήκης του κληδονά της τον αδελφό του Άντουαν, ένα πονηρό χωριάτη, κατασκευαστή τοσκόρων. Ο Άντουαν θα πέρνει πένητα εκατομμύρια το χρόνο, όσο να ενηλικιωθή ή Σελέστ. Ο Άντουαν κι η γυναίκα του φτάνουν δόξα-ροστο στο Παρίσι, άποφασισμένοι ν' αποζημιωθούν για τη φτώχεια τους. Ο Άντουαν επί πλέον το ρίχνει στις ηθικές και συνδέεται με μια σατανική χορεύτρια, τη Σάρα, την οποία αγαπάει σαν κολακισμένο. Η Σάρα τον καλεί μία μέρα έξω για να μιλήσουν σοβαρά. Τον προτείνει να δεχθεί ως γαμπρό, κάποιο κομψό νεαρό, τον Μπενε-νίκτο, που θα το υποδείξει αυτή για την ανηψιά του κι έτσι να μοιραστούν την προί-κα της. Ο Άντουαν δέχεται και φεύγει για σιγουριά οικογενειακής για την εξοχή. Έ-κει η Σελέστ γνωρίζει ένα νεαρό φτωχό ευ-γενή γείτονα της τον Κλώντ ντε Ριμπενό. Μία μέρα που η νέα κάνει τον περιπάτο της στο δάσος πέφτει σ' ένα έλος και κινδύ-νει να βυθιστεί. Ο Ριμπενό φτάνει επί τόπου τυχαίως και την σώζει από βέβαιο θάνατο. Στό μεταξύ όλοι συνωμοτούν κατά της νέας. Η Σελέστ όμως νιώθει αγάπη για τον Κλώντ, ο έπιστάτης του όποιου συ-γκεντρώνει πληροφορίες για την πρόθεσή της περιουσίας της. Η άσχημη νέα κρυφα-κουεί στο μεταξύ το θέο της να συνωμοτή-σει βάρος της ζωής της και της ετυχίας της με τους συνωμότους που και φεύγει έ-ξω από το δάσος. Γυρίζει εκεί επί όρος σαν τρελή. Σε ποιόν να καταφύγει; Τρέχει προς το μέρος του πύργου του Κλώντ, τον συναντά, μα εκείνος, χωρίς να το θέη της φέρεται ψυχρά. Άπελπισμένη η νέα γυρίζει σπίτι της όπου δικαιολογείται λέγοντας πως έχασε το δρόμο στο δάσος.

Μά μοι φαίνεται, ότι δεν σου είνε καινούργια αυτή η ιδέα!... Πρό ήμερών, σε είδα στο πάρκο, με τον Μπενενίκτο. Είχατε μια κουέ-να τα πολύ ένδιαφέροντα, την οποία δεν θέλη-σας να ταράξε. Μοι φάνηκε τότε ο νέος αύ-τός σου είνε συμπαθέστερος, απ' όσο θέλεις να όμολογήσεις.

Ναι, ήξερα τα αίσθηματά μου απέναντί μου. Άλλά δεν τού υποσχόμην τίποτε, που να δεσμεύη την ελευθερία μου. Τί περιμένεις; Αν σ' άρέσει, γιατί δεν άποφασίζεις άμέσως;

Γιατί θέλω να, σάς ύπακούω πάντα, θέε μου. Και σεις ο ίδιος με συμβουλεύσατε πρό όλγιου να περιμένω τις πληροφορίες που θα ζητήσετε.

Ο Σαμπάρν δεν μπορούσε ν' άπαντήσει τί-ποτε σ' αυτή την παρατήρηση. Δεν τού γεν-νήθηκε καμμία ύποψια, γιατί η Σελέστ φαί-ναν ότι μιλούσε ειλικρινέστατα.

Κι αν οι πληροφορίες είνε έξαιρετες, ό-πως έλπίζω; ρώτησε.

Τότε δεν θα έχω πιά λόγους να άρηνηθώ. Η φωνή της Σελέστ ήταν έντελώς ήσυχη. Άλλά ο θεός της δα τρώαζε, αν μπορούσε να μαυτίσει τη θούλα που μούγκριζε μέσα στην καρδιά της.

Ο Άντουαν πήγε να βρή έπειτα το Μαρ-κήσιο και τού άνέφερε το άποτέλεσμα. —Μπα! Μπα!... έλεε εκείνος, φαίνεται ότι βιαζόταν κάπως ο Μπενενίκτο, όταν μοι έλεγε ότι τελείωσε η δουλειά!... Άς ίδουμε ό-ποσδήποτε.

Τις επόμενες ήμέρες ο Σαμπάρν άπέφυγε να μιλήσει στη Σελέστ για το γάμο της. Μό-νον έπειτα από δύο βδομάδες, της έλεγε: —Έλασε τις πληροφορίες για τον Μπενε-νίκτο. Είνε περίφημος. Έξαιρετος χαρακτήρας, ύγεια καλή, γερή περιουσία... Μπορείς λοι-πόν ν' άκούσης την καρδιά σου. Τί άποφασί-σεις;

—Λέγομαι, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Γιατί είχε δεχθεί. Για δύο λόγους. Πρώτον γιατί είχε άπειρε όσον στον Μπε-νένικο, όταν παραχρησε τόσο από τη σκηνή του πάρκου, σαν να εύνοουσε τον έρωτά του. Μία άποστολή άνησις θα γεννούσε τώρα ύπο-ψιες στους τρεις κακούργους. Δεύτερον, με την άρνησή της, θα διέλυε κά-θε έλπιδα των πρώην συνωμότων να πραγματο-ποιήσουν το σχέδιό τους με το μέσο του γά-μου. Θα τους άνάγκζε να καταφύγουν στο έγκλημα. Και πως θα τους έφευγε τότε, ά-φοι ήταν έντελώς άσυνεπαστοι; Δεν της είνε έλπίς, βέβαια, ούτε στιγμή η ιδέα ότι μπορούσε να γίνη γυναίκα ενός άν-θρώπου σαν τον Μπενενίκτο. Θα προτιμούσε να σκοτωθώ... Ήθελε μόνο να βρή ήσυχία για μερικές ήμέρες, χωρίς να κινδυνεύει η ζωή της. Γι' αυτό είχε ύποκριθη ότι δεχόταν. Το ίδιο βράδυ, έφτασε στη βίλλα ο Μπε-νένικτο. Τα μάτια του έλαμπαν, χαμογελούσε έλκυστικά. Ποτέ δεν ήταν τόσο ύμωμος. —Έπιασε γλυκά το χέρι της Σελέστ και της έλεγε: —Α, αν μπορούσατε να νιώσετε πόσο με κάνετε εύτυχισμένο!... Όλόκληρη η ζωή μου δεν άρκει, για να σας άποδείξω την αγάπη μου και την εύνοησούνη μου!... Νά είμαι καταρτισμένος, αν ποτέ σας προσένησω την πα-ραμικρή θύλη ή στενογραφία! —Εμιας άς μεθύσις από εύτυχία. Και δεν πρόσσε ότι η νέα φαίνεται σαν φάντασμα του έαυτού της.

Όταν η Σελέστ έπεσε στο κρεβάτι, είχε λίγο πυρετό, άποτέλεσμα της ψυχικής άγω-νίας της. Τη νύχτα, έπαιζε έφιδάτες, ζυμνούσε άποτόμα, νοιώτοντας ότι τη σκότωναν οι έχ-θροί της κι έτσι... άκόμη χειρότερο! — είχε παντρευθί με τον Μπενενίκτο!

Τα ήμερηματά, άποκοιμήθηκε βαρυά. Ξύ-πνησε πολύ άργα. Κόπταζε γύρω της, με μά-τια θαλά. Το μυαλό της έμεινε άκόμη βουτη-μένο σε μία νάρκη.

Έπαιζε δυνατό πυρετό και παραλήρημα. Έ-μεινε άναίσθητη όλη την ήμερα και την επο-μένη νύχτα. Ο θεός της κάλεσε το γιατρό του Ρεδέν, που την είχε ξαναπεριποιηθί. Έ-κείνος της έδωσε μερικά καταπραυντικά φάρ-μακα, χωρίς να καμή καμμία πρόβλεψη για τη διάρκεια ή για τη σοβαρότητα της άρρώστιας της.

Είνε άποτέλεσμα νευρικού κλονισμού, δή-λωσε μόνο. Ύποθέτω ότι θα της συνέη τε-λευταίως κάποιο μεγάλο δυστύχημα. —Μά άχι! άπάντησε ο Άντουαν. Άπειαν-τίας μάλιστα, είχε άποφασισθί ο γάμος της, την παραμονή της ήμέρας που έπεσε άρρωστη. Ο γιατρός τον κύτταζε με διαπεραστική ματιά και πρόφερε:

—Άφου με καλέσατε για να θεραπεύσω την ανηψία σας, έχω το δικαίωμα να σας ύποβάλω μερικές ερωτήσεις, γιατί πρέπει πρωτίτως να εξακριβώσω την αίτια της άρρώστιας της.

—Μιλήστε, κύριε...

—Ο γάμος της θα γινόταν με εύχάριστητή της; Γιατί, άλλώς δεν χρειάζεται να άναζη-τήσουμε άλλου τους λόγους του ξαφνικού αύ-τού έγκεφαλικού πυρετού...

—Η ανηψία μου έπιθυμούσε ζωηρά αυτόν το γάμο.

—Είδθε βέβαιος; Με συγχωρείτε που έπι-μένω...

—Άπολύτως βέβαιος, κύριε!

—Ο γιατρός σκέφθηκε λίγο.

—Είχε άλλο λόγο θλίψεως ή ανηψία σας; ρώτησε.

—Κανένα.

—Παράξενο... Κι' όμως ένας τέτοιος με-νός...

Ναι, ήξερα τα αίσθηματά μου απέναντί μου. Άλλά δεν τού υποσχόμην τίποτε, που να δεσμεύη την ελευθερία μου.

Τί περιμένεις; Αν σ' άρέσει, γιατί δεν άποφασίζεις άμέσως;

Γιατί θέλω να, σάς ύπακούω πάντα, θέε μου. Και σεις ο ίδιος με συμβουλεύσατε πρό όλγιου να περιμένω τις πληροφορίες που θα ζητήσετε.

Ο Σαμπάρν δεν μπορούσε ν' άπαντήσει τί-ποτε σ' αυτή την παρατήρηση. Δεν τού γεν-νήθηκε καμμία ύποψια, γιατί η Σελέστ φαί-ναν ότι μιλούσε ειλικρινέστατα.

Κι αν οι πληροφορίες είνε έξαιρετες, ό-πως έλπίζω; ρώτησε.

Τότε δεν θα έχω πιά λόγους να άρηνηθώ. Η φωνή της Σελέστ ήταν έντελώς ήσυχη. Άλλά ο θεός της δα τρώαζε, αν μπορούσε να μαυτίσει τη θούλα που μούγκριζε μέσα στην καρδιά της.

Ο Άντουαν πήγε να βρή έπειτα το Μαρ-κήσιο και τού άνέφερε το άποτέλεσμα. —Μπα! Μπα!... έλεε εκείνος, φαίνεται ότι βιαζόταν κάπως ο Μπενενίκτο, όταν μοι έλεγε ότι τελείωσε η δουλειά!... Άς ίδουμε ό-ποσδήποτε.

Τις επόμενες ήμέρες ο Σαμπάρν άπέφυγε να μιλήσει στη Σελέστ για το γάμο της. Μό-νον έπειτα από δύο βδομάδες, της έλεγε: —Έλασε τις πληροφορίες για τον Μπενε-νίκτο. Είνε περίφημος. Έξαιρετος χαρακτήρας, ύγεια καλή, γερή περιουσία... Μπορείς λοι-πόν ν' άκούσης την καρδιά σου. Τί άποφασί-σεις;

—Λέγομαι, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

γάμος πυρετός δεν όφείλεται ποτέ σε ύπερ-βολική εύτυχία, άλλα σε δυνατό κλονισμό!

Ο Μπενενίκτο κι' ο Σαμπάρν κυταόθηκαν. Είχε έλθει η ιδία σκεπή και στους δύο... Μή-πως ή Σελέστ έπρόσκειτο; Μήπως την είχε τρώαξει και άρρωστήσει η ιδία του γάμου εκείνου; Μήπως ύποπτευόταν τη μηχανορραφία έναντιόν της;

Όταν έφυγε ο γιατρός, οι δύο συνωμοχοί έμειναν για λίγο άμλητοι, κατάχαλωτοι. Έ-πειτα ο Μπενενίκτο άπάντησε στη σιωπηλή έ-ρώτη που τού είχε κάνει ο Άντουαν:

—Πρέπει να βεβαιωθώμει!

—Φροντίστε σεις! έλεε ο θεός.

Ο Μπενενίκτο έγκαταστάθηκε στο δωμάτιο της άρρώστιας. Η νέα δεν είχε συνάψει κα-θόλου. Μετά το άόριστο και γενικό παραλή-ρημα του πυρετού, το μυαλό της είχε καρ-φωθί σε μία έμμονη ιδέα. Τινάζονταν στο κρε-βάτι της και τρώαζε λόγια που φαίνόντουσαν άσυνάρτητα, τα όποια δεν δυσκολεύτηκε να κα-ταλάβη ο Μπενενίκτο.

—Όχι, όχι... έλεγε. Δεν θέλω... Είνε κα-κούργοι κι' οι τρεις... Νά παντρευτώ έναν απ' αυτούς... Πρωτόμωρος ο θάνατος!... Θέλω την περιουσία μου... Καμμία λοιπόν δεν θα με προστάσει;... Όχι, όχι, δεν θέ-λω!... Φύγετε κι' οι τρεις!... Νοιώζετε ότι είμαι γυναίκα άδύνατη;... Θα ύπερασπισθώ τον έαυτό μου... Θα τ' άβ δα στους δικα-στές... κι' αυτοί θα έκδικήσουν!

Σώμας κι' αυτό το πρόσωπο μουσκεμένο από έ-δραση άγώνας, σαν να είχε παλέψει πραγ-ματικά με τους έχθρους της. Κι' έπεσε σε βαθύ λήθαργο.

Ο Μπενενίκτο πέρασε το χέρι του πάνω στο μέτωπό του και τρώαζε:

—Είμαστε γαμμένοι!... Τά ξερεί όλα!... Πούδ μας πρόλασε;

Έτρεξε άμέσως να ελδοποιήση το Μαρκή-σιο, που βρισκόταν στο ίδιο της βίλλας. Με τις πρώτες λέξεις, ο τρυφερός ήσυχος τον άρπαξε απ' το λαιμό, ούρλιαζοντας:

—Καποία βλακεία δα έκαμεις εσύ, ήλιθιε!... Έσύ μ'άς καταστρέφεις! Θα σε πνίξω, γιατί δεν άδείξες τίποτε!

Τον έπνιξε έπειτα μακριά, τον τινάζε με μαγία πάνω στον τοίχο.

Όταν μόρσε επί τέλους να μιλήσει, ο νέος έλεγε:

—Δεν έχετε δικήν ν' μοι φέρεσε έτσι. Ήμουν έγώ ο ύπεύθυνος, δεν άβρηκα να σας βρώ... Ύποθέτω μάλιστα, ότι ή μικρή σας ά-κουσε να μιλάτε με το Σαμπάρν, την ήμερα που είδατε, καθώς μοι είπατε, την ήμερα ή κευρίνα της πόρτας... Νά, είπατε λοιπόν πού ψύχραιμος και να φυλάτε για άλλους τη δύ-ναμή σας! Έγώ δεν είμαι διατεθειμένος να δεχθώ τέτοια μεταχείριση!

Κι' ο Μπενενίκτο έβγαλε από την τσέπη του ένα ρεβόλβερ.

Ο Μαρκήσιος άνασκήκωσε τους ώμους του κι' άπάντησε:

—Άφισε στη θέα του αυτό το παιχνιδάκι... Όμολογώ ότι είχα άδικο. Δεν μπορεί να είσαι σν ο ύπεύθυνος για ό,τι συμβαίνει... Πάντως, είνε σοβαρό αυτό που μοι διηγήθηκες. Θα χρει-ασθώ ν' αλλάξω το σχέδιό μας... να το ά-πλοποιήσωμει.

Ο κακούργος χαμογέλασε άπαισια. Ο Μπε-νένικτο άνατρίχιασε σύγχωρος.

—Σκοπεύετε λοιπόν... να την σκοτώσετε; μουρούρισε.

Ο Μαρκήσιος δεν άπάντησε άμέσως.

—Θέλω πρώτα ν' άκούσω ο ίδιος τα πα-ραλήρηματά της, έλεε σε λίγο. Πάμε στο δω-μάτιό της.

Ανέθηκαν στην κρεβάτοκάμαρα της κο-πέλλας, ή όποια κοιμάταν άήσυχη.

—Άς περιμένωμει έίπε ο Μαρκήσιος.

Σε λίγο η Σελέστ κοίνησε τα χείλη της και πρόφερε μερικές λέξεις άκατανόητες. Δεν ήταν φρόνιμο να της δώσει όλη τη δόση δια-μείας, γιατί ο ξαφνικός θάνατός της θα μπορού-σε να γεννήσει ύποψιες. Ο Μαρκήσιος είχε προτιμήσει την άργή δηλητηρία, έτσι ώστε να μη καταλάβη κανείς ότι την είχε σκοτώσει το δηλητήριο, κι' όχι ο πυρετός.

Όστόσο, όσο μικρή κι' αν ήταν η δόσις, ή δυστυχισμένη άρρωστη ένοιωσε σαν να κυλούσε μέσα στα σπλάχνα της άναλυτό μολύδι. Άνα-κάθηκε στο κρεβάτι της και φώναζε:

—Θα πεθάνω!... Θα πεθάνω!... Με καίει μία φωτιά... εδω! Είνε φουκίτο να όποφείρω έτσι... Δεν άντέχω πιά!

Συνήθε για μερικές στιγμές, κόπταζε γύ-ρω της, σαν χαμένη, κι' έλεε τη Σάρα, που καθόταν κοντά στο κρεβάτι της.

—Ποιά είστε σεις; ρώτησε. Βρισκομαι όλης κάμαρά μου, στο κρεβάτι μου... εδω σας δεν σας έβρα...

—Δεν έχετε να φοηθήτε τίποτε από μένα, έλεε η Σάρα με γλυκεία φωνή. Είμαι εδω για να σας περιποιηθώ...

Νά με περιποιηθήτε;... Ά, ναι, είμαι πολύ άρρωστη... πονά φουκά... Μά τί μοι συνέη;... Πού ήμουν αυτές τις ήμέρες;... Δεν έβρα...

—Πάσατε ένα δυνατό πυρετό. Χάσατε τις αισθήσεις σας. Μας άναμνησάτε πολύ...

—Ναι, ναι, μοι άμνησάτε ότι κοιμήμην πο-λύ καιρό κι' ότι είδα όνειρα τρομερά... Μά πόστε μου, πως είστε σεις εδω;... Δεν σας έχω ίωθ ποτέ...

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Ενός έρωτος, άπάντησε άπλά η κοπέλλα.

Μία τρομερή τσιγγάνα μάγισσα

Οι παλαίοι χρονικογράφοι άναφέρουν ότι στα 1437 έπιασε ένας άγριος χειμώνας στο Παρίσι. Οι βροχές το καλάκι και τα χιόνια κατέστρεφαν όλες τις έσοδους. Η πείνα έφείζε τον κόσμο κι' όσοι κατοικού-σαν στην έξοχη καταφύγιαν πανικόβλητοι στο Παρίσι, γιατί έκτός από την άπείρην-ρητη δυστυχία που τραβούσαν, ύποφεραν κι' από τις ήσυχες συμφορές των Ά-τοιγγάνων, που ριμάζαν τα χωριά με τις κλοπές τους και τους φόνους τους. Οι όρ-δες αυτές των Τσιγγάνων είχαν άρχην τους κάποιον Μπαρό Πάνν, ένα σκληρό κι' άπάνθρωπο δολοφόνο, που λεγόταν «Δούτς της Αλγύπτου!»

Ο Άρκατοσίγγανος αυτός ήταν πραγμα-τικός ένας άνθρωπος «πολύ πονηρός και τετραπέρατος», άδύνατος, με μακριά μαύ-ρα μουστάκια και με δύο μακριά στη ζώνη ν' άπομέννες λαβές. Έφερε επίσης πάντα μαζί του ένα δισάκι, γεμάτο φαρ-μακέρ βότανα με τα όποια δηλητηρίαζε το νερό που έπιναν τα ζώα των χωριών.

Το περιεργό όμως είνε ότι ο πραγματι-κός άρχηγός αυτής της ήσυχας συμφορας δεν ήταν ο Μπαρό Πάνν, αλλά μία νέα κι' ήμορφη μάγισσα ή «Πριγκήπισσα του Καίρου», όπως την έλεγαν οι Άτοιγγανοί. Αυτή τους έλεγε να σκοτώσουν, αυτή έ-δεικνε στις άλλες Τσιγγάνες πως «δέ-νουν» έναν άνθρωπο με τα μάγια.

«Ήταν μία μελαχροινή καλλονή έκκοσι-τεσοράων περίπου έτών άναφέρει ο χρο-νικογράφος Γέκκιν Μπιτάν. Φορούσε έναν μακρύ χιτώνα στυλινέμενο με άργυρο άν-θρα και μία πλατιά και πλεχτή κορδέλ ζω-νί. Τα μαύρα μάτια της είχαν μία παρά-νη λαμψη που μαγνιζόταν άμέσως ό-ποιον την κύτταζε. Συνώδεσε πάντα τα πόδια της με ζωρές χειρονομίες.

Η Πριγκήπισσα του Καίρου λοιπόν και ο «Δούτς της Αλγύπτου» τρομοκρατούσαν τα περικόρα του Παρισιού ως την ήμερα που άρχισόκατος διάταξε να συλλάβουν ό-λους αυτούς τους Τσιγγάνους και να τους κλείσουν στις φυλακές.

Η ήμορφη μάγισσα και ο σύντροφός της, ο Μπαρό Πάνν, δεν ύπόφεραν να ξεφυ-γουν από ριχτάκια σφιγροδέσμιοι στη φυ-λακή του Σατέλ. Ύστερα από δύο λίγες μέρες άρχισε ή σκλητή τους.

Η Πριγκήπισσα του Καίρου άδηγήθηκε μπροστά στο δικαστήριο για ν' άπολογηθή για τους φόνους τις κλοπές και τις μα-γείες που είχε διαπράξει. Εκείνη όμως άρχισε να βρίζει τους δικαστές και να μιν άπαντάς στις ερωτήσεις τους. Τότε έθελαν να τη γυνώσουν άγία να την έξαναγκάσουν να όμολογήσει τα έγκλη-ματά της. Μά ή νεαρή μάγισσα άντιτε-κόπη με λύσσα και κρείσθηκε να μετα-κρίσει τον βία για να της βγάλουν τον μεταπολύ χιτώνα που είχε στο στήθος τη μαγική σφραγίδα του Σολομώντος. Έ-πειτα την έδωσαν σφιχτά σ' ένα μεγάλο στρίποδο και την έβουαν μ' ένα κομμά-κι παγωμένο νερό. Η Πριγκήπισσα του Καί-ρου έλπισε τότε να τη λύσουν και ύπο-σέθηκε ότι θα όμολογούσε τα πάντα. Ό-ταν όμως την έπιγαν στην κουζίνα της φυλακής για να ζεσταθί, έχωσε τα μαύρα μάλλια της μέσα στο στόμα της και δεν ήθελε να έβη τίποτε...

Την έξανάδωσαν λοιπόν στο στρίποδο κι' άρχισαν να την ποτίζουν και να την κατα-βρέχουν με παγωμένο νερό. Όποιο πιά με δάκρυα στα μάτια παρακάλεσε να τη λύσουν γιατί ήταν άποφασισμένη πεία να έβη όλη την αλήθεια.

Οι δικαστές της είπαν τότε ότι πολλοί από τους σύντροφους της, είχαν δικαιο-κίλιας κι' ότι ο Μπαρό Πάνν είχε καταβί-καστη σε θάνατο κι' είχε διαμελισθί. Ο-

σο για τους άλλους Τσιγγάνους, άφου πρώ-τα τους βασάνισαν, τους έκαψαν κατόνιν ζωντανούς. Δεν θα κέρδιζε λοιπόν τίποτε ή «Πριγκήπισσα του Καίρου» άν έλεγε ψεύ-ματα. Η μάγισσα όταν άκουσε τα λόγια αυτά, άρχισε να φωνάζη από τη λύσσα της και να φεβριζή ότι θα τους έκδικήθι όλους με τα μάγια της.

Κι' έξωφρα, πριν προφάση κανείς να την κρατήση, ώρμησε κοντά στους δικα-στές κι' άγγιξε με τα χέρια της δύο απ' αυτούς στο λαιμό και στο μέρος της καρ-διάς. Έπειτα καθώς την έδεσαν πάλι, έλεε στους δικαστές ότι θα τους βασάνι-ζαν τη νύχτα φοιχτές άγωνίες κι' ότι θα τους έστραγγάλιζαν με προδοσία... Σε λί-γο, άρχισε να κλαίη και έξανατμήνη ό-μολογίες πολλά έγκληματά της.

Μαζί με τους Τσιγγάνους είχε λεηλατή-σει, όπως έλεε, όλα τα παριανά προα-στεια, και ιδίως την Μονμάρτη και το Σαν-τινύ. Έκλεβαν τα μοναστήρια και τα παν-δοχεία, και τη νύχτα έβριχναν φαρμακέρ βότανα στο νερό που έπιναν οι άθρωποι και τα ζώα, για να τα δηλητηριάσουν.

Ύστερ' απ' αυτές τις όμολογίες της, οι δικαστάι συμφώνησαν ότι ή «Πριγκήπι-σα του Καίρου» έπρεπε να καταδικασθί σε θάνατο. Άποφάσιον λοιπόν, όπως ήταν ή συνθήκη, να τη θάψουν ζωντανή.

Ο χρονικογράφος Γέκκιν Μπιτάν άναφέ-ρει ότι έκείνη τη νύχτα συνέβησαν «φοι-χτά και άποτρόπαια πράγματα». Οι δύο δι-καστάι, τους όποιους είχε άγγιξει η μά-γισσα ζώνησαν τα μεσάνυχτα κι' άρχισαν να ξεφυνίζουν σπαρτάκια, γιατί ένοιω-θαν σκληρούς και άδαστακτους πόνους στην καρδιά. Σε τα ήμερηματά στρί-φουσαν στα κρεβάτια τους σαν κολακισ-μένοι, κι' όταν ήλκαν οι ύπνρες τους, τους βρήκαν κατάχαλωτους και μαζεμένους σε μία γωνία του τοίχου με το πρόσωπο συλακωμένο από βαθείες ρυτίδες. Όταν έπιγαν τέλος το πρωί στο δικαστήριο, διά-ταξαν να φέρουν πάλι τη μάγισσα και να τη δέσουν γυμνή επάνω στο μεγάλο στοί-ποδο. Μά μόλις τους άντικρουσε ή «Πριγκή-πισσα του Καίρου», άρχισε να γελάει σα-κατικά και τους έξηγισε ότι αυτή τους είχε στείλει τα μαρτύρια της νύχτας.

«Η όδελφί μου, έλεε, έχει σ' ένα κρυφό μέρος δύο βατράχους και τους ταίζει με ψήκουλια ψωμί, μουσκεμένα σε γυναι-κόνο γάλα. Τους φωνάζει λοιπόν με τα ό-νόματά σας και τρωπάει το σωμα τους με μεγάλες καρφίτες. Κι' ενώ οι βατράχοι βγαζουν άφρούς από το στόμα τους, νιώ-θετε την ίδια στιγμή και σεις τους ίδιους σουληθένους πόνους να σας ξεσκήσουν την καρδιά!»

Το δικαστήριο παρέδωκε τότε στα χέρια του γραμματέως Αλεξάνδρου Κασμορέ την Πριγκήπισσα του Καίρου» με τη δια-ταγή να την όδονησι στα βασανιστήρια και κατόνιν να φροντίση να την θάψουν ζωντανή.

Οαίνεται όμως ότι ο Κασμορέ είχε έρω-τευθί τρελλά την ήμορφη μάγισσα, γιατί προσπάσσε να τη γλυτώσει από τα χέρια του όπμιου κι' όταν είδε ότι δεν μπορού-σε, τον δωροδόκησε για να τη βασάνει ψευτικά και να τού πιν παραδωπή πάλι ήμορφη και γερή, όπως πρώτα.

Ο Γέκκιν Μπιτάν, είνε της γνώμης ότι ή «Πριγκήπισσα του Καίρου» είχε κάνει μάγια τού Κασμορέ. Άλλοις δεν έξηγιέ-ται πως ο δικαστικός αυτός γραμματέως έγινε συνωμόχος της μάγισσας και τη βοή-θησε να κινή δύο άκούη έγκληματά.

Θρύλοι και παραδόσεις

ΜΙΑ ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ

Όταν ο Πάπας Αλέξανδρος ΣΤ' ο Βοργίας αποφάσισε να παντρεύει τον γιό του, τον Κάισα, με μια πριγκίπισσα της Γαλλίας — για να εξασφαλίσει την πολιτική και στρατιωτική συμμαχία του βασιλείου Λουδοβίκου ΙΒ' — η έκλογη του έπεσε στην κόρη του βασιλέως της Ναπολέως.

Ο Κάισαρ Βοργίας πήγε τότε στη Νεάπολη ακολουθούμενος από λαμπρή συνοδεία. 'Αλλ' ούτε η θορυβώδης επίδειξη του πλούτου του, ούτε η άρρενωνή καλλονή του δεν μπόρεσαν να συγκινήσουν την πριγκίπισσα. Ψιθυρίζονταν πολλά και διάφορα εις βάρος του γιου του Πάπα. Και ήταν κοινό μυστικό πλέον ότι είχε σκοτώσει τον μεγαλύτερο αδελφό του, τον οποίον θεωρούσε έμμελλο στην πραγματοποίηση των φιλοδόξων σχεδίων του. 'Η άπληστη της πριγκίπισσας στην πρόταση που της έκανε ο Βοργίας ήταν άρνητική. 'Ο Κάισαρ ένοιωσε βαθεία την προσβολή. 'Αν ή νέα βρισκόταν στη Ρώμη, ήξερε με ποιά μέσον θα την έκανε να μετανοήσει πικρά... Δεν μπορούσε όμως να εφοβηθεί σε μια ξένη αλλη τις μεθόδους που έφάρμοζε συνήθως στο παπικό ανάκτορο του πατέρα του...

Μετά την πρώτη αυτή αποτυχία ο βασιλιάς της Γαλλίας, που ήθελε κι αυτός να φανεί ευχάριστος στον πανίσχυρο πάπα της Ρώμης, υπέδειξε στον Κάισαρα ως σύζυγο μια νέα που έμενε τότε στην αυλή του, την Καρλόττα ντ' Αλμπρέ.

Και ο Κάισαρ, για να μη γυρίσει άπρακτος και ταπεινωμένος στην 'Ιταλία, φάνηκε κατενθουσιασμένος από την έμνευση του Λουδοβίκου.

Ο πρίγκιψ 'Αλβιν ντ' Αλμπρέ, ο πατέρας της Καρλόττας, ένας φιλόδοξος τυχοδιώκτης, έσπευσε να δώσει τη συγκατάθεσή του γι' αυτό το γάμο, κρίνοντας ότι η συγγένεια με τον Πάπα της Ρώμης δεν μπορούσε παρά να του βγίη σε καλό.

'Αλλά η Καρλόττα δεν έδειξε την ίδια χαρά. Είχε ακούσει να λέγονταν τόσα πολλά για τον Κάισαρα Βοργία, ώστε ανατριχίλαζε με τη σκέψη, ότι θα γινόταν σύζυγος ενός δηλητηριώδη, ενός ανθρώπου που είχε βάλει τα χέρια του στο αίμα του αδελφού του — ενός ανθρώπου που απολάμβανε, μαζί με τον πατέρα του, τα βέλγητρα της σατανικής Λουκρητίας Βοργία!

Ώστόσο, οι γάμοι του Καί-

σαρος με την Καρλόττα έτελεσθησαν το 1499. 'Υστερα από τέσσερες μήνες, ο Κάισαρ έφθυνε για τη Ρώμη, για να πραγματοποιήσει το μεγάλο δεινείο της ζωής του: να υποτάξει όλους τους μικρούς πρίγκιπες της πατρίδας του και να δημιουργήσει ένα μεγάλο, ισχυρό και ενιαίο κράτος, τις τότε ως απόλυτος μονάρχης. Φεύγοντας ο Βοργίας, άφησε μόνη στην αυλή της Γαλλίας τη γυναίκα του.

Κι' η Καρλόττα ήταν βαρύνουσα και μελαγχολική, απ' ένοια έπειδή την ανάγκασαν να πάρει άνδρα έναν άνθρωπο, του οποίου το όνομα ο κόσμος πρόσφερε με φρίκη και απ' έτερο έπειδή ένοιωσε στην καρδιά της ένα αίσθημα που την έκανε να ντρέπεται για τον ίδιο τον εαυτό της.

Ναι, παρά τον τρόπο που της έπνευσε, παρά το ρίγος που ένοιωσε κάθε φορά που άκουγε ποιος τα χείλη του στή δικιά της, η Καρλόττα είχε αγαπήσει, τον άνθρωπο αυτό, χωρίς να γνωρίζει ούτε η ίδια το γιατί, χωρίς να το ήξευε να εκμυστηρεύει το αίσθημα αυτό ούτε στην προσευχή της...

Και ζούσε μόνη στην Αυλή, αποφεύγοντας κάθε συντροφιά.

Από καιρό σε καιρό, έμάθαινε νέα από τον σύζυγό της. Ο Κάισαρ πραγματοποιούσε σε σιγά-σιγά τα κατακτητικά του σχέδια. 'Ενα-ένα υπέτασσε όλους τους πρίγκιπες, άλλους με το χρυσάφι κι' άλλους με τις απειλές. Συγχρόνως όμως ψιθυρίζονταν και διάφορες φήμες για νέα εγκλήματά του. 'Εβρουλετο μεταξύ άλλων ότι ο γιός του Πάπα της Ρώμης, είχε σκοτώσει τον σύζυγο της αδελφής του Λουκρητίας για να την παντρεύη μ' ένα πρίγκιπα, που θα μπορούσε να του σταθεί περισσότερο χρήσιμος...

'Η Καρλόττα τα μάθαινε αυτά κι' η καρδιά της σπάρανε από πόνο και αγωνία, γιατί, μα δεν μπορούσε να πάλει ν' άγασα τον Κάισαρα, που φαίνονταν ώστόσο σαν να την είχε λησμονήσει. 'Εν τώ μεταξύ, η Καρλόττα άπόχτησε ένα κοριτσάκι — ένα κοριτσάκι τόσο σίγχα και κακοφτιαγμένο, ώστε σκέφθηκε ότι ο Θεός δεν ήθελε να ευλόγηση την ένωση της με τον Βοργία...

'Ο Κάισαρ δεν εξεδήλωσε την παραμικρή επιθυμία να ι-δθί το παιδί του. Περνούσε στη Ρώμη ζωή ταραχώδη και άρνη. Τη νύχτα γυρνούσε στις ταβέρνες μεταμφιεσμένος. Κι' αλλοίμονο σ' εκείνον, που θα

έλεγε κακόν λόγο για τους Βοργίους... Θά του έκοθε η τη γλώσσα ή το ένα χέρι, για παραδειγματισμό.

Αλλά έφθασε μια μέρα, κατά την οποία το δράμα αυτό είχε τη λύση που ήταν μοιραίο να λάβη...

Σαφινικά, το βράδυ της 18 Αυγούστου 1503, ο πάπας Αλέξανδρος ΣΤ' απέθανε από μια ασθένεια τόσο μυστηριώδη, ώστε οι άνθρωποι της ακολουθίας του, που είχαν συγκεντρωθεί γύρω από το παραμορφωμένο και μελανιασμένο σώμα του, ψιθυρίζαν μεταξύ τους ότι ίσως ο μακαρίτης να πέθανε από δηλητηρίαση... 'Εξ άλλου, μια δηλητηρίαση παραπάνω, δεν αποτελούσε παραφροσύνη μέσα στη δηλητηριώδη ατμόσφαιρα της Ρώμης.

Αλλά τώρα που ο παντρεμένος ζούσε πιά, ο Κάισαρ Βοργίας έχασε το κυριότερο στηρίγμα του, δεν είχε πια την παλιά δύναμή του... Είχε πέσει, με σπασμένα τα φτερά, μπρος στο θρόνο που όνειρεύθηκε να κατακτήσει.

Καταλαθαινόταν πλέον ότι οι έχθροι του θα έπωφελούντο της ευκαιρίας, για να τον χτυπήσουν άλυττα, κατέφυγε στον πύργο του Αγίου 'Αγγέλου, όπου θα ήταν περισσότερο ασφαλισμένος παρά στο ανάκτορό του.

Συγχρόνως, στη Ρώμη, άκούγονταν κατάρκες και βλασφημίες έναντιον των Βοργιών. Τον Αλέξανδρο ΣΤ' διεδέχθη στον παπικό θρόνο ο Πίος Γ' και, όστερα από λίγες ημέρες, ο 'Ιούλιος Β', θανάσιμος έχθρος των Βοργιών. 'Ο Κάισαρ προσπάθησε να τον κινή φίλο, αλλά ο νέος Πάπας εξέδωσε ένταλμα συλλήψεως έναντιον του...

'Ο Κάισαρ τα κατάφερε ν' αποφύγη την σύλληψη, έπεσε όμως στα χέρια του τρομερού 'Ισπανού πολεμιστού Γονζάλου της Κορδούβας, ο οποίος τον φυλάκιζε σ' ένα φρούριο. Μετά παρέλευσι όμως δύο ετών, μπόρεσε, με τη βοήθεια μερικών φίλων του, ν' αποδράση από το φρούριο και κατέφυγε στην αυλή του πεθερού του, του 'Αλβιν ντ' Αλμπρέ.

'Ο άνθρωπος που φιλοδέχθηκε να κατακτήσει την 'Ιταλία, άναγκάσθηκε τώρα να τεθή ύπο τις διαταγές του άσημου πρίγκιπας. Μα και πάλι δεν γλύτωσε. 'Υστερα από λίγους μήνες, ο Κάισαρ Βοργίας έφονεύθη, σε ηλικία τριάντα τριών ετών, κατά τη διάρκεια μιας συμπλοκής γι' άσημαντή άφορμή. 'Ετσι ο άνθρωπος που είχε πολεμήσει ως τότε με τα όπλα της πανουργίας, μπόρεσε να πεθάνει σαν άντρας με το σπαθί στο χέρι...

'Η Καρλόττα που υπήρξε γυναίκα του και συντροφός του στον πόνο και στην άτιμωσι, η γυναίκα που έσκυβε με συντριβή το μέτωπό της εξ αιτίας της διαγωγής του συζύγου της, η Καρλόττα που μόνονα πίκρες γνώρισε από αυτόν, στάθηκε χήρα του με ά-εξιοπρέπεια.

Παράδοξο σ'α χέρια του βασιλέως της Γαλλίας το κοριτσάκι της και αποσύρθηκε σ' ένα μοναστήρι, θάβοντας μέσα στους κρύους τοίχους του μια ζωή που δεν γνώρισε τη χαρά.

'Η Καρλόττα ντ' Αλμπρέ ήταν νέα ακόμα, άρα και πλούσια, θα μπορούσε να γνωρίσει την εύτυχία. Μα δεν το θέλησε.

Κι' έκρυψε, πίσω από τον καλοντυμένο πέπλο που την έ-χωριζε από τον κόσμο, το μεγάλο μυστικό της καρδιάς της — την μεγάλη αγάπη της για τον Κάισαρα Βοργία, τον άπιστο σύζυγο, τον άουλο και κακοβούρο άνθρωπο, το δολοφόνο, τον δηλητηριώδη, τον αλκομική.

ΜΑΡΙΑ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

Μικρά ΑΡΙΣΤΟΚΡΗΜΑΤΑ

Ορηνος μητέρας

“Ω, γιατί να γίνω καλά, αφού δεν θέλω πια τη ζωή μου;... ‘Αν είχα σώσει το παιδί μου... Αυτό όμως σκοτώθηκε! Κι’ έβρινα ζωντανή, έγω, μια γρή, που δεν έχω κανένα προορισμό στον κόσμο, παρά να κλαίω.

Για το παιδί μου τα υπόφερα όλα, βρισιές, έγλο, φτώχεια... Κι’ όμως φταίω έγω για το θάνατό του...

‘Ημουν όρφανή, πεντάρφανη, όταν παντρεύτηκα. Στην αρχή, όλα πήγαιναν καλά. Νομίζα πως είχα βρή τον παραδεισό. ‘Επειτα ο άντρας μου άρχισε να πίνει. Δεν ήταν κακός κατά βάθος. ‘Αλλά, όταν μεθούσε, γινόταν άλλος άνθρωπος... άγριε με το παραμικρό! Σώπαινα τότε... κι’ είχα μάθει και το μικρό μου ‘Αλμπέρ να κάνει το ίδιο.

‘Εδωπα πως κρατούσε με κόπο τα άκρυν του και κυττάζε τον πατέρα του με πονεμένη καρδιά.

‘Εβαλα κατόπιν τον ‘Αλμπέρ στο ό-κοτροφέιο, γιατί ο δάσκαλός του μου έλεγε ότι ήταν έξυπνος κι’ ότι έπρεπε να σπουδάσει. ‘Ημουν περήφανη γι’ αυτό. Λούλευα όσο μπορούσα για να πληρώνω τα έξοδά του... Δεν ήθελα να μένει στο σπίτι, γιατί ο άντρας μου χειροτέρευσέ όλο και πιο πολύ. Μούκανε τρομερές σκηνές, για να μου παίρνει τα κέρδη της δουλειάς μου. ‘Ο Θεός ζέρει τι τραβούσα!...

Μ’ άποζημιώναν ώστόσο οι έπιτυχίες κι’ η αγάπη του παιδιού μου. Το όνειρό του ήταν, να μου έρροφαλισθί μια ζωή άνετη και ξεκούραστη... Είχα βέβαια, καθόσον να υποφέρω κοντά στον άντρα μου ως το τέλος, αφού τον είχα παντρευτή. Δεν βρήκα όμως την άντοχή... και γι’ αυτό τιμωρήθηκα!

Πόθισα να ζήσω μόνη με το γιό μου, ήσυχη, εύτυχισμένη... Με μεθούσε αυτή η ιδέα. Κι’ αυτό ήταν το λάθος μου... ‘Ο άντρας μου κατάλαβε ότι σκεδίαζα με τον έγκαταλείψιμ κι’ ά-γριεψε.

Είχαμε αποφασίσει να φύγω πρώτα έγώ δίχως να πώ τίποτε, κι’ έπειτα να έξυγνήσω ο ‘Αλμπέρ την κατάσταση στον άντρα μου. ‘Εκείνος όμως μάς παρακολούθουσε... Όταν έτοιμάσα τα πράγματά μου, έλειπε απ’ το σπίτι. Νομίζα πως έπινε στην ταβέρνα, όπως κάθε βράδυ. ‘Αλλά αυτός παραμόνευσε... Φαίνεται πως είχε καταλάβει ότι είχε φτάσει η στιγμή... Καθώς έτοιμαζόμουν να βγώ, φάνηκε στο κατώφλι. ‘Ηρσε καταπάνω μου, κρατώντας ένα ρεβόλβερ... Δεν είχα παρά να μείνω μαζί του, για να ήσυχάσει. Θα τελείωνε τη ζωή μου όπως την είχα άρξισει...

Δυστυχώς, υπήκε έκείνη τη στιγμή ο ‘Αλμπέρ. ‘Επρεξέ κοντά μου για να με υπερασπισθή... Τότε... συνέβη κάτι φοβερό, μέσα σ’ λίγες στιγμές! ‘Ο άντρας μου πυροβόλησε, σαν τρελλός! ‘Ο ‘Αλμπέρ έπεσε... ‘Επειτα χτυπήθηκα κι’ έγω... Μόνον που το παιδί μου έμεινε στον τόπο, ενώ έγω φαίνεται πως θα γλυτώσω!

‘Ο φονιάς τιμωρήθηκε μόνος του. Μόλις ένοιωσε τί είχε κάνει. Σκοτώθηκε με το ίδιο ρεβόλβερ του... Κι’ ενώ η άμοιρη ζω άκόμα! Τι να κάμω, τώρα που δεν έχω πια το παιδί μου;... Δεν τ’ άνασείδα καν πριν το θάψω. Δεν μπόρεσα να το φιλήσω για τελευταία φορά... Γιατί δεν με λυπήθηκαν; Γιατί με άνασείσαν στη ζωή; Αυτοί που με άνασείσαν, μούκαναν το μεγαλύτερο κακό... ‘Επρεπε να μ’ άφαισουν να πεθάνω, χωρίς να ξέρω πιά, χωρίς να σκέπτομαι!...

Μούπαν σήμερα πως θα μπόρεσα γρήγορα να γυρίσω σπίτι μου... Να γυρίσω στο σπίτι μου; Να ξαναβρω το μέος που έπεσε ο γιός μου; Να κοιμισθώ το πάτωμα απ’ το αίμα του; Κι’ έπειτα να εξασκομώσω να περνώ τις ημέρες μου, τη μία μετά την άλλη;... Μα είνε αδύνατον! Αδύνατον!... Δεν μπορώ να ξαναγυρίσω σ’ αυτό το άδειο σπίτι... Δεν μπορώ να ζήσω!... Δεν μπορώ... Δεν μπορώ να ζήσω!... Δεν μπορώ!... Γιατί δεν μ’ άφαισαν να πεθάνω;... ΝΟΡΑ ΖΑΝΟΥΖΙ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ του Μονσору

Το πρωί εκείνο της 24ης Αυγούστου του 1572, το Παρίσι έζηνησε πλημμυρισμένο στο αίμα. Μέσα στην ιστορική νύχτα του ‘Αγίου Βαρθολομαίου, που είχε προηγηθή, χιλιάδες Ουγενόταν είχαν βρή το θάνατο.

‘Ο κόμης Λουί ντε Κλερμόν, που είνε γνωστότερος στην ιστορία με το όνομα Μπουσσύ ντ’ Αμπουά, θα μπορούσε να είνε περήφανος για το έργο του εκείνης της νύχτας. Είχε σκοτώσει με τα ίδια του τα χέρια το θείο του ‘Αντόνιο ντε Κλερμόν, έναν άδύορωτο προτεστάντη και είχε ξεπαστρέψει εκατοντάδες άλλων έπιφανών Ουγενόταν. Από τον κατάλογό που του είχαν δώσει δεν είχε ξεφύγει ούτε ένας!

Είχε φτάσει τώρα σ’ άνακτορα καταματωμένους.

Καθώς περνούσε κάτω από μια μεγάλη στοά, αντίκρισε μια νεαρή γυναίκα, που έρχόταν από το αντίθετο μέρος. ‘Ηταν η Λουίζα ντε Πάνζ, σύζυγος του Καρόλου ντε Σάμπρ, κόμητος του Μονσору, που ήταν μέγας αλάρχης του βασιλικού πρίγκιπας δούκας του ‘Ανζού. Περήφανη για την ομορφιά της, δεν ήταν λιγώτερο γνωστή για τη μεγάλη καλωσύνη και την αγαθότητα της. Βλέποντας τον ντ’ Αμπουά σ’ αυτή την κατάσταση, άφησε μια κραυγή τρόμου:

—Θέε μου! Έκαμε. Τόσο άδωο αίμα! ‘Ο κόμης κοινοστάθηκε κατατραγυμένος μπρος στην άραία Λουίζα.

‘Οπως το παγιδεμένο θηρίο, ο Μπουσσύ γύρισε το βλέμμα του δεξιά κι’ άριστερα, σαν να ζητούσε να ξεφυγί, σήκωσε το μανδύα του ως το σαγόνι του κι’ έπειτα, κάνοντας μια άπτοση στροφή, άρχισε να τρέψη μέσα στη στοά, κατέχονε σαν άστραπη τις σκάλες, πήδησε στο άλγος του και άπομακρύνθηκε από το Λούβρο, χωρίς να δώσει την άναφορά του στο βασιλιά και τη βασιλομήτορα. ‘Αλλωστε, δεν τ’ άνδιέφεραν πια τα έγκλήματα και οι εοχαριστίες τους. Το μόνο που ένοιωσε μέσα στην ψυχή του τώρα ήταν μια μεγάλη, μια πελώρια ντροπή. Το βλέμμα της Λουίζας ντε Μονσору τον είχε κεραυνόβουλησει.

‘Ο τρομερός σπασίτης και ο έακουσμένος ίππότης έζησε σαν μισάνθρωπος για κάμποσο διάστημα κι’ έπειτα ρίχθηκε στον πόλεμο έναντιον των έχθρων της Γαλλίας, αλλά ποτέ πια δεν άναμίσθηκε στους έμφυλους σπαργαμούς της χώρας του.

Άηδιασμένος από τη βαρεία και πνιγλή άτμόσφαιρα του Λούβρου, του παλατιού αυτού των σκοτεινών μηχανοραφιών και των σκληρών έγκλημάτων, είχε σκεφθή στην άρχή να μνη ξαναπατήση το πόδι του σ’ αυτό.

‘Αλλά μια άκατανίκητη δύναμις τον έσπρωξε πάντα προς τα έκεί. Και ο Μπουσσύ ντ’ Αμπουά, σκεπαμένος με καινούργιες άάφνες, που τις είχε κερδίσει στα πεδία των μαχών, έκαμε και πάλι την εμφάνισή του στη γαλλική Αυλή, έπειτα από μερικούς μήνες.

Δεν βρήκε όμως τη γυναίκα που ζητούσε και που άκούσθουσε τώρα άλη τη σκέψη του. ‘Η κόμισσα του Μονσору είχε άποφυρέθ στον πύργο του Κουταναίερ μαζί με τον άνδρα της.

‘Ο ντ’ Αμπουά δεν έχασε καιρό. Για άνταμωθή των ύπηρεσιών του, ζήτησε τη διοίκηση του ‘Ανζού, που ο βασιλιάς του την παραχώρησε με μεγάλη προθυμία, θέλοντας να τον άπομακρύνει από το Παρίσι, και έφυγε άμέσως για να άναλάβη τα νέα του καθήκοντα.

‘Η θέσις του τον έκανε τώρα να βρθείται σε καθημερινή έπικοινωνία με το

ύπαλάρχη του δούκας κι’ είχαν έτσι την εύκαιρία να βλέπη την ομορφή Λουίζα και να ζή μέσα στην ίδια άτμόσφαιρα μ’ αυτήν.

Μια μέρα, σ’ ένα κυνήγι, κατόρθωσε να βρεθή παράμερα μαζί της μέσα στο δάσος και με φλογερά λόγια της έξωμολογήθηκε τόν έρωτά του.

‘Η Λουίζα διάσσε στην άρχή, αλλά νικημένη από την έπιμονή και την άφοσίωσή του, τον άναπέδωσε τον έρωτά του.

Το είδωλλό τους κράτησε έφτα δόκλιπρα χρόνια και σ’ όλο αυτό το διάστημα κανένα σύννεφο δεν ήλθε να ταραχή την εύτυχία τους.

‘Η κόμισσα άναβε τα βράδια μια λάμπα κ’ ένα άπόμερο δωμάτιο του πύργου κ’ ο ντ’ Αμπουά, που περίμενε άνωπόμονα αυτό το σύστημα, σκαρφάλωνε τότε τον τόχο και πήγαινε να συναντήσει την άνασπμένη του.

Μά ένας φύλακας του δάσους βρήκε πολύ παράξενο το φώς αυτό, που έμφαιζόταν σε άκανόνιστες άρες σ’ ένα δόλτελα άκατοίκητο μέρος του πύργου και, μια μέρα, που ο δούκας του ‘Ανζού, περνούσε από την καλύβα του, πηγυγίνοντας στο κυνήγι, του έκαμε γνωστό το πράγμα.

‘Ο δούκας πουνηρέθηκε άμέσως και δεν άργησε ν’ άνακαλύψη την αλήθεια. Και, τότε, η μυστική σκέψη που πέρασε από το μυαλό του ήταν να έπωφελή από την άνακαλύψή του.

‘Η Λουίζα, όμως, όχι μόνον δεν άποχώρησε στις έκείστις προτάσεις του, αλλά και τον άπόδωξε με μεγάλη σκαίωτητά.

‘Ο δούκας έφυγε από το Κουταναίερ έπιφώντας έκδιχησι κι’ όταν ήλθε στο Παρίσι, ζήτησε από τον βασιλιά ‘Ερρίκο τον 3ο ν’ άντικαταστήση τον Μπουσσύ ντ’ Αμπουά στην διοίκησή του ‘Ανζού, γιατί, όπως έλεγε, εξέθετε την τιμή και την υπόληψή του σταυλάρχου του.

‘Ο βασιλιάς ‘Ερρίκος ήταν μια κολασιμένη ψυχή και μούσε τον ντ’ Αμπουά, που ήταν άλλοτε άντερσστής του στην καρδιά της αδελφής του, της πριγκίπισσας Μαργαρίτας του Βαλουά, που είνε άργότερα σύζυγος του ‘Ερρίκου 4ου κι’ έμεινε γνωστή στην ιστορία με το όνομα ‘Ασπυλίσσα Μαργυκό.

—Εξάδελφέ μου, έλεπε στο δούκα, μ’ ένα σατανικό χαμόγελο, γιατί ν’ άποαποληθώ με αυτό το ζήτημα; Νομίζω ότι ο κόμης του Μονσору θα ήταν άρμοδιώτερος γι’ αυτό και θα μπορούσε να δώση μια... πιο ριζική λύσι. Είνε κρίμα μόνο που ο καυμένος δεν ζέρει τίποτε άκούη...

‘Ο ‘Ερρίκος, λέγοντας αυτά, είχε το στέδιό του και φρόντισε, έπειτα από λίγο καιρό, να κάμει τα πάντα γνωστά στο σύζυγο της Λουίζας.

Από δυο μήνες τώρα, οι δυο έραστές δεν είχαν ιδωθή ούτε μια φορά. ‘Η έπαυρόλητος του κόμητος ήταν πολύ άστηρη και άπόφευγαν να ένωχούσουν τις ύπομιες του.

Τέλος, στις 18 Αυγούστου του 1579, η κόμισσα Λουίζα, που δεν μπορούσε ν’ άνθέξη περισσότερο σ’ αυτό το χωριό, έγραψε ένα μικρό γράμμα και το έμπιστευθηκε στο νεαρό ίππότη ντε Σωμύρ, έξορκίζοντας τον να τ’ άφερη στον ντ’ Αμπουά.

Το έγγραφο: ‘Εγχαλμένη μου, ‘Νοιώθω τον κίνδυνο να πτερουγίξη γύρω μου. ‘Αλλά που είνε αδύνατο να μην σε βλέπω... Νομίζω πως θα τρελλάσω... Θα κάμω τα πάντα για ν’ άπομακρύνω τις ύπομιες του συζύγου μου και αύριο το βράδυ, στις 8, θα σε περιμένω στο περίπτερο του πάρκου.

‘Η Λουίζα σου. Το γραμματάκι αυτό έπεσε, όμως, στα χέρια του κόμητος, που φυλάκισε τον ίππότη ντε Σωμύρ στα ύπόγεια του πύργου και το έστειλε μ’ έναν άνθρωπό του στον ντ’ Αμπουά, αφού τ’ άνοιξε προτούτερα και το διάβασε.

‘Ετσι, το άλλο βράδυ, οι δυο έραστές έπεσαν άνωπότοι στην παγίδα. Και, την άρα που ο Μπουσσύ έγερνε στην άγκαλιά της άνασπμένης του, ο κόμης του Μονσору μπηκε με γυνικό το έίφος του μέσα στο περίπτερο και πέρασε πέρα ως πέρα το κορμί του άνθρώπου που του έκλεβε την τιμή.

‘Η δυστυχισμένη Λουίζα, είχε πέσει λιποθύμη στην άκρη ενός μικρού ντιδάριου. Όταν συνήλθε, βρισκόταν μόνη μέσα στο περίπτερο. ‘Αλλά τα αίματα που υπήρχαν στο πάτωμα της έανάφεραν στο μυαλό την τρομερή σκηνή... ‘Από τότε, το λογικό της σάλεκε και πέθανε λίγο καιρό άργότερα ψιθυρίζοντας το όνομα του άγαπήμένου της.

Η ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ των Γάλλων δημίων

‘Η λαμπρότης και τά... προσντα της;

Το γαλλικόν ύπουργείον της Δικαιοσύνης άναζητεί ένα νέον όθμο, για να άντικαταστήση τον σημερινό, που παρουσιάζει σημεία λιποψυχίας κατά την διάρκεια μιας τελευταίας εκτελέσεως και έκαμε το όθμο του να υποφέρει περισσότερο από ό,τι έπρεπε. ‘Επί πλέον ο όθμος Ντεπευώ καθυγοοείται ότι, στην περίοδό της κατοχής, εξέτελεσε περί τους είκοσι πατριώτας που καταδικάσθηκαν σε θάνατο από γαλλικά δικαστήρια, σύμφωνα με ύποδείξεις των γερμανικών άρχων.

Με την άφορη αυτή έγινε και πάλι εύρυτάτη συζήτηση στον τύπο άν δεν θα έπρεπε ν’ άντικαταστήσθ η λαμπρότης με την ηλεκτρική καρέκλα, όπως γίνεται στην ‘Αμερική.

‘Η συζήτηση αυτή, όμως, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, έφ’ όσον δεν καταργηθή η θανατική ποινή, δεν θα έπρεπε να άντικαταστήσθ η λαμπρότης (γιατί είνε το πιο φιλόανθρωπο και πιο κεραυνόβουλον μέσον άφαιρέσεως της ζωής ενός ανθρώπου). Πραγματικά, η ηλεκτρική καρέκλα δεν φαίνεται να έχη την ίδια κεραυνόβουλο ταχύτητα.

Διάφορες παρατηρήσεις που έγιναν επί εκτελεσθέντων στην ‘Αμερική άπέδειξαν ότι ο θάνατος έπέρχεται στην ηλεκτρική καρέκλα 15-20 λεπτά μετά την διοκτέυση του ρεύματος. Θεωρείται, μάλιστα, βέβαιον ότι, κατά τα πρώτα 5-7 λεπτά, ο εκτελούμενος αίσθανεται φοβεράς πόνους, γιατί το ηλεκτρικό ρεύμα άπλώνεται στην άρχή στην έπιφάνεια του σώματος και κατόπιν είσοχρη σιγά-σιγά στο έσωτερικόν. ‘Η καρδιά έπηρεάζεται μετά κατά το 4ον ή 5ον λεπτόν και ο έγκέφαλος μετά το 10ον. Κατά το διάστημα των 10 άυτών λεπτών, όλοι οι πόνοι που αίσθάνεται ο εκτελούμενος συσσωρεύονται στον έγκέφαλο, που είνε το κέντρον του νευρικού συστήματος και η συσσωρευμένη αυτή τους πολλαπλασιάζει εις το άπειρον. Αυτός είνε ο λόγος για τον οποίον το πρόσμο των εκτελούμενων στην ηλεκτρική καρέκλα, μ’ όλο που το κεφάλι είνε σφιγμένο μέσα σ’ ένα μεταλλικό κράνος, κάνει τρομερές συσπάσεις και παραμορφώνεται όλοτελα, ενώ το υπόλοιπο σώμα δεν παρουσιάζει καμιά σκεδόν μεταβολή.

‘Ακόμη χειρότερος είνε ο άπαγχονισμός, που είνε το συνθησιμένο μέσον θανατικής εκτελέσεως στην ‘Αγγλία. Σε ώριμμένες περιπτώσεις ο θάνατος έπέρχεται πραγματικά έπειτα από 30’, κατά τα όποια ο εκτελούμενος βρισκόταν σε μια κατάσταση βροδείας άνωγίας. Για να συντομευθή ο θάνατος, πρέπει να σπάση τελείως η σπονδυλική στήλη στο ύψος του τραχήλου. ‘Αλλ’ αυτό ίσδυνάμει με δεύτερη εκτέλεσι. ‘Ο τρόπος αυτός συνθησιζόταν άλλοτε στη Γερμανία. ‘Ο όθμος έπέβη με όρημ το κεφάλι του κατακόμυ προς τα κάτω, ενώ δυο από τους βοηθούς του πιθούσαν σαν τσακάλια και κρέμονταν από τα πόδια του.

Αντίθετα, ο θάνατος με τη λαμπτόμον έπέρχεται έπειτα από 6-15 δευτερόλεπτα, είνε άδολή πραγματικά κεραυνόβουλος και δεν κάνει τον κατακόμυ να υποφέρει.

‘Ετσι, η λαμπρότης δεν φαίνεται ότι πρόκειται ν’ άντικαταστήσθ στη Γαλλία.

Στο μεταξύ, ως πιθανώτερος διάδοχος του σημερινού όθμου θεωρείται ο γαμβρός του, που έγάρζεται όθμερα ως βοηθός του και έχει λάβει μέρος σε περισσότερες από 100 εκτελέσεις.

Πισή στη Γαλλία, υπάρχει μια πραγματική δύναστεια όθμων, που συνεχίζεται από τη μία γενεά στην άλλη μεταξύ των μελών της ίδιας οικογενείας. ‘Επειδή ο άρχηγός της δυναστείας Ντευπλερ δεν είχε άρρενας άπογόνους, η κόρη του παντρεύθηκε έναν από τους βοηθούς του, τον Ντεπευώ, που κι’ αυτός έπίσης δεν άπόκτησε άγόριοι. ‘Αλλά άκούλυντας το παράδειγμα του προκάτοχου του και έτσι έξασφάλισε τη συνέχεια της δυναστείας μεταξύ των μελών της οικογενείας του.

Στο Παρίσι, η οικογένεια Ντευπλερ-Ντεπευώ κάθεται σε μια μακρινή συνοικία, άπομονωμένη από τον υπόλοιπο κόσμο, που άποφένει να έχη έπασθ μαζί της. ‘Οπως παρατηρεί, όμως, ένας Γάλλος δημοσιονόμος, μια εξαιρετική στυπνία έπικρατεί μεταξύ των μελών της, γιατί φαίνεται ότι οι όθμοι, μ’ όλο το άποτρόπαιο έπαγγέλμά τους, είνε καλοί σύζυγοι και οικογενειάρχαι.

Μια άκριβοπληρωμένη παρεξήγηση

Κατά το πραξικόπημα του 1851, με το όποιο άναγορεύθηκε αυτοκράτορας της Γαλλίας, ο Ναπολέων Γ’, άκούγε ένα ύποσπαστό του να του άναφέρει, ότι ο λαός άντιμετώπιζε την Αυτοκρατορική φούρα, όταν τη στιγμή εκείνη τον έπιασε βίλας. (Μά σάκρε του!) (ο καταραμένος βίλας μου) φώναζε τότε με δυσφορία. ‘Αλλά ο ύποσπαστής παρανόμος τη φρόδι, νόμιμος ότι του έλαγε (Μασακρέ του!) (σκοτώστε τους όλους) κι’ έδωσε διαταγή, στη φούρα να χτυπήσθ το λαό. ‘Απ’ την παρεξήγηση αυτή χάθηκαν χιλιάδες άνθρωποι.

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

22^{ον} Κι' όμως ήταν βέβαιος πως ό από τα άνοιγματα, πίσω σε κάποιο από τα χέρια...

Εξηγούσε, βέβαια, να έχουν αλλάξει τα σχέδιά τους, γιατί, έπειτα από μερικά λεπτά, ξεχώρισε καθαρά το άνοιγμα της πόρτας του κελλιού του.

Ο Χόουλαντ άνοιξε τα μάτια του. Το αίμα είχε παγώσει μέσα στις φλέβες του. Ξαφνικά, άκουσε έναν θρόνο από βήματα και φωνές έναν θρόνο από βήματα. Δεν θα τον σκότωναν, λοιπόν, στα χέρια του; Ήταν βέβαιος πως ό από τα άνοιγματα, πίσω σε κάποιο από τα χέρια...

Εξηγούσε, βέβαια, να έχουν αλλάξει τα σχέδιά τους, γιατί, έπειτα από μερικά λεπτά, ξεχώρισε καθαρά το άνοιγμα της πόρτας του κελλιού του.

Ο Χόουλαντ άνοιξε τα μάτια του. Το αίμα είχε παγώσει μέσα στις φλέβες του. Ξαφνικά, άκουσε έναν θρόνο από βήματα και φωνές έναν θρόνο από βήματα. Δεν θα τον σκότωναν, λοιπόν, στα χέρια του; Ήταν βέβαιος πως ό από τα άνοιγματα, πίσω σε κάποιο από τα χέρια...

Εξηγούσε, βέβαια, να έχουν αλλάξει τα σχέδιά τους, γιατί, έπειτα από μερικά λεπτά, ξεχώρισε καθαρά το άνοιγμα της πόρτας του κελλιού του.

Ο Χόουλαντ άνοιξε τα μάτια του. Το αίμα είχε παγώσει μέσα στις φλέβες του. Ξαφνικά, άκουσε έναν θρόνο από βήματα και φωνές έναν θρόνο από βήματα. Δεν θα τον σκότωναν, λοιπόν, στα χέρια του; Ήταν βέβαιος πως ό από τα άνοιγματα, πίσω σε κάποιο από τα χέρια...

Εξηγούσε, βέβαια, να έχουν αλλάξει τα σχέδιά τους, γιατί, έπειτα από μερικά λεπτά, ξεχώρισε καθαρά το άνοιγμα της πόρτας του κελλιού του.

Ο Χόουλαντ άνοιξε τα μάτια του. Το αίμα είχε παγώσει μέσα στις φλέβες του. Ξαφνικά, άκουσε έναν θρόνο από βήματα και φωνές έναν θρόνο από βήματα. Δεν θα τον σκότωναν, λοιπόν, στα χέρια του; Ήταν βέβαιος πως ό από τα άνοιγματα, πίσω σε κάποιο από τα χέρια...

Εξηγούσε, βέβαια, να έχουν αλλάξει τα σχέδιά τους, γιατί, έπειτα από μερικά λεπτά, ξεχώρισε καθαρά το άνοιγμα της πόρτας του κελλιού του.

Ο Χόουλαντ άνοιξε τα μάτια του. Το αίμα είχε παγώσει μέσα στις φλέβες του. Ξαφνικά, άκουσε έναν θρόνο από βήματα και φωνές έναν θρόνο από βήματα. Δεν θα τον σκότωναν, λοιπόν, στα χέρια του; Ήταν βέβαιος πως ό από τα άνοιγματα, πίσω σε κάποιο από τα χέρια...

Εξηγούσε, βέβαια, να έχουν αλλάξει τα σχέδιά τους, γιατί, έπειτα από μερικά λεπτά, ξεχώρισε καθαρά το άνοιγμα της πόρτας του κελλιού του.

Ο Χόουλαντ άνοιξε τα μάτια του. Το αίμα είχε παγώσει μέσα στις φλέβες του. Ξαφνικά, άκουσε έναν θρόνο από βήματα και φωνές έναν θρόνο από βήματα. Δεν θα τον σκότωναν, λοιπόν, στα χέρια του; Ήταν βέβαιος πως ό από τα άνοιγματα, πίσω σε κάποιο από τα χέρια...

Εξηγούσε, βέβαια, να έχουν αλλάξει τα σχέδιά τους, γιατί, έπειτα από μερικά λεπτά, ξεχώρισε καθαρά το άνοιγμα της πόρτας του κελλιού του.

Ο Χόουλαντ άνοιξε τα μάτια του. Το αίμα είχε παγώσει μέσα στις φλέβες του. Ξαφνικά, άκουσε έναν θρόνο από βήματα και φωνές έναν θρόνο από βήματα. Δεν θα τον σκότωναν, λοιπόν, στα χέρια του; Ήταν βέβαιος πως ό από τα άνοιγματα, πίσω σε κάποιο από τα χέρια...

Εξηγούσε, βέβαια, να έχουν αλλάξει τα σχέδιά τους, γιατί, έπειτα από μερικά λεπτά, ξεχώρισε καθαρά το άνοιγμα της πόρτας του κελλιού του.

Ο Χόουλαντ άνοιξε τα μάτια του. Το αίμα είχε παγώσει μέσα στις φλέβες του. Ξαφνικά, άκουσε έναν θρόνο από βήματα και φωνές έναν θρόνο από βήματα. Δεν θα τον σκότωναν, λοιπόν, στα χέρια του; Ήταν βέβαιος πως ό από τα άνοιγματα, πίσω σε κάποιο από τα χέρια...

Εξηγούσε, βέβαια, να έχουν αλλάξει τα σχέδιά τους, γιατί, έπειτα από μερικά λεπτά, ξεχώρισε καθαρά το άνοιγμα της πόρτας του κελλιού του.

Ο Χόουλαντ άνοιξε τα μάτια του. Το αίμα είχε παγώσει μέσα στις φλέβες του. Ξαφνικά, άκουσε έναν θρόνο από βήματα και φωνές έναν θρόνο από βήματα. Δεν θα τον σκότωναν, λοιπόν, στα χέρια του; Ήταν βέβαιος πως ό από τα άνοιγματα, πίσω σε κάποιο από τα χέρια...

Εξηγούσε, βέβαια, να έχουν αλλάξει τα σχέδιά τους, γιατί, έπειτα από μερικά λεπτά, ξεχώρισε καθαρά το άνοιγμα της πόρτας του κελλιού του.

Ο Χόουλαντ άνοιξε τα μάτια του. Το αίμα είχε παγώσει μέσα στις φλέβες του. Ξαφνικά, άκουσε έναν θρόνο από βήματα και φωνές έναν θρόνο από βήματα. Δεν θα τον σκότωναν, λοιπόν, στα χέρια του; Ήταν βέβαιος πως ό από τα άνοιγματα, πίσω σε κάποιο από τα χέρια...

Εξηγούσε, βέβαια, να έχουν αλλάξει τα σχέδιά τους, γιατί, έπειτα από μερικά λεπτά, ξεχώρισε καθαρά το άνοιγμα της πόρτας του κελλιού του.

Ο Χόουλαντ άνοιξε τα μάτια του. Το αίμα είχε παγώσει μέσα στις φλέβες του. Ξαφνικά, άκουσε έναν θρόνο από βήματα και φωνές έναν θρόνο από βήματα. Δεν θα τον σκότωναν, λοιπόν, στα χέρια του; Ήταν βέβαιος πως ό από τα άνοιγματα, πίσω σε κάποιο από τα χέρια...

Εξηγούσε, βέβαια, να έχουν αλλάξει τα σχέδιά τους, γιατί, έπειτα από μερικά λεπτά, ξεχώρισε καθαρά το άνοιγμα της πόρτας του κελλιού του.

Ο Χόουλαντ άνοιξε τα μάτια του. Το αίμα είχε παγώσει μέσα στις φλέβες του. Ξαφνικά, άκουσε έναν θρόνο από βήματα και φωνές έναν θρόνο από βήματα. Δεν θα τον σκότωναν, λοιπόν, στα χέρια του; Ήταν βέβαιος πως ό από τα άνοιγματα, πίσω σε κάποιο από τα χέρια...

Εξηγούσε, βέβαια, να έχουν αλλάξει τα σχέδιά τους, γιατί, έπειτα από μερικά λεπτά, ξεχώρισε καθαρά το άνοιγμα της πόρτας του κελλιού του.

Ο Χόουλαντ άνοιξε τα μάτια του. Το αίμα είχε παγώσει μέσα στις φλέβες του. Ξαφνικά, άκουσε έναν θρόνο από βήματα και φωνές έναν θρόνο από βήματα. Δεν θα τον σκότωναν, λοιπόν, στα χέρια του; Ήταν βέβαιος πως ό από τα άνοιγματα, πίσω σε κάποιο από τα χέρια...

Εξηγούσε, βέβαια, να έχουν αλλάξει τα σχέδιά τους, γιατί, έπειτα από μερικά λεπτά, ξεχώρισε καθαρά το άνοιγμα της πόρτας του κελλιού του.

Ο Χόουλαντ άνοιξε τα μάτια του. Το αίμα είχε παγώσει μέσα στις φλέβες του. Ξαφνικά, άκουσε έναν θρόνο από βήματα και φωνές έναν θρόνο από βήματα. Δεν θα τον σκότωναν, λοιπόν, στα χέρια του; Ήταν βέβαιος πως ό από τα άνοιγματα, πίσω σε κάποιο από τα χέρια...

Εξηγούσε, βέβαια, να έχουν αλλάξει τα σχέδιά τους, γιατί, έπειτα από μερικά λεπτά, ξεχώρισε καθαρά το άνοιγμα της πόρτας του κελλιού του.

Ο Χόουλαντ άνοιξε τα μάτια του. Το αίμα είχε παγώσει μέσα στις φλέβες του. Ξαφνικά, άκουσε έναν θρόνο από βήματα και φωνές έναν θρόνο από βήματα. Δεν θα τον σκότωναν, λοιπόν, στα χέρια του; Ήταν βέβαιος πως ό από τα άνοιγματα, πίσω σε κάποιο από τα χέρια...

Εξηγούσε, βέβαια, να έχουν αλλάξει τα σχέδιά τους, γιατί, έπειτα από μερικά λεπτά, ξεχώρισε καθαρά το άνοιγμα της πόρτας του κελλιού του.

Ο Χόουλαντ άνοιξε τα μάτια του. Το αίμα είχε παγώσει μέσα στις φλέβες του. Ξαφνικά, άκουσε έναν θρόνο από βήματα και φωνές έναν θρόνο από βήματα. Δεν θα τον σκότωναν, λοιπόν, στα χέρια του; Ήταν βέβαιος πως ό από τα άνοιγματα, πίσω σε κάποιο από τα χέρια...

Εξηγούσε, βέβαια, να έχουν αλλάξει τα σχέδιά τους, γιατί, έπειτα από μερικά λεπτά, ξεχώρισε καθαρά το άνοιγμα της πόρτας του κελλιού του.

Ο Χόουλαντ άνοιξε τα μάτια του. Το αίμα είχε παγώσει μέσα στις φλέβες του. Ξαφνικά, άκουσε έναν θρόνο από βήματα και φωνές έναν θρόνο από βήματα. Δεν θα τον σκότωναν, λοιπόν, στα χέρια του; Ήταν βέβαιος πως ό από τα άνοιγματα, πίσω σε κάποιο από τα χέρια...

Εξηγούσε, βέβαια, να έχουν αλλάξει τα σχέδιά τους, γιατί, έπειτα από μερικά λεπτά, ξεχώρισε καθαρά το άνοιγμα της πόρτας του κελλιού του.

Η βασίλισσα ΤΩΝ ΑΜΑΖΩΝΩΝ

Περιπετειώδες διήγημα

Την εποχήν εκείνη αποφάσισα να κάνω μια μεγάλη εξερεύνηση στα βάθη του Κογκό. Προχωρούσα λοιπόν μαζί με τους συντρόφους μου αντίθετα προς το ρεύμα του ποταμού Κογκό. Τι ήταν η ανάσχεση αυτή δεν μπορώ να σας περιγράψω. Ξαπτική τροπική, επιθετικές θάλασσες και απροθυμία των Ισικών μας. Η ομάδα μας απέλειτο από αρκετούς λευκούς, μεταξύ των οποίων και δυο νεαροί Άγγλοι αξιωματικοί, και πολύ περισσότερους μαύρους.

Τέλος φθάσαμε μπροστά σ' ένα παρθένο δάσος που μας χώριζε απ' τη λίμνη Μοέρο. Για το δάσος αυτό κυκλοφορούσαν οι πιο παράξενοι και εξωπραγματικοί θρύλοι. Οι Ιθαγενείς διεδίδαν πως ήταν γεμάτο από άγρια και παράξενα ζώα, από νάνους σκληρούς και ανθρωποφάγους και από Αμαζόνες.

Αφού ξεκουραστήκαμε αρκετά, εδώσαμε στους συντρόφους μου πως δεν θα παρακάμψαμε το δάσος, αλλά θα το διασχίζαμε για να περάσουμε κρόνο. Αυτό προέβλεπε γενική αναστάτωση, ιδίως μεταξύ των Ιθαγενών, και ανανγκάστη να τους απειλήσω με το πιστόλι μου.

Σεξίνωσα τότε πρώτος εγώ, ακολουθούμενος από το πιστό μου Ιθαγενή υπηρέτη Βίζου. Όταν βράδυσε, ήμασταν στην καρδιά του δάσους. Καθήσαμε και φάγαμε κι έπειτα είπα του μαύρου μου να ετοιμάσει καφέ με κάτι σπόρους Ιθαγενούς δένδρου, που τους είχαμε καθυστερήσει πρόχειρα.

Επειδή ήμουν κουρασμένος, ήπια πολύ καφέ. Σε λίγο αισθανθήκα το κεφάλι μου βαρύ. Απέδωσα την κακοδιαθεσία μου στη νεύρική ταραχή που δοκίμασα το πρωί και στη κούραση και αφού κούρδισα το ρολόι μου έπεσα και κοιμήθηκα βαρύν σαν μολύβι.

Όταν ξύπνησα, είδα δέκα μέτρα μακριά μου το πιστό μου Βίζου νεκρό. Ένα φερίδι τυλιγμένο γύρω απ' το κορμί του που πιπιλίζει το αίμα της καρδιάς του. Ίθαγενείς και λευκοί είχαν εξαφανισθεί. Κοντά μου βόρφα και καραμπίνα μου, τις σφαίρες μου και μερικά τρόφιμα.

Είχα εγκαταλειφθεί. Κιτάξα να δω τι ώρα ήταν. Το ρολόι μου όμως είχε σταματήσει. Κι' εν τούτοις έρχόταν κανονικά σαν ταν όκτω ώρες. Οι φλογές λοιπόν με είχαν εγκαταλείψει προ πολλού. Ετοίμια ν' αντιμετώπιζω, χωρίς αμφιβολία το θάνατο.

Πέρα τότε όλο μου το θάρρος. Αφού ούτως ή άλλως θα πέθαινα, θα δίσχιζα όσο μπορούσα βαθύτερα το δάσος.

Δυό μέρες άνοιγα διαρκώς όδρόμο με το τσεκούρι. Επί τέλους βρέθηκα σ' ένα μονοπάτι, το οποίο μου φάνηκε ότι είναι άνοιγμα, το οποίο μου φάνηκε ότι είναι άνοιγμα. Το οποίο μου φάνηκε ότι είναι άνοιγμα.

Τη δεκάτη μέρα έπεσα εξαντλημένος κοντά σ' ένα μικρό πηγάδι. Ηπια άχόρταγα και κοιμήθηκα έπειτα σαν κτήνος. Όταν ξύπνησα, ήμουν δεμένος στερνά σ' ένα μακρύ ξύλο και πέντε - έξη μαλλιαροί μαύροι νάνοι, που τους διπνύθυε μια γυναίκα, με πήγαιναν οπκωτό.

Αφού προχωρήσαμε αρκετά, φτάσαμε σ' ένα μεγάλο γυνή εκτός, στο κέντρο της οποίας ήταν σπινέντες καμιά εκατοστή καλύτερα από άχυρο. Έκει με έδεσαν σ' ένα στυλό. Το χωριό φαινόταν έρημο. Κοντά μου όμως άγγιχνον σ' ένα όδου στα χέρια μια γυναίκα, τυλιγμένη σ' ένα άσπρο μανδύα.

Πεινούσα και δίψουσα τρομερά. Έβαλα τότε μια φωνή δυνατή και με το άριστό μου χέρι που είχε μείνει ελεύθερο έκανα μια χειρονομία που σήμαινε ότι ήθελα να φάω και να πιω. Η γυναίκα τότε που με φιλάγε φώναζε δυνατά και μερικοί μαύροι παρουσιάστηκαν, και μου έφεραν μια καρύδα γεμάτη από ένα ποτό αρκετά ευχάριστο και μια πλιττα από μέλι.

Σιγά-σιγά η κίνηση του χωριού ζωόρεψε. Μπόρεσα τότε ν' αντιληφθώ ότι έκει διοικούσαν οι γυναίκες, οι δέ άνδρες ήσαν άπλοιοι σκλάβοι. Οι γυναίκες ήσαν άπλοιοι, τυποί άμαζόνων, μπουντζίνες άμορφες, άγιες άσπασμου. Έμεναν δεινός στο στυλό όλη τη μέρα. Όπως έμεναν να καταλάβω, περιμεναν όλη τη βασίλισσα, η οποία είχε φύγει με κάποια άποστολή, και μετά την επιστροφή της μόνο θα άρχιζαν να μαρτύρια μου.

Αποκοιμήθηκα δεινός. Το πρωί με ξύπνησαν δυνατοί χτύποι τάν-τάν και μόλις άνοιξα τα μάτια μου είδα την πιο άπιστη...

τη και φαντάζομαι όλη σκηνή. Ό στυλό μου είχε μεταφερθεί έξω από το χωριό κοντά στη κεντρική είσοδο του. Δεξιά μου και άριστερα ήταν παρατεταγμένες τρεις σειρές πυγμαίων, οι οποίοι έμεναν ακίνητοι και άφωνοι. Απέναντί μου ήσαν συγκεντρωμένες οι άμαζόνες, ώπλισμένες με τόξα, δόρατα και έγκυρβια. Μετάλλια βραχιόλια στόλιζαν τα χέρια και τα πόδια τους.

Ξαφνικά άντηκνος μια βοή και επιβαίνουσα μιας μικρής άμαζας προχώρησε προς το μέρος μου μια γυναίκα εξαίρετικής όμορφας. Στους ώμους της κυματίε ένας πολύχρωμος πέπλος. Ένα περίεργο κρεμόταν από το λαιμό της και χρυσά βραχιόλια στόλιζαν τα μπράτσα και τα πόδια της. Στο άριστερό χέρι κρατούσε ένα τόξο.

Μόλις πλησίασε προς το μέρος μου, πήδωσέ κάτω και προχώρησε άσπαση κοντά μου. Η ύπεροχη και μυστηριώδης όμορφά της με άμυγλωσε. Ξαφνικά άνασκήσας το χέρι, τέντωσε το τόξο κι' ένα βέλος βυθίστηκε στο στυλό, ούρριξα στο κεφάλι μου.

Ζητωκραυμή διεδέρχθησαν το σκεπτικικό αυτό κατόρθωμα. Έγώ άνασκήσας τους ώμους. Οι άνθρωποι της ράτσας μου έρουν ν' πεθάνουν.

Όταν έφθασε κοντά μου η βασίλισσα με κίτταξε μ' έκπληξη και χάρδεψε με τα χέρια της τα μαλλιά μου και το πρόσωπό μου. Μου άνοιξε έπειτα το ποικύμιο και η όδα του λευκού μου στήθους της προέβλεπε μεγάλη έντύπωση.

Επειτα μ' έκτύπησε άπότομα στο πρόσωπο και τα μάτια της έλαμψαν με τέτοιο τρόπο, που δεν μπορούσα ν' αντιστατή κανείς χωρίς ν' καμψώσώ τα δικά του. Έγώ χαμονέλασα και αντί ν' καμψώσώ τα μάτια μου τα προσήλωσα στα δικά της. Ό ίδιος ο θάνατος δεν θα με άνάγκασε ν' ταπεινώσώ το βλέμμα μου.

Η βασίλισσα γύρισε τότε το πρόσωπο και έδωσε μερικές διαταγές με την μελωδική φωνή της, ενώ συγχρόνως άκούμπουσε το χέρι της στο μέτωπό μου. Άμέσως ήρθαν και με έλυσαν, το πλήθος έπειτα διαλύθηκε και η ώραία βασίλισσα με ώδηγησε σ' ένα εύρυχωρο καλύβα όπου μου προσέφερε κρέατα και ώραία ποτά. Όταν άπόφαγα, μου έτριψαν το σώμα μ' ένα χυμό άρωματικών χόρτων. Οι πόνοι μου είθανόμουν από την κούραση και τα σφικτά δεσμά εξαφανίστηκαν ως διά μαγείας και κοιμήθηκα.

Δεν άργησα ν' αντιληφθώ τα αίσθηματά που έτρεφε άπέναντί μου η βασίλισσα. Υστερα από ένα μήνα νινόμενος επίσημως ούζυγος της Κουάν-Ζαγκό και κύριος μιας ίσχυρης φυλής την όποια διπνύθουν οι άμαζόνες.

Έμαθα γρήγορα την γλώσσα τους και η βασίλισσα μου κράτησε τρία χρόνια. Μία μέρα, ενώ κυνηγούσα άγρια θηρία έπεσα πάνω σ' ένα ομάδα Άγγλων εξερευνητών που άκολουθούσε το δρομολόγιο του Στάνλεϋ.

Την στιγμή εκείνη τα έσχασα όλα και την βασίλισσα-γυναίκα μου και το σκίπτρο μου και τον λαό μου. Έφυγα μαζί τους, και ζαναγυρόμια στην Εύρωπη.

Γύρισα από τότε όλη τη γη, πήγα στο Θιβέτ, στη Βραζιλία, στη Νέα Ζηλανδία στα πάραδεισένια νησιά του Ειρηνικού, πάντα όμοια νοσταλγώ το άπραντό εκείνο δάσος του Κογκό και την ώραία γυναίκα μου Κουάν-Ζαγκό.

ZAN ΕΡΜΠΕΤ

Τα θαύματα των ηλεκτρονίων

Τι είναι και τι μας προσφέρουν

Ηλεκτρόνια. Η μαγική λέξη της εποχής μας. Σ' αυτά κυρίως σπηρεύεται η τεχνική πρόοδος του αιώνα μας. Ελάχιστοι όμως από τους μη έπιστήμονες ξέρουν τι είναι ηλεκτρόνιο.

Σύμφωνα με τις τελευταίες έπιστημονικές άντιληψεις, ό ηλεκτρισμός αποτελείται από μικρότατα σφαίρικά σωματίδια, ηλεκτρικές μόνάδες, που έχουν μέγεθος μισό δισεκατομμυρίου στον το δισεκατομμυριοστό του χιλιοστού. Όταν οι μόνάδες αυτές κινούνται σ' ένα σύρμα, δημιουργούν το ηλεκτρικό ρεύμα.

Όταν πετούν στον άέρα, με ταχύτητα εκατοντάδων χιλιάδων χιλιομέτρων στο δευτερόλεπτο, άποτελούν τα ηλεκτρικά κύματα του ασυρμάτου και του ραδιοφώνου.

Όλα τα όλικά σώματα που υπάρχουν στον κόσμο, άποτελούνται από άπειρα τέτοια ηλεκτρόνια, τα όποια περιστρέφονται με ίλιγγιώδη ταχύτητα γύρω από πυρήνες, δηλαδή από μεγαλύτερα κάπως σωματίδια με αντίθετο ηλεκτρισμό. Η περιστροφή αυτή θυμίζει ακριβώς την κίνηση των πλανητών γύρω απ' τον ήλιο.

Μ' άλλα λόγια, η όλη δεν είναι παρά ηλεκτρισμός, που βρίσκεται σε συνεχή κίνηση. Σ' αυτήν ακριβώς τη σύσταση της όφειλεται το φαινόμενο της ελαστικότητας του άτόμου, στο όποιο σπηρεύεται η λειτουργία της περιήφησης ατομικής βόμβας. Καταρρώναν δηλαδή οι έπιστήμονες ν' εξαχωρίσουν αυτό τον ηλεκτρισμό, που έχει τεραστία δύναμη, και ν' τον χρησιμοποιήσουν ως έκρηκτική ένέργεια, για καταστρεπτικούς σκοπούς.

Ας ζαναβούμε όμως στο θέμα μας: στις άμετρητες τεχνικές κι' έπιστημονικές έφαρμογές των ηλεκτρονίων, που ό' άλλωστε ριζικά στον τρόπο της ζωής μας.

Πρώτος ο Άγγλος καθηγητής Θέμινγκ έπινόησε το 1896 ένα είδος ηλεκτρικής λάμπας, που παρήγε ηλεκτρόνια. Άλλοι έπιστήμονες τέλειωσαν κατόπιν την έφευρήσει του κι' έτσι σήμερα υπάρχουν τέτοιες λάμπες 1.000 διαφόρων τύπων. Αυτός του είδους είναι κι' οι γνωστές λάμπες του δαυτάφωτου.

Άλλα και το περίφημο «κόνταρ», το άειοθαύμαστο μηχανήμα «ελεγκτικό» έφευρέσεως, που έπιτρέπει στ' άντλικά αεροπλάνα ν' πετούν με άπλόητη ταχύτητα από σκοτάδι ή στην όμίχλη, να ελεγχούν τον στόχο τους με μαθηματική ακρίβεια, να όποιοδήποτε ύψος δίχως ν' τον βλέπουν καθόλου, λειτουργεί με λάμπες ηλεκτρονικές.

Τέτοιες λάμπες χρησιμοποιούνται έπίσης στην τηλεόραση.

Χιλιάδες «αυτόματα» μηχανήματα, που διοικούνουν σε άπείστερο σημείο την καθημερινή ζωή μας, λειτουργούν με ηλεκτρονικές λάμπες. Τα ηλεκτρόνια άνοίγουν τις πόρτες, χτυπούν κουδούνια κινούν, άνεδοκατεβάζουν άσανέες. Είδοποιούν για την εμφάνιση καπνού ή φωτιάς. Αναλύουν, κατατάσσουν, ζυγίζουν, έπιθεωρούν έμπορεύματα, άνακαλύπτουν τα έλαττώματα και τις νοθείες τους. Τα μετρούν, κατά τη συσκευασία και τη φόρτωση σε αυτοκίνητα. Συγκρίνουν χρωματισμούς, όπολογίζουν το πάχος όλικών με ακρίβεια εκατομμυριοστού του πόπου, και μικρά χρονικά διαστήματα μέχρις εκατομμυριοστού του δευτερολέπτου.

Μετρούν την άτμοσφαιρική πίεση και όγρασια κι' έξέλεγγυον τη θερμοκρασία. Άποκαλύπτουν την παρουσία στερεών σωματιών που δεν μπορεί ν' αψηά το μάτι, και άερών που δεν τα αντιλαμβάνεται η μύτη.

Η χρησιμοποίηση τους για καλό ή κακό σκοπό έξαρτάται απ' το ήθος ποιών εκείνου που τα μεταχειρίζεται. Οι ηλεκτρονικές λάμπες μπορούν ν' άκούσουν, ν' έδουν, ν' μιλήσουν. Είναι το αυτόματο μυαλό της βιομηχανίας. Με τη χρησιμοποίησή τους, έπιταχύνεται η παραγωγή, μετατρέπεται η ένέργεια, γίνεται πολύ ακριβέστερη η έργασία, αυξάνει η άσφάλεια - γιατί οι διάφορες μηχανές έξέλεγγυον αυτομάτως.

Στην ηλεκτρονική θέρμανση, που είναι μια απ' τις πιο ένδοξες έφευρέσεις βιομηχανικής έφαρμογής, τα ηλεκτρικά κύματα - δηλαδή τα ηλεκτρόνια - περνούν μέσα από έδλα, μέταλλα, όφασματα, κλπ., και δημιουργούν έσωτερική θερμότητα, που χρησιμοποιείται για άεθέρμανση, κόλλημα, πυρκαγιά, σκληρυνση, κάφωμα, λυσιμο μετάλλων, ζωογόνηση ζώων... Έτσι, έφαρμόζεται τώρα μια μέθοδος κατασκευής έλικων άεροπλάνων από έύλινα έλαστικά, που συγκολλούνται μεταξύ τους μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας, ενώ χρειαζόντουσαν ώρες όλόκληρες, όταν η έργασία γινόταν με θερμό άτμό. Κατά την κατασκευή των έλαστικών αυτοκινήτων, γίνεται σε 18 λεπτά μια δουλειά που άπαιτοόσε πριν 5 ώρες. Στην ύφαντουργία, το «ρεγιόν», δηλαδή το τεχνητό μετάξι, στεγνώνει όμοιομορφα σε λίγα λεπτά, κι' όχι πια σε όλόκληρες ώρες, όπως με την κλασική μέθοδο της θερμάνσεως. Το βουλκανάρισμα έλαστικών γίνεται όμοιομορφα και τέλειωτερα παρά με κάθε άλλη μέθοδο.

Οι «σπηρεύοι», δηλαδή οι δούτατοι ήχοι, που δεν άκούονται απ' το άνθρωπο απ' τη φύση, αλλά από ηλεκτρονικά όργανα, άποτελούν μια όλοένα αυξανόμενη έκρηκτική ένέργεια, για την άνθρωπότητα.

Ό μικρός γινός του Άμερικανού καθηγητού Βόρς Σίντνις ήταν ένα απ' τα όπια «παίδι-θούματα». Σε ηλικία 6 μηνών, ήξερε απ' έξω όλόκληρο το άγγλικό αλφάβητο. Όταν έγινε 2 χρονών, έγραφε περίφημα. Στα 11 χρόνια του, γράφτηκε στο Πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ, όπου δίδασκε ο πατέρας του, και κατέπληξε τους καθηγητές του συζητώντας μαζι τους μ' έμφορεια για την άνωτέρα γεωμετρία των τεσσάρων διαστάσεων.

Όι νοικοκυρές που μέλλονται ν' άκούσουν πια άνάγκη ν' εξαοκινούν το έσωτερικό των σπιτιών τους, γιατί ό άέρας που θα μολιή απ' έξω, θα περνά πρώτα από ένα μηχανήμα που θα κανονίζει τη θερμοκρασία, την ύγρασία του, κλπ., κι' έπειτα από ένα όλο ηλεκτρονικό που θα τον άπαλλάξει από τη σκόνη του. Με τον τρόπο αυτό, το έσοκώμα του σπιτιού θα γίνεται μόνο μια φορά το μήνα. Ηδη η μέθοδος αυτή χρησιμοποιείται από καιρό στη βιομηχανία, για ν' αφυλάττει απ' τη σκόνη διάφορα εύαίσθητα μηχανήματα και όλικά.

Άλλα καινούργια έφαρμογή των ηλεκτρονίων είναι το γρήγορο εξαγωγή διάφορων τροφίμων από φυγείλο. Σύνθησε, τα καταμυμένα τρόφιμα χρειαζόνται όλόκληρες ώρες για ν' εξαχωρήσουν και ν' χρησιμοποιηθούν. Κι' η καθυστέρηση αυτή παίζει όλο σε μεγάλα ζαχαροπλαστεία ή άλλα καταστήματα, που καταναλώσουν σημαντικές ποσότητες φρούτων, αυγών κι' άλλων τέτοιων τροφίμων. Έχει διαπιστωθεί έξ' έλλου ότι όρισε μια τρόφιμα χάνουν ένα μέρος απ' τη γευστικότητα ή και τη θρεπτική αξία τους, αν τ' άφήσουμε ν' εξαχωρήσουν σιγά-σιγά στην άτμόσφαιρα του δωματίου. Με την ηλεκτρονική θέρμανση, το εξαγωγή τους γίνεται σε λίγα λεπτά μόνο. Το ποθετούνται δηλαδή άναμεσα στους δίσκους ενός μηχανήματος, και άποκτούν άμέσως την κανονική θερμοκρασία.

Μ' ένα όλο ηλεκτρονικό μηχανήμα καθαρίζονται μεταλλεύματα κασιτέρου, χρυσού ή σιδήρου, που έχουν τόσο μικρή περιεκτικότητα μετάλλου, ώστε είναι άδύνατον ν' α γίνει ό διαχωρισμός του με άλλη απ' τις γνωστές ήδη μεθόδους. Μ' αυτόν τον τρόπο π. χ., χρησιμοποιήθηκε ένα μετάλλευμα κασιτέρου με περιεκτικότητα 1%.

Η ίδια μέθοδος μπορεί ν' έφαρμοσθεί για ν' άπαλλάξει τελείως το σάπιο από τις έζνες όλες, ν' εξαοκρίσει τις ράγες των σταφυλιών απ' τα κατάρτια και ν' καθαρίσει διάφορα είδη τροφίμων.

Μία άνεξάντλητη πηγή ηλεκτρονίων, που άπαιρεί στη φύση και που ενδέχεται ν' χρησιμοποιηθεί στο προσεχές μέλλον για πρακτικές έφαρμογές, είναι οι περιήφησης άτομικές ακτίνες, για τις όποιες έχουμε γράψει κι' άλλοτε. Οι ακτίνες αυτές έχουν προέλσει μυστηριώδη. Έως μια μεγάλη ποσότητα τους προέρχεται απ' τον Ήλιο, όπου συμβαίνουν κάθε στιγμή τεραστίες άναστατώσεις, απ' τις όποιες εκτοξεύονται στο κενό άτομα και ηλεκτρόνια. Έτσι, όμοιες ακτίνες, που τον διαπερνούν απ' το κεφάλι ως τα πόδια, Κι' ο ακριβώς αυτός άέρας, όσο άνεβαίνουμε ψηλά στην άτμόσφαιρα, Σε ύψος 27 χιλιομέτρων απ' την έπιφάνεια της θαλάσσης, δεχόμεθα 150 φορές περισσότερες ακτίνες, συγχρόνως δε άλλάζει και η ποιότητά τους, γίνονται δυνατότερες. Αυτό όφειλεται πιθανότατα στο ότι αλλοιώνονται κι' άπορροφώνται εν μέρει, όσο περνούν απ' την άτμόσφαιρα.

Οι κοσμικές ακτίνες είναι άόρατες, αλλά άποκαλύπτεται η ύπαρξή τους με ειδικές ηλεκτρικές συσκευές. Άποτελούνται άποκλειστικά από ηλεκτρόνια, που έχουν δύναμη δισεκατομμυριοβάτ και που κινούνται με ίλιγγιώδη ταχύτητα. Βόλτ και που κινούνται με ίλιγγιώδη ταχύτητα. Έχουν δε τόσο διεσποδιστικότητα, ώστε καταρρώναν ν' αθάσουν σε βάθος εκατοντάδων μέτρων στη γη, και σ' ακόμα μεγαλύτερο στη θαλάσση.

Άποτελούν άκόμη ένα αίνιγμα για την έπιστήμη. Δεν ό' άρνήσην όμως ν' μελετηθούν όλότετα και ν' χρησιμοποιηθούν έπωφελώς για την άνθρωπότητα.

Ο. Χ.

«Ένα παιδί-θούμα»

Ό μικρός γινός του Άμερικανού καθηγητού Βόρς Σίντνις ήταν ένα απ' τα όπια «παίδι-θούματα». Σε ηλικία 6 μηνών, ήξερε απ' έξω όλόκληρο το άγγλικό αλφάβητο. Όταν έγινε 2 χρονών, έγραφε περίφημα. Στα 11 χρόνια του, γράφτηκε στο Πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ, όπου δίδασκε ο πατέρας του, και κατέπληξε τους καθηγητές του συζητώντας μαζι τους μ' έμφορεια για την άνωτέρα γεωμετρία των τεσσάρων διαστάσεων.

Όι νοικοκυρές που μέλλονται ν' άκούσουν πια άνάγκη ν' εξαοκινούν το έσωτερικό των σπιτιών τους, γιατί ό άέρας που θα μολιή απ' έξω, θα περνά πρώτα από ένα μηχανήμα που θα κανονίζει τη θερμοκρασία, την ύγρασία του, κλπ., κι' έπειτα από ένα όλο ηλεκτρονικό που θα τον άπαλλάξει από τη σκόνη του. Με τον τρόπο αυτό, το έσοκώμα του σπιτιού θα γίνεται μόνο μια φορά το μήνα. Ηδη η μέθοδος αυτή χρησιμοποιείται από καιρό στη βιομηχανία, για ν' αφυλάττει απ' τη σκόνη διάφορα εύαίσθητα μηχανήματα και όλικά.

Άλλα καινούργια έφαρμογή των ηλεκτρονίων είναι το γρήγορο εξαγωγή διάφορων τροφίμων από φυγείλο. Σύνθησε, τα καταμυμένα τρόφιμα χρειαζόνται όλόκληρες ώρες για ν' εξαχωρήσουν και ν' χρησιμοποιηθούν. Κι' η καθυστέρηση αυτή παίζει όλο σε μεγάλα ζαχαροπλαστεία

Οι ηρωίδες της Σοφίας

Μπουκάλα

“Όχι απ’ το καφέ του Μίλη, το στέκι της μαγκιάς και το κατακάθι του ουρικού, ο Τέλης μ’ έζησαν όριτες μέγαρα, όφως μάγκα φάρων βαρών για μία μπουκάλα λάδι στο χέρι τράκαρε την Έφταλιά.”

—“Ηέοι Τέλη μου, θά λωλαθώ! τοπ με παρμένο έκεινη. Τι καλά είνε αήτη του λαδιού. Με τοσι βιζαλδογες ψάχνω να τό βρω! Όπως πάει για να τό λάδι πρέπει να ζαναβαφτιστώ!”

Κι’ ο Τέλης πού πάντα την γουστάριζε, διπλώσας κι’ άρχισε τα τζιτζιζινα.

—Υπομονή, ρε Φατλιά μου, έχεις δικήν τσαντάνα μου, αλλάε πιά τό σμπαν, όπως αλλοε και η γυναικεία όπόστασι.

—Ηέοι καλέ άκούτε άλαμπουρνεζάκι! Κι’ έπειτα κοιονάρτε έμάς

τοσι Συμυρής διαόλου άστρινι μίρες παλλιά!

Μά όσο έβλεπε την μπουκάλα τό λάδι, τά σάλια της τρέχανε.

—“Ε, ρε Φατλιά μου όχτασέλιδη και υπάνικη, μ’ αυτό τό κατακαλάκια σου έσγάτος άφ’ ενός μου τράπεζε τα σπλάχνα, κι’ άφ’ έύο. Έκανες την καρδούλα μου φουρκέττα!”

—“Αίντε, μωρέ ζευζέκη, σερούε, μάπα, τολσαντρελή, μην τό πώ τ’ άντρός μου. Ξέρεις τί τζαναμπέτης είνε. Θά σε κανη έρίση μου, να χάσης τό μπουσουλαι!”

—Μά δέν άσφαιρύνεσαι, ρε Φατλιά, πώς είμαι εόξεστος; Τι μου μίλας λοιπόν για τόν τριχα, τό φουσάρι τό Νικολάκη σου; Θες να τόν περιουήθης αθώρη, και να τουλαγρώ τα πατούμένα μου με άνθράνι σίμα; Καί τότες; “Ε, ρε Παναγία μου, θά παουροστολήθ’ ό μαχαλάς, κι’ έσύ θά ντυθής χιραί! και θά βάλής στη φωτιά τό τηγάνι να τηγανίσουμε έντόστια!”

—“Αναμ’ η Έφταλιά σάν τσιραλίδικο δαδί, και ξεφώνισε:

—Μωρέ κόυφιε ποινόπορε, τί είπες έ; Πρόσεξε καλά, καμμένε, να μη σό στραπατσάρω την πρόσωπ’ του προσώπου σου, και στήν κώνω σάν μουστολευρία!

—Ούχου κου... “Ε, ρε, να σε χαρώ πώς τά λές άπόμει! “Ετσι μ’ άρέσεις. “Ακου ν’ άκούσης, και να άσφαιρύνθής, Φατλιά μου, έγώ θέλω να μου παραχωρήσης ένα δαμάτιο στο μέγαρο της καρδιάς σου. Γκέγιε;

—Μπράξ λακιρντί, μωρέ. Κάνε τουμπεκί διαόλου τζερεμέ.

—Με τό μπαρντόν άν σε λέκιασε η κουθέντα μου, αλλά μ’ άνάγανε τα αίματα, κι’ έχω έσωτερικός... “Ιούλοι! Βούλωμα λοιπόν και γουστάρω να μαρκιαρισθώ όμοι παρείτασ μέχρι Φάληρο, να έγκατασταθώμε σ’ ένα κουφοειδές βραχάκι, ζούρλα και μούρλα, να σπάζουμε κέφι, και να μερακωθώ άναϊδός. Σό έξηγίεμαι μπουνάτας, μήπως;

—Κι’ έγώ σου έξηγιέμαι Συμυρénika. Πρόσεξε, Τέλη, θά φας έύλο, μήγκες!

Μά έκείνος δέν είχε νταγιαντισμό, τό χαβά του:

—“Ελα μ’ η μου παρσταίνεις την κορόψα. Είμαι έρωτευμένος μέχρι πατούσα και κοιτέει να μου φύγ’ τό καφάσι! Ζύγωσε να όβς σορόπια, φεργάδα μου.

Κι’ έσκυψε να την άγκαλιάση.

—“Η Έφταλιά άφρισμένη και φρενιασμένη δέ χάνει καιρό, τ’ άρρα την μπουκάλα τό λάδι, το πατά δυό γροθίες, κι’ έγινε κανόσι!”

—“Όρσε, παλμόμυρο, για να μάθής άλλοτε να φέρεσαι σε μία νοικοκυρά γυναικα, Συμυρénika Άντιμ Παναγιόταμ’.

—“Εγινε άνάστα ό Κύριος.

Κι’ ένας βλάμης πού έτρεξε επί τόπου, είπτε με κατάπληξι:

—Μπράξο, ρε Συμυρénika, σε σέβομαι και σε άναγνωρίζω μεγαλοπρεπώς! Τόν έποίησες μαύρο στο έύλο. Και στενάχοντα χαμαί τόν άφησες... μπουκάλα!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ Ο ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

ΤΑ ΡΟΥΧΑ

“Όλος ό κόσμος έπλεσε πολλά όνειρα για τό ρούχα της όύτρα και περισσότερο άπ’ όλους ό Πρόδρομος. Πολλές φορές είχε φαντασθή τόν έαυτό του ντυμένο σάν λόρδο με κουστομεία καινούργια, με λαφρύ παλτό, με ρεμπουήλικά γκριζά και παπούτσια όλοκαινούργια.

—“Όραίο πράμμα ένεταί τό Ούντρα! “Αμα πόντους-πόντους ιδάλανε, δύσκολα πράματα, καυγάδες-μαυγάδες ίκανα, άμα τώρα πόντους έμαθα γιάχο! “Όραίο πράμμα ένεταί τό Ούντρα. Χίτες μπό ρούχο, ντέν μās έβεινε, άμα τό Ούντρα ώραίο κουστομεία να μās δίνη, παλτό-μαλτό, καμπαρντίνα-μαπαρντίνα παπούτσια-μαπούτσια, τελοσπάντων γιάδρουσι, άντρωποι θά ντύαστε.

—Δίνουν και πιάφι, Πρόδρομε.

—Τι πιάφι, κούζουμ;

—Μόλις πάρης την καμπαρντίνα σου σου δίνουν κι’ άπό πάνω ένα πιάτο πιάφι για τό καλοσώριας.

—Σους μπέ.

—“Αλήθεια σου λέω.

—Ούντρα μεγάλο πράμμα ένεταί.

“Όλη αυτή η αίσιοδοξία κι’ η πεποίθησι του Πρόδρομου έδιναν άπ’ την περιπτώσι του γείτονα του πού πήρε άπ’ την Ούτρα μία καμπαρντίνα καταπληκτική. “Ασπρη, μεταξωτή, πανάκριδη, πού τόν καλό καιρό δέν την εύρισκες μέσ’ την Άθήνα. Κάθε τόσο πού συναντούσε τόν γείτονα του στεκόταν μπροστά του με τό στόμα ανοικτό.

—Βά...βάι...βάι.

—Τι είνε Πρόδρομε;

—Καμπαρντίνα σου βλέπω, γιάδρουσι.

—Πάλι τό ίδια.

—Μπράξο Ούντρα! Μπράξο Ούντρα! Ούντρα μεγάλο πράμμα ένεταί. Μασαλλάχι! Μασαλλάχι.

“Από τόν ένδοξισμό του τόν έκανε σκεδόν ρεζίλι τόν άνθρώπο γιατί μόλις έβασε τις φωνές και έξεδύλωνε τόν θαυμασμό του τόσο πανηγυρικά διακρινόσοντας πώς ήταν πράμμα της Ούτρα μαζευτόν ό κόσμος όλογύρα στόν άνθρώπο και κυτούσε τη καμπαρντίνα του, ρατούσε, σχολιάζε, τόν τάραξε. Είχε γίνει τέτοιο βάσανο ό Πρόδρομος πού μόλις τόν έδλεπε άπό μακριά ό γείτονας με τη καμπαρντίνα τό έβασε στα πόδια.

Στό μεταξύ οι άλλοι ύίλοι του όπως συνήθως τόν φούσκωναν τόν Πρόδρομο:

—“Εσύ τί πήρες, μπέ.

—Μία καμπαρντίνα, ένα γκριζό παλτό κι’ ένα κουστούμι θαύμα.

—“Εσύ μπέ κούζουμ;

—Μεταξωτά πουκάμισα, μεταξωτές πιζάμες, μία ντουζίνα εσώρρουχα.

—Βάι...βάι...βάι. “Εσύ.

—Ενα παλτό πού δέν τό είδες ούτε στόν ύπνο σου.

—“Ανάν! “Ανάν! Ούντρα μεγάλο πράμμα ένεταί. Κι’ έτρεξε επί τέλους στο κατάστημα πού είχε καταθέσει τα δελτία του άφού επί δεκαπέντε μέρες συζητούσε με τη γυναικα του τί είδη να πάρη: “Αμα, ύναϊκα, τις είπτε, τούτο τό διαονή θά πάρω όλο δικά μου κουστομεία. Τό άλλο τό διαονή θά πάρης όλα δικά σου! Κι’ άφού κατάφερε να τις άποσπάση την συγκατάθεσι έφτασε ένδοξιασμένος στο κατάστημα.

—Καλημέρα, μπέ.

—Καλημέρα σας.

—Κουστομεία μου να ίπαίρνω.

—Όνομα;

—Πρόδρομος, μπέ. Καρμανλής.

Κύτταξε τα δελτία του άφού ό υπάλληλος κύτταξε τα είδη του και στο τέλος του δήλωσε:

—Κυλόττες θά πάρετε.

—Τι, μπέ.

—Κυλόττες, κύριε.

—Κούζουμ κουστομεία θέλω.

—Δέν υπάρχει τίποτε άλλο κύριε. Είχαμε μωρικά πράματα καλά, τα δώσαμε. Τά μόνα μωρικά κομπιναιζόν.

—Τι-άλλος είσαι, μπέ.

—Όχι κύριε.

—Κυλόττα-κυλόττα τι να την κάνω γιάδρουσι; “Αμα ύναϊκα είμαι έγώ; Βάι...βάι...βάι κιοπόνλου και κομπιναιζόν μου λέεις; Τό κυλόττα να τό φορέσης έγώ κιαούρ-όγλου-κιαούρ!

—Εβαλε τέτοιες φωνές ό Πρόδρομος πού άναστατώθηκε τό κατάστημα.

—“Εσόγλου έσέκ! “Όλο τό κόσμο καμπαρντίνα-μαπαρντίνα φόρεσε άμα έμένα κυλόττα θέλουν κλέρ. “Ιστυνιμεί! “Ιστυνιμεί! κιοπόνλου κιοπε-κομπιναιζόν να τό βάλης έσύ ούτανιμάς έρίφ.

Τι άστυνιμεί έτορές, τί κόσμος, τί προσπάθησαν να τού έξηγήσουν πώς είχε άδικο και πώς δέν ήθελε να τόν προσβάλη ό υπάλληλος, λέ-κίσθηκε να τόν σκοτώσει. “Ο Πρόδρομος ώρ-κίσθηκε να τόν σκοτώσει.

—Εγώ μπέ κυλόττα; Να σου δείξω έγώ εσένα ποιος θά φορέση τό κυλόττα ντινίνι, ιμανί... Χ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Χαιδευτικά

Πώς είπατε, δεσποίνι, πώς σας λένε; Μιμή! Τι όνομα είν’ αυτό κοπέλλα μου! Δέν τά παρτάς λέω έγώ και να μās πής πώς σε λένε Δημητρούλα; Σάν να βλέω μπροστά μου την ώρα πού σε βαφτίζανε και τόν παπά να ρωτάη: “Και τό όνομα αυτής;” και τόν κομπάρ να λέη “Δημητρούλας. Κι’ ένώ η μάνα σου κι’ ό πατέρας σου σε φωνάζανε Δημητρούλα και Δημήτρα, μου έμφανίζεσαι μία μέρα και μου λές “Μιμή!”

—Σάν δέν ντρέπεται λιγάκι, κορίτσι μου! Πώς είπες; Είνε τό χαιδευτικό σου; Μωρέ τί μās λές! Για κυτόταε καλέ ένα πλάσμα πού μου θέλει και χαιδευτικό. Και τί τό θές τό χαιδευτικό κοπέλλα μου; Σό είνε άπαράτητο, δηλαδή να μās καταπλήξης; Και να παίρνης και πόζα όταν άκούς να σε λένε Μιμή; —“Θάρθης κι’ έσύ Μιμή!”, “Η Μιμή έχει πονοκέφαλο! “Θαώμα είνε τα παπούτσια σου Μιμή! Τ’ άκούω κι’ άνακατεύομαι, γιατί ξέρω πώς η Μιμή είνε Δημητρούλα! και μάλιστα Δημητρούλα με όλη τη σημασία της λέξεως!

Και δέν τό λέω μόνο για σενα, για να συνεννοούμεθα. Τό σχέδιο πέρνει κι’ όλη την ύπόλοιπη συνομιλία των θηλυκών. “Όρίστε π. χ. “Ετούτη τη βγαλμένη Ζωή και παρασταίνει τη Ζωά, “Εκείνη τη βαφτίσανε Πηνελόπη και μου κάνει τη Λουλού. “Ελόγου της Σοφία και ποάρε για Ζωάω. Την άλλη άπό κεί “Αλεξάνδρα και τη λένε “Αλεξί! “Ακούς εκεί! “Αλεξί! Και μήπως είνε μονάχα τα κορίτσια; “Εδώ καταντήσανε και τ’ άρσενικά να παίρνουνε ύποκοριστικά. “Όρίστε π. χ. Αυτός ό μαντράλος, ό πρώην Κώστας ή Κωστάρας, λέγεταί Ντινιής! Κι’ ό φίλος άπό κεί με τό μουστακάκι Αλεξί! Κι’ ό άλλος άπό κεί Κοκό! Λες και είνε παπαγάλος. Κανένα Φλόε δέν άκούσαμε άκόμα, μά δ-που νάηαι θά μās σερίβρισηθ’ και κανένας τέτοιος.

Σάν δέν ντρέπασατε λέω έγώ! “Αλλά δέν φταίτε εσείς. Φταίει ό μπαμπάς σας κι’ η μαμά σας πού σας άνακατέυσαν στην βρεφική σανίδα και τό κράτος πού δέν βγάξει ένα νόμο ν’ απαγορεύη αυτές τις άφιδες. “Αλλά μη σας νοιάξη. “Ούτε δέν κάνουν ό κηδεμόνες σας, θά τό κάνω έγώ. Θά πάρω τη μαγγούρα μου νοήμερο δυό, εκείνη τη γονιφή με τούς ρόζους και όπου μου συσταίνουν Μιμή και Ζιζή και Ντινιή και Λελέ, θά τη σηκώνω και δ-ποιον πάρη ό χάρος. Γιατί άν πάη έτσι η κατάρτασι, μπορεί κι’ έμένα καμιά μέρα, τόν Πελοπίδα, να με φωνάζουν χαιδευτικά Πελά! Και τότε είνε πού θά γίνη ό τρίτος γύρος!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Χιούμορ

“Ενας φοβερός και τρομερός κρασσοπατέρας, άφού πέρασε όλη τη νύχτα του στο άστυνομικό τμήμα, τό πρωί προσήχηξέ έν-νόπιον τού άνακρίτο.

—Τι άφορμές είχες κατά της σπιτονοικοκυράς σου και της έσπασες τό πρόσωπο με τις γροθίες; Τον ρωτάει ό άνακριτής.

Κι’ ό κρασσοπατέρας άναστατωμένος:

—Πώς; Δέν ήταν η γυναίκα μου;... Διάβολε, την έπαθα!...

“Ο έξερευνητής: Στο τελευταίο έξερευνητικό ταξίδι μου είχα πάει μία τρομερή περιπέτεια. Κυκλώθηκα άπό τρεις “Ινδούς, τούς όποιους όμως κατάρθασα να σκοτώσω με τό πιστόλι μου.

“Ο φίλος του (γιατρός): “Αλήθεια, τί αίσθήσεθες όταν σκοτώνετε έναν άνθρωπο;

“Ο έξερευνητής (κατόπιν σκέψεως): Καλά-καλά δέν ξέρω... Σείς, γιατρέ μου, τί αίσθήσεθες;

‘Απ’ τού Χάρου ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ...

Διήγημα της Κατεχής:

Στη μικρή σοφίτα εύρισκαν πάντα καταφύγιο οι κρυφοί μαχαίτη της Άντιστάσεως. Τους πρόσφερε ένα ντινιάν για ν’ άναπαύσουν, φαγητό και ταίρια.

Απετέλειτο άπό δυό δωμάτια. Τό δεύτερο είχε ένα φεγγίτη πού έδλεπε σε μία μικρή στέγη, άπ’ όπου μπορούσαν να πηδήσουν στη σκάλα ενός άλλου σπιτιού. Ήταν μία έξοδος κινδύνου, για κάθε ένδεχομένο.

Τέσσερες άντρες βρισκόντουσαν άπόψε εκεί μέσα. Καπνίζουν και προσπαθούν να νικήσουν τόν έκνευρισμό τους. Περιμέναν ένα σύντροφό τους, πού είχε καθυστερήσει. Πάνω σ’ ένα τραπέζι βρισκόντουσαν τέσσερες γερμανικές στολές. “Επρόκειτο να τις φορέσουν οι τέσσερες Γάλλοι, όπως έκαναν συχνά, για ένα σμαρτάκι. Είχαν όλοι φεύτικα χαρτιά, αλλάζαν συχνά κατοικία και κρατούσαν κρυμμένο στην τσέπη τους ένα χαπί. “Ηταν κι’ αυτό μία “Εξοδος κινδύνου”, για να φύγουν άπ’ τη ζωή, άν ποτέ έπεφταν στα χέρια της Γκεσταπό...

Τρία χτυπήματα τού κουδουνιού τούς έκαναν ξαφνικά ν’ άνασκηρτισουν. Κυττάχτηκαν. “Ηταν ό σύντροφός τους; Μα όχι. Δέν άναγνώριζαν τό κουδούνισμα τού... Γύρισαν όλοι πρós τόν Μονσενί. Τόν βούρρουν άρχηγό τους, γιατί ήταν ό πιο θαρραλέος κι’ άποφασιστικός.

—Πηγαίνετε στην άλλη καυρα! τούς είπε εκείνος σιγά. Και νάσθε έτοιμοι να τό σκάσετε.

“Εμεινε μόνος έμπρός στην πόρτα. Γιατί να κινδυνεύουν πολλοί εκεί πού άρκούσε ένας;

Κύτταξε τις γερμανικές στολές πάνω στο τραπέζι. “Ανασκήσε τους ώμως του. Τι θά ώφελουσε να τις κρύψη; “Αν ήταν εκείνοι, θά ψάχναν παντού, θά τις εύρισκαν!

Τό κουδούνι έξακουήθηκε πιο έπιμονα. “Ο Μονσενί πηλασία στην πόρτα και μισάνοιξε. “Αμέσως την έσπρωξεν άπ’ έξω δυνατά. Και σά-νθηκαν στο κατώφλι πέντε Γερμανοί της Γκεσταπό, με τό αυτόματο στο χέρι, με φουσιονιμιές κτηνάδες.

Είχε έξαγοπέσει άλλοτε στο χέρι τους ό Μονσενί, κι’ ήξερε ότι ήταν γραμμένος στο μαυροπίνακα. Πριν τόν έκτελέσουν όμως, θά τόν βασάνιζαν για να μιλήσει... “Ηξερε καλά τις μεθόδους τών!

“Επρεπε ωστόσο να έξακολουθή-ση να παίζη ψυχράμα τό παιχνίδι του. Μόνον έτσι θά μπορούσε να έπιωρελήθη άπό κάποια προδωμική πιθανότητα σωτηρίας. “Αλλοίως...είχε πάνω του τό χαπί!

Μόλις μπήκαν, οι Γερμανοί είδαν άμέσως τις τέσσερες στολές. Και χωρίς αυτές όμως ήξεραν καλά ότι είχαν άνακαλύψει μία φωλιά της Άντιστάσεως.

“Ο Μονσενί σκέφθηκε ξαφνικά να τούς παίζη μία μπλόφα. Τους κύτταξε άφοβα και είπτε:

—Τι άσχημη έκπληξις!... Προσέ-ξτε όμως! Στο διπλανό δωμάτιο βρισκόνται άνθρωποι που θά νήνη αμπατσούσια, άν προχωρήσετε!

Οι Γερμανοί διάσταν, έκαναν έ-να βήμα πίσω. “Ο Μονσενί πρόσχε να άκούρη τι γινόνταν στο άλλο δωμάτιο. “Επτασε σ’ αυτά του τό τριζύμο τού φεγγίτη πού άνοιγε. Ε-πρεπε να βάλη καιρό στους φίλους του να φύγουν, ν’ άπομακρυνθούν άρκετά.

—Μου ύπόσχεσθε να άφιστε τούς συντρόφους μου να βγουν έλευθε-ρα; πρόσθεσε με ήσυχ φωνή. Θά πάρετε έμένα μαζί σας... Οι φίλοι μου δέν θ’ άφίσουν να τούς πιάσει ζωντανούς. Θά σας χτυπήσουν ά-λύπητα... Μπορώ λοιπόν να τούς πώ ότι είμαστε σύμφωνοι;

Οι Γερμανοί ήταν μανιασμένοι για τούς άρους πού τούς έπέβαλε ό Μονσενί. Είχαν να κάνουν συνήθως μ’ άνθρώπους άόηλους πού τούς έπιαναν αλφινδιαστικά, δίχως να μπο-ρουν ν’ άμυνθούν... Κυττάχτηκαν, είπαν λίγες λέξεις στη γλώσσα τους. “Η έκπρσι τους δέν άφινε άμφιβά-λιν για την κακοπιστία τους. “Αλλως-τε ό Μονσενί τό ήξερε καλά ότι δέν μπορούσε ποτέ να βασισθ’ στο λό-

γο ενός Γερμανού, και πρό πάν-των ενός πράκτορος της Γκεσταπό... —Μίλησε τους, είπτε ξερα ό ένας άπ’ τούς άστυνομικούς.

—Μ’ άκούτε, παδιά; φώνεζε ό Μονσενί, γυρίζοντας πρós τόν ζύ-λινο μεσότοιχο. Θά σας έφισουν να περάστε. Μπορείτε να προχωρήσετε... “Απολή! συμπλήρωσε ό άστυνο-μικός.

—“Οχι δά! “Ετσι, θά τούς έχετε στη διάθεσι σας. Και ποιος με βεβαί-ώνει ότι...

“Ο Γερμανός τόν έκοψε, κολλών-τας τό όπλο στο πλευρό του.

—Καλλίτερα να με σκοτώστε τώ-ρα, παρά να με κλείσετε στις φρι-χτές φυλάκες σας! είπτε εκείνος ά-νασκηρτίζοντας τούς ώμους του. Κι’ οι σύντροφοί μου θά έκδικήσουν ά-μέσως!

“Ο Γερμανός χαμήλωσε τό όπλο του, συνεννόηθηκε με τούς άλλους και δήλωσε:

—“Ας βγούν όπλισμένοι, ένας έ-νας!

—Θά βγύητε καθένας με τό όπλο του, φωνάζε πάλι ό Μονσενί. “Ενας ένας. “Εχω την ύπόσχεσι...

Την ίδια στιγμή, γαυγισαν όλα μα-ζι τα αυτόματα, νευρίζοντας τρύπες τήν πόρτα και τό μεσότοιχο. “Αν ύ-πληξαν άνθρωποι άπό πίσω, θά σκο-τώνόντουσαν όλοι.

Οι τρεις άπ’ τούς άστυνομικούς ώρμησαν πρós την πόρτα. Την βρή-καν κλειδωμένη. Την έσπασαν με κοντακίες... Τό διπλανό δωμάτιο ή-ταν άδειανό. Είχε πετύχει τό κόλπο του Μονσενί. Οι σύντροφοί του είχαν βρή τόν καιρό να δραπέτευσουν.

“Τώρα είχε πάλι ό Μονσενί τό δι-καίωμα να σκεφθ’ τόν έαυτό του, την τραγική του τύχη... Τόν άνέλα-θαν οι δυό Γερμανοί, ένώ οι άλλοι τρεις βγήκαν να ψάξουν για τούς φυγάδες. “Ενώ ό ένας άστυνομικός τόν άπειλούσε με τό αυτόματο, ό άλλος έψαζε τη σοφίτα. Δέν βρήκε τίποτα. Οι σύντροφοί του Μονσενί είχαν πάρει μαζί τους όλα τα έν-δοχοποιντικά χαρτιά.

“Επί τέλους, οι δυό άστυνομικοί άποφάσισαν να ξεκινήσουν. “Ο ένας προχώρησε έμπρός ακολουθώντας ό Μονσενί με τα χέρια ένωμενα πίσω άπ’ το σβέρκο του. Κι’ έρχόταν τε-λευταίος ό δεύτερος Γερμανός.

“Αρχισαν να κατεβαίνουν τη σκά-λα. “Ο Μονσενί προσπαθούσε να περ-πάη όσο τό δυνατόν χαμμένος! “Η-ξερε καλά τις γερμανικές φυλάκες και τούς δεσμοφύλακες... τα άνα-τριχιστικά αταρύρια: τη “σταλί-κη κάσκα, τό πανωμένο μπανιό, τό πυρμυμένο σίδερο, τό ξεριζωμ των νυχιών, τό βγαλμένο των ματιών...

Θά πέθαινε λοιπόν, έτσι νέος, χω-ρίς καν να υπορέση ν’ άμυνθί. “Ο, άν είχε κι’ αυτός ένα όπλο στο χέρι, θά πουλούσε άκριβά τη ζωή του. “Αλλά οι κανονισμοί της Άντιστάσε-ως απαγόρευαν στα μέλη της μέ-σα στην πόλη να είσαι όπλισμένος, γιατί αυτό θά ήταν η προκαταβολή-κή καταδίκη τους όταν τούς έπιαναν οι Γερμανοί.

Είχαν φτάσει στη μέση της σκά-λας. “Αν έπρόκειτο να κληθ’ ό Μον-σενί μία άπενυγμένη προσπάθεια, έπρεπε να βιασθ’ πριν τών φορτώ-σουν σ’ αυτοκίνητο πού περιμένε στην πόρτα! Συγκέντρωσε όλες τις πνευματικές και σωματικές του δύ-ναμεις... κι’ έδωσε ξαφνικά μία γε-ρή και καλοζυγισμένη κλωστή στην πλάτη του πρώτου Γερμανού. “Εκεί-νος έλασε την ίσορροπία του κι’ έ-πεσε με τα μούτρα στα πέτρινα σκα-λοπάτια. “Ο Μονσενί πήδησε πάνω στο νεφρό του, άκούμπησε με την κοιλιά στο κάγκελλο της σκάλας και γλύστρησε γρήγορα ως κάτω. “Η-ταν ένα παιγνίδι πού τό ήξερε άπό μικρό παιδί.

Περιμένε άπό στιγμή σε στιγμή να δουλέψη τό αυτόματο τού δευτε-ρου άστυνομικού να δεχθ’ τις σφαί-ρες στο κορμί του... “Ακούσε πρά-γματι ένα ξερό, μεταλλικό κρότο... αλλά κανένα πυροβολισμό!

“Ο νεμώστρος τού Γερμανού ή-ταν άδειανός! Δέν είχε σκεφθ’ να τόν άντικαταστή, άφού έρίριζε ό-λες τις σφαίρες του στο μεσότοιχο της σοφίτας!...

Τρελλός άπό χαρά, ό Μονσενί βρέθηκε με δυό πηδύματα στην έ-ξωπορτα, την άνοιξε και χάθηκε στο σκοτάδι. Είχε γλυτώσει, για μία ά-κόμη φορά, άπ’ τού Χάρου τα δόν-τια!...!

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΣΕΒΑΛΙΕ

ΟΙ ΧΗΜΙΚΟΙ

Έντυσαν τής γυναικές

Τι χρησιμεύει για τό άραιο φύλεν

“Αν οι γυναικές όλο του κόσμου συνήθιζαν άνέ-καθεν ν’ αλλάζουν κάθε τόσο τό ντυσίμ τους, δέν μπορούσαν όμως ποτέ ν’ αλλάζουν τα ύλικά πού χρησιμοποιούσαν γι’ αυτό. “Εμεναν άναγκαστικά πιστές στο λινό, τό μετάξι, τό μαλλί, τό μπαμπάκι, τό “ρενιόν”...

“Αλλά κι’ οι τριχές των σκυλιών—όπως άπέδει-παρδόσεις. “Η έλλειφι ύφαντικών ύλών έφερε την άνάγκη της άντικαταστάσεως τους. “Επιστήμονες, χημικοί, βιομήχανοι, άναζήτησαν καινούργιες πρ-ώτες ύλες για την κατασκευή ύφανμάτων. Κι’ έγιναν πραγματικά πολλές περιέργες έφευρέσεις, πού έ-πέτρεψαν στις μοντέρνες γυναικές να ντυθούν με τό πιο παράξενα χημικά ή βιομηχανικά προϊόντα.

Πρό 3 έτών, ό Γερμανός βιολόγος Κ. Βίνκλερ, τού πανεπιστημίου του Τύμπινγκεν, άντιγέειλε ότι είχε βρή τόν τρόπο ν’ άποκτήσουν οι άνελάδες μαλλί πυ-κνό και μακρύ, με τό όποιο μπορούσε να φτιαχί-ένα εξαιρετικά γερό ύφασμα. Την ίδια περίπου έ-ποχτι, Άγγλοι χημικοί κατάφεραν να φτιάσουν συν-θετικό μαλλί άπό φωσφικά άρσικά! Τό ύφασμα ά-“άρντιλ”. Είχε χρώμα κρέμ, ήταν πολύ ζεστό, δέν έμάζεψε με τό πλύσιμο και μπορούσε να βαφθ’ με όποιοδήποτε χρώμα. “Ο έφευρέτες του είχαν καλλί-τερα άποτελέσματα άνακατεύοντας τό σπην ύφανο! με πραγματικό ζωικό μαλλί.

“Επειτα χρησιμοποιήθηκαν οι τριχές των γυναι-κείων μαλλιών, για ύφασμα, πουλόβερ, γαντιά και παντόφλες! “Η ιδέα δέν ήταν έντελώς καινούρ-για. Πρό 50 έτών, τα μέλη μιας έξερευνητικής άπο-στολής του Νοτίου Πόλου φορούσαν γαντία πλεγμέ-να άπό μαλλιά γυναικών της Νορβηγίας.

“Αλλά κι’ οι τριχές των σκυλιών— όπως άπέδει-ξαν πρόσφατα πειράματα—με μία κατάλληλη κατε-ργασία μπορούν να δώσουν ένα ύφασμα γερό και ζε-στό ιδιαίτερας καταλληλότητας για όποιο.

Τό αλουμίνιο, πού θά είνε άρθεον μετά τόν πό-λεμο, θά χρησιμοποιήθ’ στην κατασκευή ύφανμά-των ατερών, έλαφρών και κομψών. “Εχει βρεθ’ μία ειδική μέθοδος κατεργασίας ύφανσεως και χρω-ματισμού του.

“Αλλο άπρόοπ

'Ο βασιληᾶς τῶν γυμνιστῶν

Τι λέγει καὶ τί ἐ πίζει

Ὁ 'Αλδὸς Κνάπ, ἕνας δι-
κηγὸς τοῦ Σικάγου, μπο-
ρεῖ νὰ θεωρηθῇ ὁ πνευματι-
κὸς ἀρχηγὸς τῶν γυμνιστῶν
τῆς Ἀμερικῆς. Ὡς πρόεδρος
τῆς Ἀμερικανικοῦ Συνδέ-
σμου 'Ηλιοθεραπεύσεως διευ-
θύνει κατ' οὐσίαν ὅλη τὴ γυ-
μνιστικὴ κίνησι τῶν Ἠνω-
μένων Πολιτειῶν.

Εἶναι 56 χρονῶν, ἀδύνα-
τος, ἡλιοκαμένος καὶ λίγο
φαλακρὸς. Ὅταν τὸν ἐπι-
σκεφθῇ καὶ σὺ γράφει
τοῦ, εἶδαμε τοὺς τοίχους
σκεπασμένους ἀπὸ διπλωμα-
τα, πιστοποιητικά... κ' ἂν
πὸ μιὰ ἐγχρωμὴ φωτογραφία
μιᾶς ὁλόγυμνης μελαχρινού-
λας μὲ θαυμασιὰς γραμμὲς!
Τὴν ὥρα ἐκείνη, ὁ Κνάπ ἄ-
νοιγε τὴν ἀλληλογραφία του.
Μὰς βεβαίωσε ὅτι παίρνει ἐ-
κατοντάδες γράμματα ἀπὸ
στρατιώτες, ποὺ σκοπεύουν
νὰ γίνουν γυμνιστὴν ὅταν
γυρίσουν στὰ ὀπίτια τους.

—Εἶνε πολὺ λογικὸ, μὰς
εἶπε, νὰ ἐνδιαφερόνται οἱ
στρατιώτες γιὰ τὸ γυμνισμὸ.
Ἐχουν βαρεθῇ πιά νὰ δέ-
χονται διαταγὰς ἀπ' τοὺς
γαλονάδες! Σὲ μιὰ κατα-
σκηνωσι γυμνιστῶν, δὲν μπο-
ρεῖ βέβαια νὰ φορέσῃ κα-
νεὶς γαλόνια!...

Μὰς ἔδειξε τὸ γράμμα ἐ-
νὸς λοχία ἀπ' τὴν Ἀλάσκα,
ὁ ὁποῖος τὸν βεβαίωσε ὅτι
ἐξεπρέλαιναται γιὰ τὸ γυ-
μνισμὸ, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ
τὸν ἐφορμήσῃ ἐκεῖ ποὺ βρί-
σκεται, τὸ χειμῶνα μὲ θερ-
μοκρασία κάτω τοῦ μηδενός
καὶ τὸ καλοκαίρι μὲ 10 ἐ-
κατομύρια κουνούβια!...

Ἐπειτα ὁ Κνάπ ἄρχισε νὰ
μὰς ἀναπτύσσῃ τὰ ἀγαθὰ
πρωτότυπα ἐπιχειρήματα καὶ
μὲ τὸ σχετικὸ χιῶμο:

—Πρῶτα ἀπ' ὅλα, μὰς
εἶπε, ὁ γυμνιστὴς κάνει οἰ-
κονομία στὰ ρούχα! Δεύτε-
ρον, γίνεται τέλειος δημο-
κράτης, ἐφ' ὅσον τὸ ντύσι-
μο μόνον δημιουργεῖ τις κοι-
νωνικὰς διακρίσεις. Τρίτον,
εἶνε καλὸς στρατιώτης, γιατί
ἔχει πᾶς νὰ περιποιηθῇ τὸ
σῶμα του, καὶ γιατί δὲν ἔ-
χει τὴν ἀνότητ ἐκείνη σεμνο-
τυφία ποὺ δοκιμάζουν πολ-
λοὶ ἄνθρωποι ὅταν πρωτογί-
νεται στρατιώτης καὶ πρέ-
πει νὰ ὑποθῇ ἐμπρὸς σ'
ὅλους τοὺς συναδέλφους του.

Καὶ κατέληξε ἔτσι στὸ
συμπέρασμα ὅτι... ὁ γυ-
μνιστὸς συντελεσε στὴ νίκη
τῶν Συμμάχων!

Μὰς βεβαίωσε ἐξ ἄλλου
ὅτι οἱ γυμνιστὴ ἀδαιοδοροῦν
τελείως γιὰ τις ασύντη Ι-
στορίες.

—Εἰγώ, μὰς εἶπε, ὅταν τις
ἀκούω, γελῶ, ἀλλὰ μόνον μὲ
τὴν ἀνοησία ἐκείνων ποὺ τις
διηγείται. Γιατί δὲν θεωρῶ
ἀσυντομία ποὺ εἶνε σκέσι
τὸν ἴδιο λόγο, οἱ γυμνιστὴ
δὲν κυττάζουν ποτε τις καρ-
ποειδὲς ἐκείνες μὲ τὰ προ-
κλητικὰ «γυμνά», ποὺ ἐνδο-
αίζουν ὅλον τὸν ἄλλο κόσμῳ
γιὰ παρουσιάζοντας μὲ τὸ
θέλημα τοῦ κρυφοῦ κ' ἂν
παγορροῦνται.

Φρονεῖ ἀκόμη ὅτι ὁ γυμν-
ιστὸς ἀποτελεῖ ἕνα περιφρη-
μὸ ἀντιφάρμακον κατὰ τῆς ψευ-
τοπρηφάνειας.

—Σὲ μιὰ κατασκηνωσι
γυμνιστῶν, μὰς ἐξήγησε, κά-
θε ἄνθρωπος εἶναι ὅχι ὅτι
φαίνεται πῶς εἶναι, ἀλλὰ
ὅτι εἶναι πραγματικά! Τὰ
σωματικά του ἐλαττώματα
δὲν κρύβονται πιά, μὲ τὴν
τέχνη τοῦ ράφτη του, καὶ

γι' αὐτὸ ἀκρίβως προσπα-
εῖ μὲ κάθε τρόπο νὰ τὰ δι-
ορθώσῃ ἀληθινά.

Ἐκεῖ τὴ γνῶμη ὅτι πρέ-
πει νὰ ἱδρυθῇ σὲ κάθε πό-
λι κατασκηνώσεως γυμνιστῶν,
ὅπου τὴν ἐποπτεῖα τῶν δημο-
τικῶν ἀρχῶν, ὅπου θὰ μπο-
ρῇ νὰ πᾶν καθένας μὲ τὴν
οἰκονομίαν του—γιατί οἱ
περισσότερες τέτοιες κατα-
σκηνώσεις ποὺ ὑπάρχουν σή-
μερα, οἱ ἄντρες εἶναι χωρι-
σμένοι ἀσχητὰ ἀπ' τις γυ-
ναῖκες.

Υπολογίζει ὅτι ὑπάρχουν
ἤδη στίς Ἠνωμ. Πολιτείες
περὶ τοὺς 40.000 γυμνιστῶν.
Ἡ ἔτησια συνδρομὴ στίς ὀρ-
γανώσεις τους εἶναι 25 δολ-
λάρια γιὰ τις οἰκονομίες ἡ
γιὰ ἄντρες μόνους καὶ 10
δολλάρια γιὰ γυναῖκες μόν-
ες. Γιατί αὐτὴ ἡ διαφορά
τιμῆς; Γιὰ νὰ προσελκύονται
περισσότερες γυναῖκες; Ὀχι,
καθόλου! Ἐπειὶ μιὰ γυναῖ-
κα μόνη δὲν εἶχε συνήθως
πολλὰ λεπτὰ μὰς ἐξήγησε ὁ
Κνάπ.

Ὁ 'Αλδὸς Κνάπ πρῶτον-
δεφάρθηκε γιὰ τὸ γυμνισμὸ
ὅταν ἦταν ἀκόμα παιδί καὶ
ζοῦσε στὴν Ἀυστρία.

—Τὸν καιρὸ ἐκεῖνον, μὰς
εἶπε γελώντας, ἐθερεῖτο ἔγ-
κλημα νὰ βγάλῃ κανεὶς τὰ
καπούτσια του ἐμπρὸς σὲ
ἀλλοῦς ἀνθρώπους! Καί, τὸ
1912, μιὰ γυναῖκα συνελή-
φθη στὸ Σικάγο, γιατί ἐμ-
φανίσθηκε ἑκατόμυρια!...

Ἄν, στὰ ἐπόμενα 25 χρόνια,
κάνουμε ὅσες προόδους κά-
ναμε στὴν τελευταία εἰκοσι-
πενταετία, τὰ ρούχα θὰ λεί-
ψουν ὁλότελα. Τὰ πρῶτα
συμπτήματα ἔχουν ἐμφανί-
σθῃ ἤδη στίς λουτρούλες,
ὅπου τὸ μαγιὼ ἀρχίζει νὰ
θεωρεῖται κατὰ τὴν ἀπρηχαιώ-

μένο, ὅπως π.χ. τὸ μουστάκι
ἢ ὁ παλῶς καναπές.
Τὸ 1940, στὸ Ἐθνικὸ Γυ-
μναστικὸ Συνέδριον τοῦ
Νιού- Τζερσεϋ, ὁ Κνάπ ἀνα-
κηρύχθηκε «βασιλεῖς τῶν
γυμνιστῶν». Τὸν ἄλλο χρόνον
ὁμως, τοῦ πήρε τὸν τίτλον ἔ-
ως πρῶτον μὲν, ὁποῖος,
ἐξ ἡ βορρᾶς ἀργότερα, παν-
τρεύτηκε μὲ τὴν χαριτωμένη
κοπέλλα ποὺ εἶχε στεφθῇ
ἀεσίσλισσα.

Ὁ Κνάπ ἐκδίδει ἕνα γυ-
μνιστικὸ περιοδικὸν μὲ τὸν τί-
τλον «Ἡλῖος καὶ ὕψος». Οἱ
εἰκόνες ποὺ δημοσιεύει τὸ πε-
ριοδικὸν αὐτὸ δὲν ἔχουν συ-
νήθως ἀπὸ κάτω ἐξήγησι...
γιατί μιλοῦν μόνες τους!

ΝΤΕΜΠ ΜΑ-ΥΕΡΣ

♦♦
Μιὰ δίκη
ποὺ διαρκεῖ 10 αἰῶνες

Στὰ ἱταλικά δικαστήρια
ἐκκρεμῖ μιὰ ὑπόθεσις ἀπ' τὸ
ἔτος 999. Τὸν καιρὸ ἐκεῖνον,
κάποιος πλούσιος κτηματίας
εἶχε πιστέψῃ— ὅπως οἱ πε-
ρισσότεροι σύγχρονοί του—
ὅτι ὁ κόσμος θὰ καταστρεφθῇ
τὸν 1000. Γιὰ νὰ τὸν σώσῃ
λοπὸν τὴν ψυχὴ του,
εἶχε χάρισις σ' ἕνα μοναστή-
ρι ἕνα ὁλοκαίρι βουὸν, κον-
τὰ στὴ Νεάπολι. Ἀλλὰ ὁ
κόσμος... δὲν ἔπαθε τίποτε,
καὶ ὁ κτηματίας ἔβλεπε τότε
τὴν ἀκρόσθῃ τὴν δωρεά. Ἐμ-
πλεξε ἔτσι στὰ δικαστήρια,
καὶ ἡ ὑπόθεσις δὲν ἔχει ἀκό-
μη τελεωθῇ! Τώρα διεκδι-
κοῦν τὴν κυριότητα τοῦ βου-
νοῦ οἱ δύο γειτονικὰ κοινό-
μητες Ραβέλλα καὶ Λεττέρρα.
Ἐχουν ἐξετασθῇ ἄπειροι
μάρτυρες κ' ἔχουν ὑποβάλ-
θῃ ἀμέτρητα δικογράφα ἐπὶ
145 χρόνια, χωρὶς νὰ ληφθῇ
ἀκόμα καμμιὰ ἀπόφασις.

Κι' ὁ Θεὸς μόνον ἔχει πό-
τε δὲ δώσουν τὰ ἱταλικά δι-
καστήρια ἕνα τέλος στὴν ὑ-
πόθεσι.

Η ΖΩΗ Σ' ΕΝΑ ΜΑΚΡΥΝΟ ΚΟΣΜΟ

Κατοικοῦνται οἱ ἀμέτρητοι κόσμοι τοῦ Ἀ-
πείρου. Ποιὲς συνθήκες ἐπικρατοῦν σὲ καθένα
αὐτούς; Νὰ δοῦ ἐρωτήματα, στὰ ὁποῖα ἡ ἀρ-
γὴ πολὺ νὰ δώσῃ ἀπάντησι ἡ Ἐπιστήμη.
Τὸ Σύμπαν ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀμέτρητα πλα-
νητικά συστήματα σὰν τὸ δικό μας. Ἀς πα-
ροῦμε ἕνα ἀπ' αὐτὰ: Ἐκεῖνον ποὺ περιτρέ-
φεται γύρω ἀπὸ τοὺς πολλὰπλοῦς «ἡλίου»
τῶν Διδυμῶν. Οἱ Διδυμοὶ εἶναι τὰ ἄστρα ποὺ
λέγονται Κάστωρ καὶ Πόλυδευκῆς. Τὸ πρῶτον
ἀπ' αὐτὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία ἄστρα, ποὺ
φαίνονται ἀπ' τὴ Γῆ σὰν ἕνα μόνον, γιατί βρί-
σκονται πολὺ μακρὰ. Ἀλλὰ κι' οἱ μεταξὺ
αὐτῶν ἀποστάσεις εἶναι τεράστιες. Τὸ ἕνα ἀπ'
αὐτὰ π.χ. ἀπέχει ἀπ' τὸν Πόλυδεῦκα 4½ «ἐτη
φωτός», δηλαδὴ 425 τρισεκατομύρια χιλιό-
μετρα!

Ἀς ὑποθέσουμε λοιπὸν ὅτι βρισκόμαστε σ'
ἕνα πλανήτη, ποὺ περιστρέφεται γύρω ἀπ' τὰ
λαμπρότατα αὐτὰ ἄστρα. Οἱ κάτοικοι του θὰ
βλέπουν τέσσερες ἡλίου, ποὺ θὰ φαίνονται
μικρότεροι ἀπ' τὸ δικό μας ἐξ αἰτίας τῆς με-
γάλης ἀποστάσεως, ἀλλὰ ἀσυγκρίτως φωτει-
νότεροι. Τὸ ἡλιακὸ φῶς θὰ εἶναι ἐκτυφλωτικὸ
στὸν κόσμῳ αὐτῷ, θὰ παίρνῃ δὲ ἀποχρώσεις
κόκκινες, μπλε ἢ κίτρινες σὲ διάφορες ὥρες
τῆς ἡμέρας.

Δὲν θὰ ὑπάρχῃ διόλου νύχτα σ' αὐτὸ τὸν
πλανήτη. Μόνον, σὲ ὀριζήμενες ὥρες, θὰ λιγο-
στεύῃ κάπως τὸ φῶς. Ἐπει, οἱ κάτοικοι του
δὲν θὰ κοιμούνται ὅπως ἐμεῖς ἐπὶ ὁρισμένα
χρονικά διαστήματα, ἀλλὰ θὰ παίρνουν κά-
που- κάπου ἕνα σύντομον ὕπνου στίς ὥρες τῆς
δυνατώτερης λιανίδας καὶ ἐξάτης.

Ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς ζωῆς τους θὰ τοὺς φέ-
ρῃ μιὰ νεκρὴ ἐξασθί καὶ φιλοπόλεμος διαβί-
σις. Θὰ θεωροῦν τὸν πόλεμον σὰν ἕνα συνθη-
μένη ἀσφάλεια τῆς καθημερινῆς ζωῆς τους. Ἡ-
δίας οἱ μάχες τους θὰ γίνονται ἀγριώτερες
κατὰ περιόδους χρονικά διαστήματα, ὅταν δη-
λαδὴ θὰ ἔρχονται πρὸς κοντὰ ὁ τέσσερες ἡλίοι
καὶ θ' αὐξάνῃ ἡ ἐπίδρασις τῶν κηλίδων τους—
γιατί ἡ Ἐπιστήμη πιστεύει ὅτι οἱ πολεμικὲς
περίοδοι στὴν ἱστορία τῆς Γῆς ἔχουν ἀμεση
ἐξάρτησι ἀπ' τις κηλίδες τοῦ ἡλίου.

Τὸ κλίμα τοῦ μακρυνοῦ πλανήτου θὰ εἶναι
ἀνυπόφορον γιὰ ἕναν ἀνθρώπινον σ' αὐτὸ. Ἡ
θερμοκρασία θὰ παρουσιάζῃ τεράστιες κ' ἀπὸ-
τομες ἀλλαγὰς στὸ διαστήμα τῆς ἡμέρας. Καί
θὰ ἐπικρατοῦν φοβεροὶ κατακλυσμοὶ κ' ἀνε-
μοστρόβιλοι, ποὺ θὰ ξεσπάζουν ἐξαιτίας καὶ
θὰ σταματοῦν τὸ ἴδιο ἀπτόμῳ. Εὐτυχῶς ποὺ
ἡ Γῆ μας δὲν ἔχει τέτοιες ἰδιότητες!...

.....

Ἡ «τράπεζα τῶν μαύρων»

Ἡ φθίσιας τοῦ Ρίτσαρντ Μπράιτ

τας ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ τὴν
πραγματικὴ ἀπελευθέρωσι καὶ τὴν πρόοδο τῆς
φυλῆς του.

Καὶ μὲ τὴν ἐπιμονὴ καὶ τὴν ἀκούραστη δρα-
στηριότητα του, ἐπέτυχε. Κατ' ὁμολογίαν πο-
σὸλοχία γιὰ τοὺς μαύρους στίς περισσότερες πό-
λεις, ἔφερε τοὺς ὁμοεθνῆς του σὲ ἐπαφὴ μὲ
λεῖς, ἔφερε τοὺς ὁμοεθνῆς καὶ ἔκοψε τοὺς λευ-
κὸν ἀμερικανικοὺς πολιτισμὸ καὶ ἔκοψε τοὺς λευ-
κὸν νὰ τοὺς ἐκτιμῶν καὶ νὰ τοὺς σέβονται.
Ἀλλὰ τὸ ὄνειρό του ἦταν νὰ τοὺς κάμῃ καὶ
οἰκονομικὰ ἀνεξαρτήτους. Σκέφθηκε, λοιπὸν, νὰ
ἱδρύσῃ μιὰ «τράπεζα τῶν μαύρων». Οἱ πρῶτοι,
ἱδρυοὶ μιὰ «τράπεζα» ἔκαμε γινώστὸ τὸ σκέδιον
ὁμῶς, τοὺς ὁποίους ἔκαμε γινώστὸ τὸ σκέδιον
αὐτῶν, ἐγέλασαν μαζί του. Οἱ μαύροι δὲν ἦταν
πολλοί, τί θὰ τὴν ἔκαναν πλούσιοι, πρέπει νὰ
—Ἀκριβῶς γιὰ νὰ γίνουν πλούσιοι, πρέπει νὰ
ἀποκτήσῃ τὴν τράπεζά τους, εἶπεν ἀπάντησι
ὁ Μπράιτ.

Ἀπευθύνθη τότε στοὺς δασκάλους τῶν scho-
λεῖων ποὺ εἶχε ἱδρύσει καὶ μὲ τὴν βοήθειά τους
κατ' ὁμολογίαν νὰ συγκεντρώσῃ μερικὰ χρήματα. Μὲ
αὐτὰ ἀγόρασε ἕνα αεροπλάνο καὶ μ' ὅλο πού
ἦταν 60 χρόνων, ἄρχισε νὰ γυρίζῃ ἀπὸ τὴν μιὰ
πολιτεία στὴν ἄλλη, προπαγανδίζοντας τὴν ἱ-
δρυσι τῆς νέας τράπεζας, ἡ «τράπεζα τῶν μαύ-
ρων» ἀνοίγε τις πύλες τῆς στὴ Φιλαδέλφεια.

Ὁ Μπράιτ ἄρχισε ἀπὸ τότε νὰ τοὺς
τίς ἐπιχειρήσεις τῶν ὁμοεθνῶν του καὶ νὰ τοὺς
ἐνίσχυῃ μ' ἕναν τρόπο, ποὺ ἀποτελεσματικῶς
πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἐξελίχθησαν σὲ πλούσιους.
Γοργὰ σὲ σημαντικὰς παρ' ὁμοεθνῶν τῆς οἰκονομ-
κῆς ζωῆς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν.

Παράλληλα ἡ «τράπεζα τῶν μαύρων» ἀποχτοῦ-
σε μεγάλη πίστι καὶ μεταξὺ τῶν λευκῶν ἀκόμη,
ποὺ ἀντιπροσωπεύουν σήμερὰ τὸ 1/6 τοῦ συν-
ολικοῦ ἀριθμοῦ τῶν κατοικήτων.

Ὁ Ρίτσαρντ Μπράιτ γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὸ τὸ
ἀποτέλεσμα ἀφίερσε ὅλες τις δυνατόειες του καὶ
ἐπὶ ἀρκετὰ χρόνια πᾶς δὲν ἐκοιμήθηκε περισ-
σότερον ἀπὸ τέσσερες ὥρες τὸν ἡμεροῦν, ἀ-
φιερώνοντας ὅλες τις ἄλλες ὥρες στὴν διοικη-
τικὴ τράπεζα. Πρῶτον, ὁμῶς, πάντα λιτότα-
τος στὴ ζωὴν του καὶ, γιὰ ἀνταμοιβὴ τῶν κόπων
του, δὲν θάλασε νὰ πληρωθῇ ποτὲ περισσότερον
ἀπὸ ἕνα ἀπλὸ μισθὸ δασκάλου!

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΑΡΜΙΣΤΡΟΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οἱ δύο Γάλλοι κατασκοποὶ κανο-
νίζουν τὰ πάντα στὸ Παρίσι καὶ
φεύγουν γιὰ τὴν Γερμανία. Περ-
νοῦν τὰ σὺννορα μὲ τὴ βοήθεια
τῶν Γάλλων ἀνταρτῶν καὶ τῶν
Ἀγγλῶν κατασκοπῶν. Φτάνουν
στὸ Βερολίνο κ' ἔρχονται σ' ἐ-
παφὴ μ' ἕνα διαδολεμένο Ἀγ-
γλο κατασκοποὶ τὸ Τζάκ. Τὰ
σχέδια τῶν ἀκτινῶν τῆς σιωπῆς
τὸν θάνατον ἔχουν παραδο-
θῇ σ' ἕνα Γερμανὸν καθηγητὴ.
Ἐνερگوῦν συνεισὰ νὰ τὰ κλέ-
ψουν ἡ νὰ τὰ καταστρέψουν.

22ον —Πρόκειται γιὰ μιὰ
πληροφορία, τὴν ὁποία
εἶχε τὴν τελευταία στιγ-
μή. Ἐμεθα δηλαδὴ, ὅτι
ὁ καθηγητὴς δὲν δέχθηκε τοὺς
φρουρούς τῆς Γκεσταπο, γιατί βα-
σιλεύει στίς παγίδες, τις ὁποῖες
ἔχει στήμενες στὸν κήπον ποὺ πε-
ριβάλλει τὸ μεγάλο κίοςκι, σὸ ὁ-
ποῖο ἔχει ἐγκαταστήσει τὸ ἐργα-
στήριόν του.

—Νὰ πᾶρῃ ὁ διάβολος! Βλα-
στήμησε ὁ Καρτιέ. Καὶ τώρα τι
γίνεται; Ὑπάρχουν αὐτὲς οἱ πα-
γίδες ἢ πρόκειται γιὰ διάδοσι;
—Ὁ καθηγητὴς εἶνε σταντικὸς
ἄνθρωπος. Ὅλα πρέπει νὰ τὰ πε-
ριμένῃ κανεὶς ἀπὸ αὐτόν. Ὡστόσο
δὲν θὰ μείνουμε μὲ σταυρωμένα
τὰ χέρια.

—Τί σκέπτεσαι νὰ κάμῃς, Τζάκ;
—Τὴ δουλειά μου. Αὐριο κ' ὁ-
λας θὰ μάθω ἀν ὑπάρχουν αὐτὲς
οἱ περιφρημὲς ἀνθρωποπαγίδες καὶ
τί εἶδους εἶνε.
—Χάνουμε μιὰ μέρα, εἶπε ὁ
Ζάκ.

—Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἄλλοις,
παρητήρησε ὁ Καρτιέ. Ἄν ἦταν
γκάφῃ, γονδροειδῆς ἂν πέφταμε
σὰν βλακὲς στὰ σταντικά μηχανή-
ματα αὐτοῦ τοῦ διαδολογερμανοῦ.
Ἡ συζήτησις συνεχίζεται μέσα
στὸ σκοτάδι σιγανά, μὲ προφύλα-
ξι. Ἐχουν οἱ τοῖχοι αὐτὰ στὸ Βε-
ρολίνο καὶ τὰ δέντρα μάτια! Ἀν
τοὺς ἀκούσουν, ἂν τοὺς ὑποψιά-
σθουν εἶνε χαμένοι. Τοὺς περιμέ-
νουν σκληρὰ βασανιστήρια καὶ κα-
τόπιν ὁ θάνατος. Τὸ γνωρίζουν κα-
λὰ αὐτοὶ, ἀλλὰ ἔχουν λάβει καὶ οἱ
τρεῖς τὰ μέτρα τους. Ἀν δὲν περ-
νίσουν νὰ χρησιμοποιοῦν τὰ πι-
στολία τους, κρατοῦν ἐπάνω τους
ἀπὸ ἕνα σωτήριον, ὅπως τὸ ἀπο-
καλοῦν, γάπι. Εἶνε τὸ γάπι τοῦ
λουτροῦ. Πρόκειται δηλαδὴ γιὰ
ἕνα δραστικώτατον δηλητήριο. Τὸ
γάπι τὸ ἔχει ὁ καθένας τους κρυ-
μένος σὸ κομμάτι τοῦ μανικετιοῦ
του. Θὰ σπᾶσουν μὲ τὰ δόντια
τους τὴν γυάλινη χάντρα τοῦ κομ-
πιού, θὰ καταποιοῦν τὸ δηλητήριο
κ' ὅλα θὰ τελειώσουν. Ὀχι, δὲν
θὰ μπόρουν οἱ Γερμανοὶ νὰ τοὺς
βασανίσουν καὶ νὰ τοὺς ἀποσπᾶ-
σουν τὰ μυστικά τους.

Τελειώνουν σὲ λίγο τὴ συζήτη-
σιν αὐτὴ καὶ χωρίζουν.
—Ὁ Τζάκ ἂν ἀναλῇ νὰ μᾶς
γιὰ τις παγίδες ποὺ ἔχει στὸν κή-
πον τοῦ Γερμανοῦ καθηγητῆς καὶ
αὐριο τὸ βράδυ θὰ συναντηθῶν
στὸ ἴδιο μέρος γιὰ νὰ τὰ πυνεῖ.
Ὁ Καρτιέ κ' ὁ Ζάκ σφίγγουν
τὸ χεῖρ καὶ κατασκῶνται καὶ τοῦ
εὐχονται καλὴ ἐπιτυχία.

Δὲν γνωρίζουν τὸ Τζάκ παρὰ
λίγες μέρες κ' ὁμῶς νοιώθουν γι'
αὐτὸν βαθεῖα ἀγάπη. Τὸν θεωροῦν
ἀδελφόν τους. Τὸς συνδέει ὁ κίν-
δυνος, ὁ τρομερὸς κίνδυνος ποὺ
τοὺς ἀπειλεῖ σὲ κάθε τους βῆμα,
τοὺς ἀδελφώνει ἡ κοινὴ προσπά-

βάλουμε τὰ σχέδια στὸ χεῖρ.
—Δὲν πρόκειται γι' αὐτὸ μόνον.
Πρέπει νὰ γίνουν ὅλα σάχη.
—Πιάς;
—Θ' ἀντιπνέσουμε τὸ ἐργαστή-
ριο τοῦ Γερμανοῦ καθηγητῆ στὸν
ἀέρα. Αὐτὴ εἶνε ἡ καλύτερη δου-
λειά.

—Λίγο δύσκολη.
—Ὀχι δὰ. Εὐκολώτερη ἀπ' τὴν
κλοπὴ τῶν ἐγγράφων.
—Θ' ἀνασταθῇ τὸ Βερολίνο.
—Μοῦ εἶνε ἀδιάφορο. Ἀς πε-
τύχουμε καὶ κατόπιν ἂς μὲ κούουν
σὲ χίλια κομμάτια!
—Πάντως δὲν πρόσεξες κάτι.
—Τί ἐννοεῖς;
—Ὅτι τὰ ἀγγλικά αεροπλάνα
ἔφευγαν. Ἀν χρησιμοποιοῦνται
οἱ ἀκτίνες τῆς σιωπῆς καὶ τοῦ
θανάτου δὲν ἔφρασαν καὶ σπουδαία
ἀποτέλεσματα. Σταμάτησαν ἱσως
γιὰ λίγες στιγμὲς ὁ μὲτὸν τῶν.
Αὐτὸ ἦταν ὅλο.

—Ναί, ἱσως... αὐτὸ συνέβη ἀ-
πόψε. Δὲν ἔβλεψα ὅμως τί πρό-
κειται νὰ συμβῇ αὐριο, ἂν ἡ ἐ-
φεύρεσις τελειοποιήθῃ.
—Ἐχεῖς δίκιο.
Ἡσυχία ἀπῆλθε πάλι στὸ Βε-
ρολίνο. Κανένας βόμβος δὲν ἀ-
κούγεται. Τὰ αεροπλάνα εἶχαν,
χωρὶς ἄλλο, ἐξέφυγαν.

Οἱ δύο Γάλλοι κατασκοποὶ ἀ-
νέπνευσαν μ' ἀνακούφισι.
—Ἀς κοιμηθῶμε, εἶπε ὁ Ζάκ.
Αὐριο δὲν ἔβλεψα τί μπορεῖ νὰ
συμβῇ. ἱσως... καὶ νὰ κοιμη-
θῶμε γιὰ πάντα...
—Ἐὰν γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ
Θεοῦ!

Τὴν ἄλλη μέρα, μόλις ἔπρεπε τὸ
σκοτάδι, οἱ δύο Γάλλοι κατασκο-
ποὶ βρισκόντο στὸ μέρος ποὺ
συναντήσαν τὸ Τζάκ. Δὲν περιμέ-
ναν πολὺ. Ὁ Τζάκ ἔφρασε πρὶν
τῆς ὥρας του, καὶ μόλις τὰ κεφά-
τος.

—Ἐχω εὐχάριστα νέα, εἶπε.
—Λέγε, Τζάκ, τοῦ εἶπε ὁ Καρ-
τιέ. Σ' ἀκούει.
—Τὰ περὶ παγίδων εἶνε διάδο-
σις γιὰ ἐκφορμὴ τῶν περιέργων.
—Δόξα σοὶ ὁ Θεός!
—Φρουρεῖ ὁμῶς τὸ ἐργαστήριον
ἕνας φύλακας.

Ὁ Καρτιέ κατασούφιασε.
Συλλογίσθησε λίγο καὶ ψιθύ-
ρισε:
—Τόσο τὸ χειρότερον.
—Τί θὰ γίνῃ μ' αὐτόν; ρώτησε
ὁ Ζάκ.

—Θ' ἀναγκασθῶμε νὰ τὸν κά-
μουμε νὰ σώσῃ. Θὰ πεθάνῃ!
Ἀμὴν! εἶπε ὁ Τζάκ μὲ τὸ συ-
νηθισμένον χιῶμο του.
Κατόπιν ὁ Καρτιέ ἐξήγησε στὸ
Τζάκ τί ἔπρεπε νὰ κάνουν.
—Τὸ ἐργαστήριον πρέπει νὰ τι-
ναχθῇ στὸν ἀέρα, τοῦ τόνισε.
—Θὰ τιναχθῇ, ἀπάντησε ὁ Τζάκ.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΟΥ

Κάποιος ἐροιστέχνης στατιστικὸς, στενοκέφαλος καὶ
ἐκθρόος ἀπονόνας τῶν μετρηθῶν πλησίον μιὰ μέρα ἕνα
οἰδορῶτον κρασοπότηρα ποὺ καθόταν σ' ἕνα παγκάκι τοῦ
Ζαππεῖου καὶ οἰαντοτραγουδοῦσε καὶ τοῦ εἶπε αὐστηρά:

έδώ. Ο Ζάκ θα βρίσκεται έξω από το σπίτι του καθηγητού για να βλέπει τι γίνεται.

—Προτιμώ να σάς συναντήσω και τους δύο εδώ, είπε ο Άγγλος κατάσκοπος.

—Γιατί το λές αυτό;

—Προτιμώ ν' αναθέσω την παρακολούθησή σ' άνθρωπο δικό μου που ξέρει καλά τα πρόσωπα και τα πράγματα.

—Συμφωνώ, απάντησε ο Καρτιέ. Άς γίνει έτσι. Φέρε μαζί σου την ωρολογιακή βόμβα. Και τα μάτια σου τέσσερα, φίλε μου. Θα ήταν τρομερό να πνιγούμε μέσα στο λιμάνι, να την πάθουμε την τελευταία στιγμή.

—Μπορείτε να είσαστε ήσυχοι. Χώριστα.

Οι δύο Γάλλοι τράβηξαν για το κρησφύγετό τους. Έπρωσαν εκεί γιατί το θεωρούσαν ως πιο άσφαλές.

—Όλα πάνε καλά, είπε ο Καρτιέ στο σύντροφό του. Αύριο είναι η κρίσιμη νύχτα. Άς ελπίζουμε ότι ο Θεός θα μας βοηθήσει μέχρι τέλους στο δίκαιο έργο μας.

Πλάγιασαν αλλά δεν μπόρεσαν να κοιμηθούν. Σκεφτόντουσαν την αυριανή τους εγχείριση. Σε κάποια ώρα ο Καρτιέ φώναξε:

—Ζάκ, κοιμήθηκε;

—Όχι, Ζάν, απάντησε ο Ζάκ. Όταν στριφογυρίζουν στο κεφάλι του ανθρώπου χίλιες σκέψεις δεν μπορεί να κοιμηθεί κανείς.

—Άκουσε, Ζάκ. Δεν ξέρω τι θα συμβεί αύριο. Άν όμως είναι γραφτό μου να χάσω τη ζωή μου έχω μία παράκληση να σου κάνω.

Ο Ζάκ άνασχεώθηκε έννευρι-σμένος.

—Δεν άκούω τίποτε, είπε, δεν θέλω ν' άκούσω τίποτε. Άπορώ μάλιστα πώς είσαι τόσο άπαισιό-δοξος. Έχασες το θάρρος σου;

Ο Καρτιέ χαμογέλασε μελα-χολικά.

—Δεν έχασα το κουράγιο μου, φίλε μου, αποκρίθηκε. Κάνω ό,τι θα έκανε κάθε λογικός και φρό-νιμος άνθρωπος. Προβλέπω... προ-νοώ. Είμαστε άνθρωποι. Δεν ξέ-ρουμε ποιά είναι το γραφτό μας. Στο Παρίσι άφησα τη μνηστή μου. Είπε το μόνο πρόσωπο που λα-τρεύω, που αγαπώ, έπειτα από την Πατρίδα. Μίλησα σχετικώς και με το φίλο μας το Ντελπί την τελευταία νύχτα που θα φεύγαμε από το Παρίσι. Οι καιροί είναι ά-σχημοι, Ζάκ. Θέλω λοιπόν, άν γυ-ρίσεις μόνος στο Παρίσι, χωρίς έ-μένα, να ενδιαιρέσεις για την ά-γαπημένη μου που θα μείνει έρη-μη στον κόσμο.

—Θα γυρίσουμε στη Γαλλία, είπε με πείσμα ο Ζάκ.

—Μακάρι. Ο Θεός να βάλει το χέρι του. Σ' εναντία όμως περί-στασι ύποσχεόμυ ότι θα έν-διαφερόμης για την μνηστή μου.

—Είχες ποτέ την παραμικρή άμ-φιβολία γι' αυτό;

—Όχι, Ζάκ, σέ θεωρώ καλό κι' άφροσύμενο φίλο.

—Μπορείς λοιπόν να είσαι ά-πολύτως ήσυχος, άν και είμαι βέ-βαιος πως θα γυρίσουμε στο Πα-ρίσι θριαμβευτικά και πολύ γρή-γορα μάλιστα.

—Φοβούμαι, Ζάκ, ότι οι Γερ-μανοί θα ζητήσουν να έκδικηθούν στρεφόμενοι εναντίον της αγαπη-μένης μου.

—Άν μπόρεσουν να τη βρούν.

—Φυσικά. Εύτυχώς βρίσκεται σέ καλά χέρια. Ο Ντελπί άγρυπ-νεί. Οόόσο βασίζομαι σέ έένα.

Ο Ζάκ άπλώσε και του έοφισε το χέρι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Αίσθητικόν 'Επιστημονικόν

Εργαστήριον

Βερανζέρου 12α

Αναλαμβάνει την εξέλιψιν ό-λων των δυσμορφιών τοό προσώ-που, ός και την ριζικήν άποτρι-χυσιν, εξαφανίζει τας ρυτίδας, ούλάς, έγκαύματα, στίγματα (πα-νάδες), στίγματα εολογίας και θε-ραπεύει την τριχοπύκνιν.

ΔΥΟ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ

θρησκείες στο Λονδίνο

Οι «Υίοι του Άβραάμ» και οι Μπαχαί της Περσίας

Παίδς θα πίστευε ποτέ ότι υπάρ-χουν στη σημερινή πολύπτυχη έπο-χή μας, και μάλιστα στην καρδιά του χιλιετούμενου Λονδίνου, άνθρωποι που ασχολούνται με άλ-λόκοτες θρησκευτικές αίρέσεις; Δεν θα το πίστευα κ' έγώ, άν δεν μ' έ-πειθαν τα μάτια μου κι' τ' αυτά μου...

Οί πληροφορίες που είχα μαζέ-ψει, με ώδηγησαν στο σπίτι μιας καλοκάγαθης και συμπαθητικής γρηάς κυρίας. Όταν της έξηγησα το σκοπό της επίσκεψής μου, μ' έμ-πασε σέ μια άπέραντη σάλλα, γε-μάτη από μεγάλα μετάλλινα κιώ-ματά, όλα όμοια μεταξύ τους. Μοί-στην έλε με φωνή έκκλησιαστική:

— Πηγαίνουμε προς το κατώ, νέε μου κύριε! Ο Θεός έχει κατώ δικασίες στην τήν πόλι... αλλά κι' δόλοκληρο τον κόσμο! Δεν θα είναι άλλωστε ή πρώτη καταστροφή κι' ρεπε ότι έχει ένακαταστροφή κι' άλλοτε ο κόσμος από τον κατα-κλυσμό. Τώρα τον περιμένει δέυ-τερη καταστροφή, έπειτα από λίγο καιρό! Τώρα όμως δεν θα βρέξη. Άπεναντία, θα στερήσουν όλα τα νερά από σάραντα μέρες και σαράν-τα νύχτες... οι θάλασσες, τα πα-τάμια, οι πηγές, τα ύδραγωγεία...

Έδειξε μία άπ' τις μεταλλίνες κάσες και πρόσθεσε:

— Έμείς όμως, οι πιστοί, έχου-με προειδοποιηθή, για να έπισχου-με, όπως άλλοτε ο Νώε κ' οι δικοί μου...

Οί πληροφορίες που είχα μαζέ-ψει, με ώδηγησαν στο σπίτι μιας καλοκάγαθης και συμπαθητικής γρηάς κυρίας. Όταν της έξηγησα το σκοπό της επίσκεψής μου, μ' έμ-πασε σέ μια άπέραντη σάλλα, γε-μάτη από μεγάλα μετάλλινα κιώ-ματά, όλα όμοια μεταξύ τους. Μοί-στην έλε με φωνή έκκλησιαστική:

— Πηγαίνουμε προς το κατώ, νέε μου κύριε! Ο Θεός έχει κατώ δικασίες στην τήν πόλι... αλλά κι' δόλοκληρο τον κόσμο! Δεν θα είναι άλλωστε ή πρώτη καταστροφή κι' ρεπε ότι έχει ένακαταστροφή κι' άλλοτε ο κόσμος από τον κατα-κλυσμό. Τώρα τον περιμένει δέυ-τερη καταστροφή, έπειτα από λίγο καιρό! Τώρα όμως δεν θα βρέξη. Άπεναντία, θα στερήσουν όλα τα νερά από σάραντα μέρες και σαράν-τα νύχτες... οι θάλασσες, τα πα-τάμια, οι πηγές, τα ύδραγωγεία...

Έδειξε μία άπ' τις μεταλλίνες κάσες και πρόσθεσε:

— Έμείς όμως, οι πιστοί, έχου-με προειδοποιηθή, για να έπισχου-με, όπως άλλοτε ο Νώε κ' οι δικοί μου...

Ευνομη Ιστοριούλα

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

Η ημέρα της κυρίας Λεπουσέ άρχι-σε όπως πάντα. Έδειρε το γυίο της, τον Γκαστόν, τσακώθηκε άγρίως με την ύπνερτρία της, και κατόπιν κάθισε μπροστά στον καθρέφτη για νά φτιάση τα κατσάρια της.

Βγήκε έξω, φώνισε, τσακώθηκε με τον μανδύη, με το πακάκι, με τον καρδουναρή, με την καπελάου και γύ-ρισε στο σπίτι περιμένοντας το τρυφερό της ήμισυ. Έπειδή όμως ο κ. Λεπουσέ άργούσε, πήρε το μπανιέρο της— άμ-καλόγρηα θα γινότανε να περιμένη τον μαγκούφι τον άντρα της;— και τρά-βηξε για την παραλλα.

Ο κ. Λεπουσέ γύρισε εν τώ μεταξύ, περιμένη, περιμένη κι' άφού είδε κι' ά-πόσει έκαστος κι' έφαγε, κι' ύστερα με το ποδύο στο στόμα βγήκε εις αναζη-την της γυναίκας του. Βρήκε την κυ-ρία Λεπουσέ κλαμένη.

—Τι έχεις καλή μου; Τι σου συμβεί-νει;

—Άχ, τώααα! —Τι έχασες; Το μυαλό σου μήπως; Παλαιά άπόλαση.

—Άχι! Τι δυστυχία!

—Μά λέγε, επί τέλους, τί έχασες;

—Δεν μου φτάνει ή στενωχώρα μου, με βρίζεις κι' εσύ.

—Μά δεν σου είπα τίποτα.

—Πώς δέ μου είπες. Πάντα θέλεις να με συγχίζεις!

—Καλά τέλειες πάντων. Πές μου τί έχασες. Θα ψάξω έγώ να τ' άβρω.

—Και βέβαια θα ψάξω. Έχασα το δαχτυλίδι μου.

Δε χάρηκε ο κόσμος, βρέ άδερφέ. Θα σου πάρω άλλο.

—Μου παίρνεις άλλο; Τι έξυπνος που είσαι!

—Μ' άφοι το έχασες.

—Δεν έξερεις τί λές. Δεν έχεις ά-κούσει ότι είναι μεγάλη γρουσουζιά να χάνη κανείς τη βέρα του;

—Που την έχασες;

—Που άλλω. Στη θάλασσα. Πρέ-πει να τη βρης. Πρέπει να τη βρης, γιατί άλλωστε θα συμβεί κάποιο δυ-στύχημα στην οικογένειά μας.

—Δέ βουρέσαι... προλήψεις.

—Προλήψεις, είπες; Προλήψεις; Έ-σεις οι άντρες τα έζέρτε όλα.

—Μά τί θές να κάνω;

—Γύσου και πέσε στη θάλασσα.

—Αυτήν την ώρα κάνει κρύο. Έπει-τα έχασες τούς ρευματισμούς μου; Ά-φοι στο σπίτι άποφύγω να κάνω μπά-νιο, γιατί με πειράζει. Έπειτα τώρα έφαγα. Θες να μουβρη καμιά συμφο-ρρη;

—Πολυάνθρωπε! Έσύ περιδρόμαζες

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ

Όνειρα πού σδύνουν

Το ήλιοβασιλευμα έπεφτε άργά, άργά, φλογερό, αιματοστάλακτα μέσα από τις κουρτίνες κι' οι στε-ρνες άκτίδες φώτιζαν έναν άνδρα πουκάτω από το φως. Ήταν ο Τάκης Άλεξιάδης ο νευρολόγος.

Δέκα χρόνια πριν ο Τάκης Άλεξιάδης, ένας ά-πλως φτωχός φοιτητής τότε άποχαιρέτουσε τη λα-τρευτή του Ρηνούλα, προσφέροντάς της ένα ματσά-κι γιοσεμιά. Άγαπηθήκαν όπως αγαπιώνται, όλοι οι νέοι, έκαμαν όνειρα όπως όλοι εκείνοι που βρί-σκονται έξω από το δράμα της βιοπάλης, είκοσι χρόνων παιδιά, φοιτητά που ή ζωή τους έξερπτό-από την περιουσία και τη βέλση των γονέων των.

Όταν εκείνος συνήλθε και βγήκε από τους πρύ-τους ένδοξοισαίους της αγάπης, σαν τιμωρος νέος, πήρε το θάρρος και μίλησε στην Ρηνούλα:

—Αγαπη μου, είναι ακληρό, να πρέπει να χωρί-σασμε. Οι δικοί μου είναι άνένδοτοι. Σ' αγαπώ, και σου ύποσχομαι πως δεν θα παντρευτώ, μάς χωρίζε- όμως ή ευχή των γονιών μου. Άν συνεχίσωμε, θα παρασυρθούμε στον έρωτα. Θα δημιουργήσουμε ύπο-κρωσείες, ο ένας στον άλλο και θα φτιάσουμε μία ζωή τυραννική. Αύριο, θα φύγω για την Καβάλλα, θ' άποσυρθώ να μελετώ για το δίπλωμα. Άν έγώ-κατασταθώ στην Άθήνα, θάρχωμαι κάθε χρόνο, τέ-τοια ώρα σ' αυτή τη θέση ναναπολώ τις εύτυχισμέ-νες στιγμές της αγάπης μας.

Και χωρίσαν δίχως να παρασυρθούν σέ φιλική και δάκρυα. Έκείνη έμεινε μ' ένα μπουκετάκι γιοσε-μιά, μέσα στο γωνιακό καφεενεβάκι κεί πάνω στα Έξάρχεια, εκείνος έφυγε βιαστικός προς τα πάνω και χώθηκε στον όδο Μεθώνης, με κόπο συγκρατών-τας τα δάκρυα.

... ..

Ο Τάκης πήρε το δίπλωμά του, έγινε γιατρός, έγινε διάσημος, άπόκτησε μεγάλη πελατεία και φή-μη. Δεν έχασε ποτέ την αγάπη του, γι' αυτό και δεν παντρεύτηκε. Άπόφυγε όμως και να περνά έξω από το καφεενεβάκι εκείνου που μία μέρα, δέκα χρόνια πριν, έοφισε την καρδιά του και έγκατέλειψε τη γυναίκα που αγαπούσε. Ούτε όμως τήρησε και την ύπόσχεση που τις έδωσε ότι κάθε χρόνο, τέ-τοια ώρα θα πηγάνε στο μέρος που χώρισαν.

Έκείνο το πρωί ο Τάκης είχε πολλή δουλειά. Πλησίαζε μεσημέρι. Έρριξε μία ματιά στο κώλη και είδε ότι τούμενε άκομψ ένας πελάτης.

—Γιατρέ μου το είπα εκείνος δεν πρόκειται για μένα. Πρόκειται για τη γυναίκα μου!

—Και πού είναι ή γυναίκα σου;

—Στο ξενοδοχείο. Μά... πως να σάς πώ... Δεν είναι ούτε κι' αυτή άρρωστη. Και όμως... είναι ή πια μελαγχολική γυναίκα του κόσμου... Μένουμε στην Πάτρα. Είμαι καθηγητής. Πέρνω την άδεια μου κάθε καλοκαίρι και τη ρωτώ: Είρηνη, πού θες να πάμε έφετος;—Στην Άθήνα, μου άπαντά. Κάθε χρόνο που έρχομαστε στην Άθήνα αντί να διασκεδάξω αντί να τρέχη στα μαγαζιά όπως οι άλλες γυναί-κες, αυτή γίνεται πιο μελαγχολική, πιο σοαρή πιο νευρική. Κατάλοθα ότι κάτι της συμβαίνει... κ' έ-πειδή αγαπώ τη γυναίκα μου, και φοβάμαι να μην πάθι τίποτα άρχεια να την παρακολουθώ... Κ' έτσι κάθε χρόνο, την ίδια ήμερομηνία, την ίδια ώρα πη-γαίνει και κάθεται σ' ένα γωνιακό καφεενεβάκι, στα Έξάρχεια. Ρώτησα πολλούς γιατρούς, μου άπαντή-σαν ότι κάποια άνάμνησι την παιδεύει και πηγάνει σ' αυτό το μέρος.

—Γιατί; Δεν ξέρω. Ούτε έρχεται και κανένας να τη βρη και τη νύχτα μουκεύει το μαξιλάρι με τα δά-κρυα της. Άκούσα για σάς πολλά, γιατρέ μου... Αύριο είναι ή ήμερα της, είναι 20 'Ιουλίου, στις πέν-τε θα πάει στο καφεενεβάκι... Άν θέλατε να πάτε... σ' ένα διπλανό τραπέζακι... να τη βλέπατε...

Την άλλη μέρα στις πέντε το άπογεμυα ο Τάκης, κρατώντας ένα μπουκετάκι γιοσεμιά έμπηκε στο κα-φεενεβάκι. Ήρθε και κάθισε κοντά στη Ρηνούλα, της έδωσε το μπουκετάκι, χαμογέλασε και της είπε:

—Δεν άρνησα, έ.

—Όχι, καθόλου. Πόση χαρά μου δίνεις άναπη-μένο μου, του άπάντης εκείνη με λαχτάρα.

—Ρηνούλα, συνέχισε εκείνος με τρυφερότητα, θί-σοι πώ κάτι που θα σέ λυπήσει... Είναι το τελευταίο μπουκετό που σου προσέφερα... Αύριο φεύγω για την Αίγυπτο και ίσως να μην ένανογώσω πιά... Δύο δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της. Σύλασαν, Πέρασαν μερικές στιγμές, κ' εκείνος ψιθύρισε:

—Και τώρα θα πη (άντιό) ο ένας στον άλλο... Ενώ θα φύγω... Δεν πρέπει να με περιμένεις... Σκουπίες τα δάκρυά της...

—Θα το πούμε εδώ το (άντιό) για πάντα! Δεν θα μπορούσε να νάνθετε σέ νέα συγκίνηση. Προσμία να γυρίσης στο σπίτι σου μόνι... Έτσι δεν είναι;

—Ναι, Τάκη. Μόνι...

Της έοφισε το χέρι και όπως άλλοτε έφυγε βιαστι-κά, αφήνοντάς την μ' ένα μπουκετάκι γιοσεμιά.

Συριασμένος ο Τάκης τώρα στο ντινάζ, κλαίει πάνω στη χαμένη του αγάπη. Γιατί να έγκαταλείψη τη Ρηνούλα του;

Μά κι' ή Ρηνούλα κλαίει άπελησιμένα στη γωνία του έρμου καφεενεβου και φθιούριζει:

—Χαίρε, αγαπη μου, χαίρε για πάντα, γλυκεία μου αγαπη!...

MIPANTA

Η ΔΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΩΝ ΚΑΤΤΑΚΩΝ

“Ολοι στην περιφέρεια του Αφγανιστάν απορούσαν πώς η μίς Καρολίνα Λάτιμερ έμεινε έγκυος. Απορροιαμένη στο έπαγγελμα της ως γυναικός. Τη θάμαζαν για την ομορφιά της, την εξυπνάδα της, τον ευγενικό της χαρακτήρα και την αφοσίωσή της στη δουλειά της. Πιο πολύ απορούσε μαζί της ο συνταγματάρχης Τόμας Γκρήγορ, διοικητής στο μέρος εκείνο. Ο Τόμας ήταν ένας ευπατριδής καλοφτιαγμένος, χήρος και με μία κόρη 18 χρόνων. Είχε ζητήσει πολλές φορές σε γάμο τη μίς Καρολίνα και κάθε φορά που περνούσε από το διοικητήριο, τη φιλοξένησε και της επανελάμβανε την πρότασή του.

— Καλά, της έλεγε, αφού έγω δεν σας φανόμουν τόσο καταλλήλως ως σύζυγος, τουλάχιστον για το χατήρι της Τζένης μου, που λέτε πάντα την αγαπάτε τόσο, δεν νομίζετε, πώς πρέπει να δεχθήτε το γάμο αυτό;

Αλλά η μίς Καρολίνα πάντοτε του απαντούσε αρνητικά. Κι' εξακολουθούσε ακούραστη, να τρέχει ποτέ πενή και ποτέ έφιππη για να προσφέρει τις υπηρεσίες της στις καλύδες των Καττάκων.

Οι Καττάκοι ήταν μια άγρια φυλή που οι Άγγλοι δεν μπόρεσαν ποτέ να τους υπατάξουν. Ζούσαν μίαν ανάρτητη ζωή, ανυπόταχτοι και συντηρούμενοι με τα λάφυρα των επιδρομών τους. Μισούσαν τρομερά τους Άγγλους. Αλλά την μίς Καρολίνα την ελάτρευαν.

Εκείνο το βράδυ θα έμενε η Καρολίνα στο μέγαρο του διοικητού Γκρήγορ. Η Τζένη έφυγε να κοιμηθεί. Είχε πάει στο σπίτι ενός φίλου της πατέρα της, του ταγματάρχου Χέντερσον, όπου και την φιλοξένησαν.

Σαφνικά στής νύχτας την ήσυχια ακούστηκε ένας πυροβολισμός κι' έπειτα ομοθυμωπώς.

— Τι να συμβαίνει; ρώτησε παραμένη η μίς Καρολίνα.

— Τώρα θα μάθουμε, απάντησε άταραχος ο συνταγματάρχης.

Πραγματικά σε λίγα λεπτά παρουσιάστηκε ένας αξιωματικός με τέσσερες στρατιώτες που κρατούσαν έναν ιθαγενή Καττάκο.

— Ποιάς είσαι; τόν ρώτησε ο συνταγματάρχης Τόμας.

— Είμαι ο Ικβάλ Χάν, αφέντη, ο πρωτότοκος γιός του Σουκρή Χάν.

— Γιατί θέλησες να μής νύχτα στην περιοχή αυτή;

— Ο Χάν δεν απάντησε. Ο Τόμας κοίταξε λίγο και είπε: — Πρέπει να τιμωρήσουμε τον άθλιο αυτό με τέτοιο τρόπο που να μη ξαναπατήση το πόδι του προς τα εδώ. Θα του δώσετε λοιπόν είκοσι καμουτάρια στο πρόσωπο. Δυνατά όμως, έτσι που να ματώσει.

— Είστε φρικτοί! Εξέφονε η Καρολίνα.

— Αφέντη σε δυο μέρες πρόκειται να παντρευτώ. Μη μου το κάνετε αυτό, είπε ο Καττάκος.

Ο συνταγματάρχης άσυγκλητος διάταξε τους στρατιώτες να τον πάρουν έξω. Όταν η τραπέζια άδειαζε γύρισε

στη φιλοξενούμενη του και της είπε:

— Σας παρακαλώ, μην έμεινε στα καθήκοντά μου. Το καθήκον σας είναι να περιποιήστε τους Καττάκους και το δικό μου να τους τιμωρώ.

— Μα αυτός ο άνθρωπος έμεινε η μίς Καρολίνα, θα σας μιλήσει και θα προσπαθήσει να βρή τρόπο για να σας εκδικηθεί.

Ο συνταγματάρχης έκανε μια κίνηση αδιαφορίας.

Ο Ικβάλ Χάν μαστιγώθηκε σκληρά κι' όταν την άλλη μέρα γύρισε κοντά στη μηνησή του, την Αζίζα Άναρί, το πρόσωπό του είχε νωπές ακόμη τις κόκκινες ραβδώσεις που άφησε το μαστίγιο. Η Αζίζα Άναρί μόλις τον είδε άρρισε από το κακό της. Ήταν από τις τρομερές Ινδιάνες που μισούν όλους τους Ευρωπαίους.

— Αν δεν εκδικηθής για την προσβολή ο γάμος μας δεν θα γίνει, του είπε όρθα-κοφτά.

Το ίδιο βράδυ ο Ικβάλ Χάν τρύπωσε στο διοικητήριο του συνταγματάρχου. Αφού βεβαίως είχε πάρει όλα τα απαραίτητα, έτρεξε στο δωμάτιο της Τζένης, της φίλης απόματος στο στόμα, τη σηκωσε στους δυνατούς του ώμους και τράβηξε για το χωριό του.

Η μίς Καρολίνα βρισκόταν σ' ένα Ινδιάνικο χωριό, του οποίου οι κάτοικοι είχαν προσβληθεί από πυρετό.

— Ένας έφιππος στρατιώτης τη ζήτησε έπεινόντας και της παρέδωσε ένα γράμμα εκ μέρους του Τόμας. Της έγραφε:

«Για το Θεό! Σώστε την κορούλα μου, τη Τζένη μου».

Η νέα μόλις διάβασε το γράμμα του συνταγματάρχου ανέθηκε στο αλόγο της κι' έτρεξε να μάθει τι είχε συμβεί. Ο Τόμας της διηγήθηκε τα πάντα.

— Μόνο σείς, κατέληξε, θα σώσετε τη Τζένη μου. Σε σας στηρίξα την τελευταία μου ελπίδα.

Χωρίς να χάσει καιρό η Καρολίνα καθάλαψε το αλόγο της κι' έφτασε στην καλύδα του Μουσουλμάνου Χότζα, Χατζή Βουλνί, του οποίου την κόρη είχε σώσει από βέβαιο θάνατο.

— Χατζή Βαλνί! του είπε, αφού τόν χαϊρέτησε. Καταλαβαίνεις γιατί ήρθα. Είνα ανάγκη να σωθής η κόρη του συνταγματάρχου.

— Αδύνατον, αδελφή μου, της απάντησε εκείνος. Ο Τόμας προσέβαλε θανάσιμα τον Ικβάλ Χάν.

— Μα δεν καταλαβαίνεις ότι αν σκοτώσεις την κόρη του θα σηκωθεί ο στρατός και θα κάψει τα χωριά σας;

— Θα χτισθούν άλλα.

— Μα έγω την αγαπώ σαν αδελφή μου. Πρέπει να σωθής. Εκτός αυτού πέρσι έωσα το χέρι του Ικβάλ από γάγγραινα και δεν θα μου φερθεί η χάρι που θα του ζητήσω.

— Μα δεν ζητεί εκδίκηση μόνο ο Ικβάλ Χάν. Είνα και η Αζίζα Άναρί η γυναίκα του. Χθές έγινε ο γάμος τους. Από μένα ώστόσο, ό,τι ζητήσης και μπορείς να το κάμω, μίς Καρολίνα, είνα ο Χότζας.

Η γιάτρος έβγαλε τότε το καρνέ της και με το στυλόγραφο της έγραψε ένα σύντομο

γράμματάκι. Όταν το τελείωσε, το έδωσε στον Χότζα και του είπε:

— Να το πās στον Ικβάλ και χωρίς να του πής πώς με είδες να κυττάξης να τόν μεταποιήσης. Έν τώ μεταξύ χωρίς να σε δούν οι δικοί του, να προσπαθήσης να δώσης στη Τζένη το γράμμα αυτό. Θα μείνεις εκεί έως ότου να έλθω κι' έγω για να με βοηθήσης στο κόλπο μου.

Όταν η γιάτρος έφθασε στο σπίτι του Ικβάλ, οι νεόνυμφοι την υποδέχθηκαν παρ' όλη την εκτίμησή που της είχαν, με ύφος έθρικό.

— Ικβάλ Χάν, είπε η νέα, θέλω να δώ την αιχμαλωσία.

— Αυτό δεν γίνεται, απάντησε εκείνος.

Τη στιγμή εκείνη η μίς Καρολίνα έβησε τρεις φορές και φάνηκε στην πόρτα η Τζένη, η οποία έτρεξε στον Ικβάλ, τον άγκαλιάσε και τόν φίλησε.

Ο Χάν ξαφνιάστηκε, ακόμα δε πιο πολύ η γυναίκα του.

— Τι είναι αυτό, Τζένη; ρώτησε αυστηρά η Καρολίνα, ευχαριστημένη όμως κατά βάθος που η φίλη της έκτελούσε κατά γράμμα τις διαταγές της.

— Αυτόν τον άνθρωπο τόν αγαπώ και θέλω να γίνω γυναίκα του, απάντησε η νέα.

— Μα αφού μόλις χθές παντρεύτηκε;

— Δεν πειράζει. Η θρησκεία του το επιτρέπει να πάρη και δεύτερη γυναίκα...

Ο Χότζας καθόταν άμλητος στο σοφά. Η Αζίζα όμως σαν άκουσε τα λόγια της Τζένης εξαγριωμένη την άρπαξε απ' τα μαλλιά, την τράβηξε μακριά από τόν σύζυγό της κι' έτρεξε να πάρη ένα περιστροφικό απ' το ντουλάπι.

Τότε ο Χότζας σηκώθηκε και της είπε:

— Στάσου, Αζίζα. Δεν έχει κανείς τώρα το δικαίωμα να σκοτώση την κόρη αυτή. Ζητάει να γίνει σύζυγος του Ικβάλ. Μη ξεχνάς τι όριζε ο νόμος της πατρίδας μας. Μία γυναίκα αιχμαλωτισ, αν δηλώση ότι θέλει να γίνει σύζυγος του άνδρου που την συνέλαβε, η θέλησής της πραγματοποιείται.

— Όταν ο άνδρας σου θα την παντρευθεί.

— Αλλά τα λόγια του Χότζα άγριασαν πιο πολύ την Αζίζα. Γύρισε το περιστροφικό προς το σύμπλεγμα του Χότζα και τόν δού. Άγγλιδων.

— Έξω! Έξω! φώναξε. Έξω βρώμα που θα σ' άρρω να μου πάρης τόν άνδρα μου. Έξω και συ γιάτρινά κι' έσύ παληοχότζα με τόν παληονόμο σου!

— Έτσι σε δυο λεπτά βρέθηκαν στο δρόμο και οι τρεις, όπου η μίς Καρολίνα ανέβασε στ' αλόγο της τη Τζένη και της είπε:

— Τρέξε, και πήγαινε στον πατέρα σου να σε δη και να ησυχάση. Πές του δε ότι αντιλαμβάνομαι πλέον πόση ανάγκη έχεις κηδεμονίας, και δέχομαι να γίνω σύζυγος του.

ΑΧΜΕΤ ΑΜΠΙΝΤΟΥΛΑΧ

— Έκόντουνε απ' το καθάρσιο!

Κάποιος Δανός έπαιρνε καθημερινώς, επί 35 χρόνια, ένα έλαφρο καθαριστικό για να του διευκολύνη την πένη. Το αποτέλεσμα λοιπόν ήταν... να κόνινη η σπονδυλική του στήλη κατά 10 πόντους! Η εξέληξη του παράξενο αυτού φαινομένου είνε εύκολη: Το καθαριστικό δεν άφινε ν' απορροφηθόν τα άλατα ασβεστίου που περιείχαν οι τροφές. Έτσι, ο οργανισμός έπαιρνε σιγά-σιγά απ' τη σπονδυλική στήλη, κ' απ' τα κόκκαλα το ασβέστιο που χρειαζόταν, και προκαλούσε την ελάττωση του όγκου των...

Ανατολιτικό Χιόζμο

Η γκαφα του Χότζα

Ο Ναοτραδίν Χόντζας έκανε συχνά τόν έξυπνο, μα καμιά φορά έπεφτε σε τρομερές γκάφες και τ'ακάνε θάλασσα. Το ίδιο έπαθε ο καλός σου ο Ναοτραδίν, και την εποχή που ήταν έρωτο-κτυπημένος με τη γυναίκα του γείτονά του του Μερχέμ.

Τι έρωτας ήταν αυτός! Όωτι και λαύρα. Ο Χόντζας, παρά την περασμένη ηλικία του έκανε σάν τρελλός. Είχε χάσει πέντε κιλά απ' τόν καύμο του και το ντέρτι του, είχε χάσει τόν ύπνο του, άναστενάζε και καίγονταν ο τόπος γύρω απ' το μεγάλο του σεδνάν.

Μα την άζειζε τόσο μεγάλη αγάπη η γυναίκα του γείτονά του του Μερχέμ, η ώραία, η ναού, η σερεπτι ή Χαίνι-τοα. Δεν ήταν γυναίκα αυτή, ήταν εκμύκ-καταφι, ήταν Ουρσι του Παραδείσου. Γλυκά, σαν σερεπτι, τα φίλιά της, ραχάτ λουκούμ, τα χόδια της μουσική της Έδεμ ή φωνή της.

Ο Χόντζας πήγαινε να τρελλοσθ.

— Χαίνιτοα, κουζούμ Χαίνιτοα, γιά-βρουμ Χαίνιτοα, αμάν-ζομαν μ' έκαψες! Τρελλός είμαι για σένα. Στά πόδια σου θα ξεψύχωω ο άμοιρος, μα τόν Αλλάχ!...

Η γυναίκα του Ναοτραδίν σάν κάτι να υποψιάζοταν. Μα ο πονηρός ο Χόντζας πάντα την ξεγελούσε και αποκοιμίζε τις υποψίες της.

Πάντα δε στριφνόνιζε γύρω από το σπίτι του Μερχέμ παραμονεύοντας πότε να φύνη ο νοικοκύρης για να μπη να σφιξη στην άγκαλιά του την ώραία Χαίνιτοα.

Σιγά-σιγά όμως ο Χόντζας βουρλί-στικε και το παρατρέφει το ακοινί. Δεν αντανούσε πλέον την αναπηρήνη του Χαίνιτοα στο σπίτι της τις βραδινές ώρες. Της έδινε ραντεβού κι' έξω από το σπίτι της και υαλίτοα στο σπίτι του δικό του τώρα μάλιστα πούλειπε η γυναίκα του στο πλαινό χωριό σε μία θεία της.

Μία νύχτα οι δυο έρωτευμένοι παρασύρθηκαν από τα χόδια και τα γλυκόλογα και δεν κατάλαβαν την ώρα που πέρασε. Έτσι η Χαίνιτοα έμεινε στο σπίτι του Ναοτραδίν ως τα ξημερώματα.

Η άνησυρία της ήταν φυσικά μεγάλη, μα ο Χόντζας την καθυόχασε.

— Μην κάνης έτσι, γιάδουμ, της είπε. Θα τ' κανονίσω έγω όλα.

— Θα με πνίξη ο άντρας μου.

— Σούς... Μη λές τέτοιο λόγο. Σου είπα θα τ' κανονίσω έγω μία χαρά.

Πραγματικά όταν σε λίγο βγήκε ο Ναοτραδίν στο δρόμο συνάντησε το Μερχέμ. Ο άνδρας της Χαίνιτοας ήταν καταστρενωχωρημένος.

— Τι έχεις, γείτονα; τόν ρώτησε ο Χόντζας.

— Τι νάχω; Πάω να σκάσω. Έχασα τη γυναίκα μου. Δεν ήθε να κοιμηθώ σπίτι απόψε.

— Και γι' αυτό χόλοσκάς; αποκοιμήθηκε ο Χόντζας. Μην άνησυχής, γείτονα. Δεν συμβαίνει τίποτα. Η γυναίκα σου κοιμήθηκε απόψε μαζί μου στο σπίτι μου.

.....

Στην έκδρομή

— Τι ώραίότητα βρίσκεις σ' αυτόν τόν κρημνό; Είνα ένας συνθησιμένος βράχος.

— Και όμως, από εκεί γλιστρώ και ακο-τώθηκε πέρου η πεθερά μου!

Η άσχημη κυρία

— Άγιε πάτερ, είνε τάχα άμαρτία να χαμογελάω, όταν με λένε «ωραία»;

— Ο πνευματικός: «Όχι, κόρη μου, δεν είνε άμαρτία». Αλλά δεν είνε και κα-λώς είνε να ένθαρρύνη κανείς το ψέμμα!

Μεταξύ φίλων

Δυο φίλοι είχαν πάει μία μέρα στο νε-κροταφείο. Έτσι είδαν ένα γνωστό τους γιάτρο να περιφέρεται ανάμεσα στους τά-φους.

— Τι να ζητάη άραγε ο γιάτρος εδώ πέ-ρα;

— Έπισκέπτεται τούς πρώην... άσθενείς του!

Η ώραία λωποδύτρια

Η Ντέλια προχωρούσε αδέσια με-σα στο σκοτάδι, αναζητώντας τόν δια-κόπτη του ηλεκτρίσμου, όταν ξαφάν-Ε-πεσε επάνω της η λάμψη ενός φανα-ριού της τοπής.

— Ψηλά τα χέρια! ακούστηκε μία έ-πιτακτική φωνή από πίσω της. Προχώ-ρησε και ακούμπησε την πλάτη σου στον τοίχο, αλλοίως πυροσώδ.

Η νέα ύπαικουσε και η λάμψη του φαναριού έπεσε στο πρόσωπό της.

— Μα, μία γυναίκα! έλεγε μία έκ-πληκτη ανδρική φωνή. Μην κινήθης κα-θόλου απ' τη θέσι σας.

Το ηλεκτρικό φανάρι άλλαξε θέσι, συγχρόνως όμως ακούστηκε ένας μικρός έπιρρος κρότος και το δωμάτιο φωτίσθη-κε άπλετα. Μπροστά στη Ντέλια στε-κόταν τώρα ένας ύψηλός και ξανθός νέος, ο οποίος την κύτταζε αυστηρά.

— Αί, θα είστε άσφαλώς η περιφη-μη Ζάν, της είπε, η ώραία και άσπλη-πτη λωποδύτρια. Τι κρίμα! Είσαστε τό-σο ώμορφη και δεν έχετε καθόλου επι-κίνδυνο παρουσιαστικό.

— Μα... θέλαμε να τόν διακόψη η Ντέλια.

— Σιωπή, έλάτε μαζί μου και μην έπιχειρήσετε να δραπέτευετε.

Έβαλε στην τσέπη του το φανάρι και το περιστροφικό, έπιασε την νέα απ' το χέρι και την τράβηξε μαζί του έξω απ' το δωμάτιο, στο χώλ όπου ύπηρχε και τηλεφώνο.

— Θα τηλεφωνήσω στη Σκότλαντ Γυ-άρν για να έλθουν να σας παραλάβουν. Όταν γυρίσουν οι Πάτριτζ θα έλθουν αν τους λείπη τίποτε και θα ύποξάλουν την μήνισή τους, εξήγησε.

— Μα έγω...

— Σας είπα να σιωπήσετε!

Πήρε το ακουστικό του τηλεφώνου και τόν πλησίωσε στ' αυτό του.

— Διάβολε! της είπε τότε. Ξερετε βλέπω τη δουλειά σας. Κόψατε τα σύρ-ματα.

Την κύτταζε γελώντας ειρωνικά, ό-ταν ξαφάνε ένα βαρύ ορειχάλκινο βά-ζο χτύπησε στον τοίχο στο ύψος στο οποίο πρό όλλοιγω βρισκόταν το κεφα-λι του.

Η Ντέλια κύτταζε προς την διεύ-θυνση απ' την όποιαν έσπεφονόσθησε το επικίνδυνο βλήμα και είδε έναν κον-τό και κοκκινομάλλη άνδρα. Ο νέος άφησε το χέρι έλευθέρο και ώρμησε πάνω στο νεοφερμένο. Πάλευε μαζί του μερικές στιγμές και καταβρόσωνε να τόν ριζή κάτω. Στήριζε τότε το γόνατο του στ' όπθος του και γύρισε προς την καταστρενωμένη Ντέλια.

Είνα συνεχός σας, έ; της είπε σαρκαστικά.

Πριν τελειώσει όμως την φράση του, ο αντίπαλος του έφυγε μ' ευκινησία απ' τα χέρια του και η πάλη ξανά-ρχη. Αυτή τη φορά ο κοκκινομάλλης πρόφρασε να άρπαξη ένα σκαμνί, χτύ-πησε τόν νέο δυνατά στο κεφάλι, τόν έζαλε, τόν έριξε κάτω κι' άρχισε να τόν σφίγγη το λαιμό.

— Ένα κοκκίνο πανί απλώθηκε μπρο-στά στα μάτια του νέου. Οι δυνάμεις του τόν έγκατέλειψαν κι' έχασε τις αίσ-θήσεις του. ... Όταν ύστερα από λί-γο συνήλασε, έκτύταξε γύρω του. Η Ντέλια, κρατώντας στο χέρι της ένα βαρύ καντηλιέρι είχε καταβυθίσει σε μία γωνιά του δωματίου και κύτταζε με φρίκη το άκίνητο σώμα του αντίπαλού του που ήταν έσπαλμένος στο χαλί ά-ναίσθητος.

Ο νέος προσάκησε να πάρη ύφος ειρωνικό και είπε:

— Όταν λοιπόν δεν ήταν συνεχός σας, αλλά μάλλον αντίπαλός σας στη δουλειά;

— Μη προσπαθήτε να γίνετε πιο ήλι-θιος απ' όσο φαίνασθαι, του είπε ξερά η Ντέλια. Κυττάξετε καλύτερα μήπως τόν σκότασω, χωρίς να το θέλω.

Ο νέος πλησίασε τόν άγνωστο και βεβαίως έλεγε πώς άνεπνευσε άκόμη.

— Όταν λοιπόν δεν ήταν συνεχός σας, αλλά μάλλον αντίπαλός σας στη δουλειά;

— Μη προσπαθήτε να γίνετε πιο ήλι-θιος απ' όσο φαίνασθαι, του είπε ξερά η Ντέλια. Κυττάξετε καλύτερα μήπως τόν σκότασω, χωρίς να το θέλω.

Ο νέος πλησίασε τόν άγνωστο και βεβαίως έλεγε πώς άνεπνευσε άκόμη.

— Όταν λοιπόν δεν ήταν συνεχός σας, αλλά μάλλον αντίπαλός σας στη δουλειά;

— Μη προσπαθήτε να γίνετε πιο ήλι-θιος απ' όσο φαίνασθαι, του είπε ξερά η Ντέλια. Κυττάξετε καλύτερα μήπως τόν σκότασω, χωρίς να το θέλω.

Ο νέος πλησίασε τόν άγνωστο και βεβαίως έλεγε πώς άνεπνευσε άκόμη.

— Όταν λοιπόν δεν ήταν συνεχός σας, αλλά μάλλον αντίπαλός σας στη δουλειά;

— Μη προσπαθήτε να γίνετε πιο ήλι-θιος απ' όσο φαίνασθαι, του είπε ξερά η Ντέλια. Κυττάξετε καλύτερα μήπως τόν σκότασω, χωρίς να το θέλω.

Ο νέος πλησίασε τόν άγνωστο και βεβαίως έλεγε πώς άνεπνευσε άκόμη.

— Όταν λοιπόν δεν ήταν συνεχός σας, αλλά μάλλον αντίπαλός σας στη δουλειά;

— Μη προσπαθήτε να γίνετε πιο ήλι-θιος απ' όσο φαίνασθαι, του είπε ξερά η Ντέλια. Κυττάξετε καλύτερα μήπως τόν σκότασω, χωρίς να το θέλω.

Ο νέος πλησίασε τόν άγνωστο και βεβαίως έλεγε πώς άνεπνευσε άκόμη.

— Όταν λοιπόν δεν ήταν συνεχός σας, αλλά μάλλον αντίπαλός σας στη δουλειά;

— Μη προσπαθήτε να γίνετε πιο ήλι-θιος απ' όσο φαίνασθαι, του είπε ξερά η Ντέλια. Κυττάξετε καλύτερα μήπως τόν σκότασω, χωρίς να το θέλω.

Ο νέος πλησίασε τόν άγνωστο και βεβαίως έλεγε πώς άνεπνευσε άκόμη.

— Όταν λοιπόν δεν ήταν συνεχός σας, αλλά μάλλον αντίπαλός σας στη δουλειά;

— Μη προσπαθήτε να γίνετε πιο ήλι-θιος απ' όσο φαίνασθαι, του είπε ξερά η Ντέλια. Κυττάξετε καλύτερα μήπως τόν σκότασω, χωρίς να το θέλω.

Ο νέος πλησίασε τόν άγνωστο και βεβαίως έλεγε πώς άνεπνευσε άκόμη.

— Όταν λοιπόν δεν ήταν συνεχός σας, αλλά μάλλον αντίπαλός σας στη δουλειά;

— Μη προσπαθήτε να γίνετε πιο ήλι-θιος απ' όσο φαίνασθαι, του είπε ξερά η Ντέλια. Κυττάξετε καλύτερα μήπως τόν σκότασω, χωρίς να το θέλω.

Ο νέος πλησίασε τόν άγνωστο και βεβαίως έλεγε πώς άνεπνευσε άκόμη.

— Όταν λοιπόν δεν ήταν συνεχός σας, αλλά μάλλον αντίπαλός σας στη δουλειά;

— Μη προσπαθήτε να γίνετε πιο ήλι-θιος απ' όσο φαίνασθαι, του είπε ξερά η Ντέλια. Κυττάξετε καλύτερα μήπως τόν σκότασω, χωρίς να το θέλω.

Ο νέος πλησίασε τόν άγνωστο και βεβαίως έλεγε πώς άνεπνευσε άκόμη.

— Όταν λοιπόν δεν ήταν συνεχός σας, αλλά μάλλον αντίπαλός σας στη δουλειά;

— Μη προσπαθήτε να γίνετε πιο ήλι-θιος απ' όσο φαίνασθαι, του είπε ξερά η Ντέλια. Κυττάξετε καλύτερα μήπως τόν σκότασω, χωρίς να το θέλω.

Ο νέος πλησίασε τόν άγνωστο και βεβαίως έλεγε πώς άνεπνευσε άκόμη.

— Όταν λοιπόν δεν ήταν συνεχός σας, αλλά μάλλον αντίπαλός σας στη δουλειά;

— Μη προσπαθήτε να γίνετε πιο ήλι-θιος απ' όσο φαίνασθαι, του είπε ξερά η Ντέλια. Κυττάξετε καλύτερα μήπως τόν σκότασω, χωρίς να το θέλω.

Ο νέος πλησίασε τόν άγνωστο και βεβαίως έλεγε πώς άνεπνευσε άκόμη.

— Όταν λοιπόν δεν ήταν συνεχός σας, αλλά μάλλον αντίπαλός σας στη δουλειά;

— Μη προσπαθήτε να γίνετε πιο ήλι-θιος απ' όσο φαίνασθαι, του είπε ξερά η Ντέλια. Κυττάξετε καλύτερα μήπως τόν σκότασω, χωρίς να το θέλω.

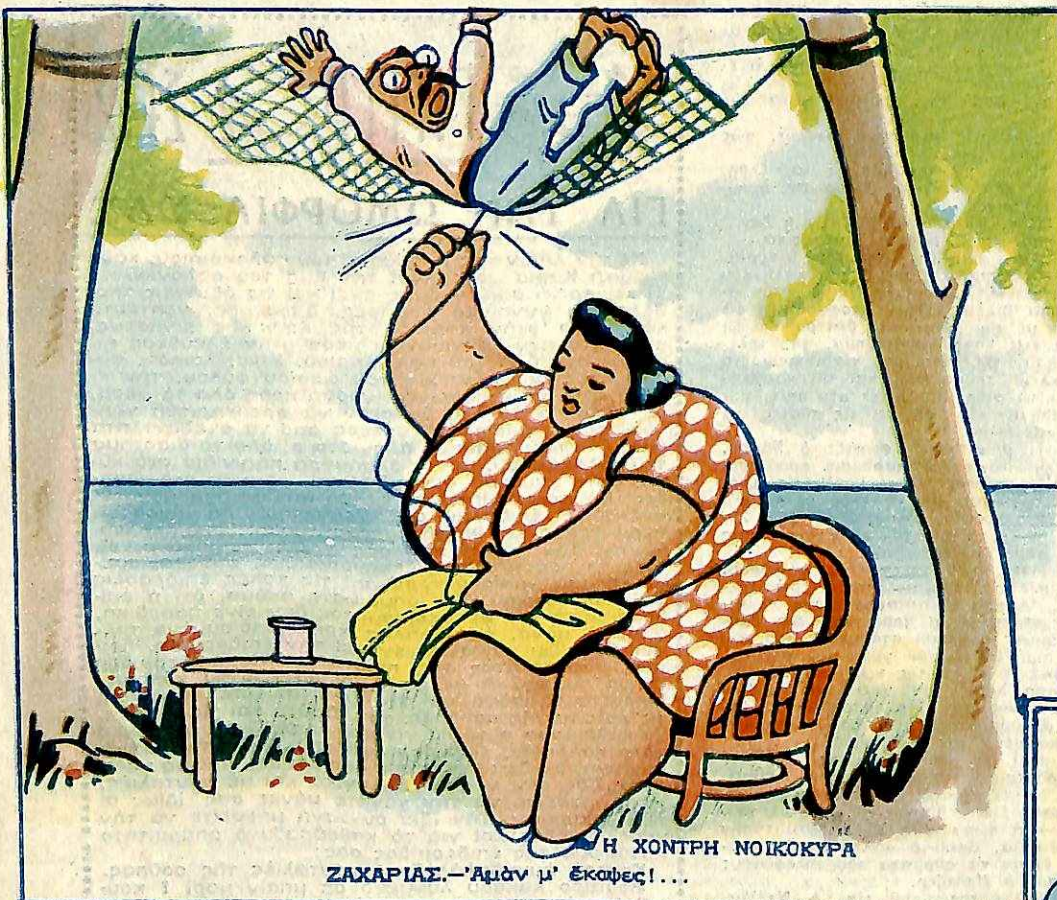
Ο νέος πλησίασε τόν άγνωστο και βεβαίως έλεγε πώς άνεπνευσε άκόμη.

— Όταν λοιπόν δεν ήταν συνεχός σας, αλλά μάλλον αντίπαλός σας στη δουλειά;

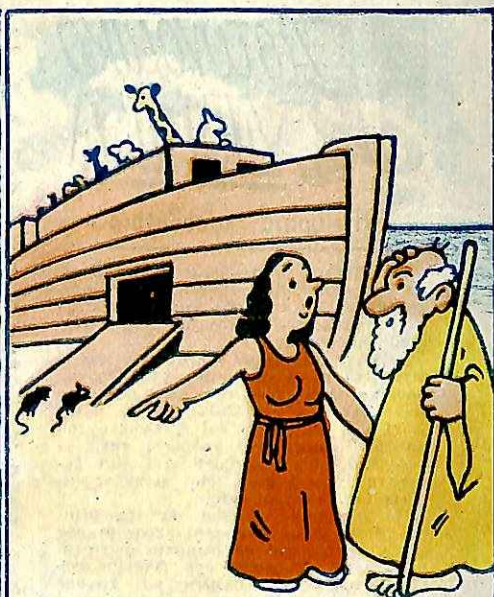
— Μη προσπαθήτε να γίνετε πιο ήλι-θιος απ' όσο φαίνασθαι, του είπε ξερά η Ντέλια. Κυττάξετε καλύτερα μήπως τόν σκότασω, χωρίς να το θέλω.

Ο νέος πλησίασε τόν άγνωστο και βεβαίως έλεγε πώς άνεπνευσε άκόμη.

</

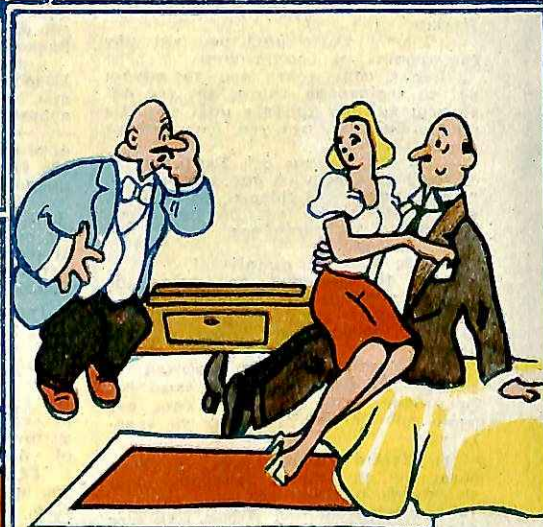
Η ΧΟΝΤΡΗ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ
ΖΑΧΑΡΙΑΣ.—'Αμάν μ' έκαψες!...

‘Η κυρία Νῶε.—'Αν επιμένεις νά πάρης καί ποντίκια μαζί σου εγώ δέν μπαίνω στήν Κιβωτό'

ΑΥΤΟ ΕΚΥΡΤΑΖΕ
Τι κυττάς εκεί Σπύρο;
—Προσπαθώ νά διαβάσω πόσα χιλιόμετρα απέχει τό Τατόϊ.

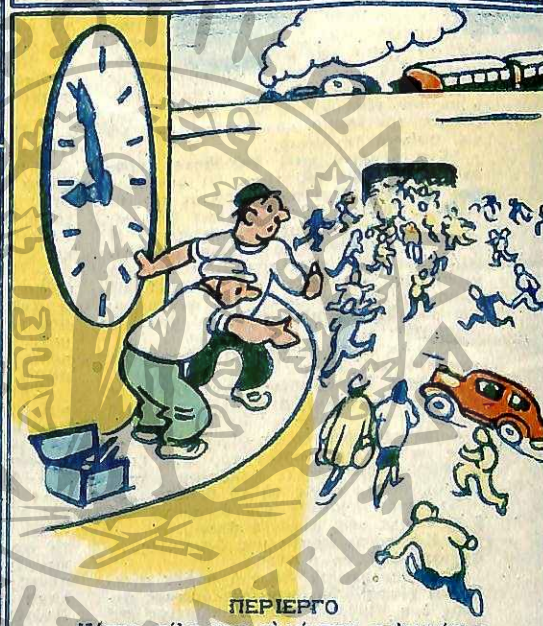
ΠΑΡΑΛΟΓΙΣΜΟΣ

—Δέν είσαι λογικός, Άρθούρε. Χθές ακόμη μου έλεγες πώς είμαι παιδί καί τώρα φωνάζεις πού με βλέπεις στά γόνατα ενός κυρίου...

ΑΛΑΝΘΑΣΤΟ ΔΕΙΓΜΑ

—'Οχι αυτό... Για νά καταλάβετε καλλίτερα ήθελα ένα κόκκινο σ' αυτήν τήν απόκριση...

ΠΕΡΙΕΡΓΟ

Κύττα, φίλε μου, τι γίνεται στόν κόσμο... Έβγαλα τό ρολόι μισή ώρα μπροστά καί τρέχουν όλοι σάν παλαβοί.